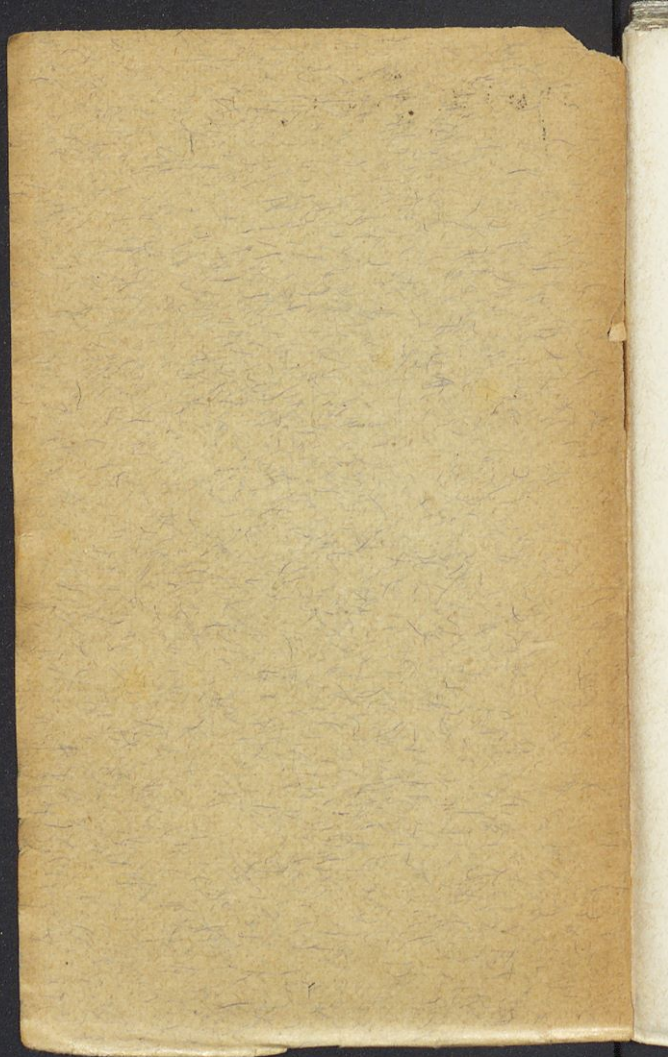

39673, III M h.

MARIJA, KRALJICA SRC.

Nauk blaženega Grinjona
Montfortskega o pravi po-
božnosti do Matere božje.

Iz francoščine prevedla in izdala
Marijina družba
v ljubljanskem semenišču.

V Ljubljani 1912.

Založila Katoliška Bukvarna.

Tiskala Katoliška Tiskarna.

03'0042748

Nihil obstat.

V Ljubljani, dne 3. maja 1912.

Dr. Aleš Ušeničnik l. r.

Imprimatur.

*Kn.-škof. ordinariat v Ljubljani,
dne 3. maja 1912, št. 1802.*

*Janez Flis l. r.
vic. gen.*

Prevzvišenemu nadpastirju,
presvetlemu knezoškofu

DR. ANTONU B. JEGLIČU,

gorečemu pospeševalju

Marijine slave,

posvečuje

to delce v globoki vdanosti

Marijina družba

v ljubljanskem semenišču.

Predgovor k slovenski izdaji.

Blaženi Grinjon Montfortski (Louis Marie Grignon de Montfort) se je rodil 31. januarja 1673 v Montfortu, v sedanji škofiji Rennes (Rèn) na Francoskem. Boreč se posebno proti pogubni zmoti prestrogih janzenistov, je neizrečeno veliko storil za širjenje pravega duha sv. evangelija. Ustanovil je družbo »misijonarjev in bratov Marije« in družbo »sester Modrosti«. Umrl je 28. aprila 1716. Leon XIII. ga je leta 1888. proglasil blaženim.

Vse delovanje blaženega Grinjona se je osredotočilo v razširjanju in utemeljevanju prave pobožnosti do Marije. Sam je priznal pred svojo smrtjo,

da mu je v življenju dodelil Bog to posebno milost, da nikdar ni izginila iz njegove duše pričujočnost Jezusova in Marijina. S svetim ognjem je ponavljal besede: »Bog hoče, da v teh časih njegovo sveto Mater bolj spoznamo, bolj ljubimo, bolj častimo, nego kdaj poprej.«

Knjižica, ki jo imaš v rokah, dragi čitatelj, obsega Grinjonovo navodilo, kako se moraš izročiti Mariji, da postane v polnem pomenu besede Kraljica tvojega srca. Ko boš čital, boš uvidel takoj, da je to pisal svetnik. Človek posvetnega duha, ki mu ni na tem, da bi se dal voditi duhu božjemu, bo smatral te dragocene nauke za nespartet in nezmisel. Nebeški Učenik sam je dejal: »Zahvalim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si to skril modrim in razumnim in si razodel malim«. (Mat. 11, 25.) In res, ponižne, preproste duše se naslanjajo in se bodo naslajale z

mano, ki jo nudi to Grinjonovo delce, in hvalile bodo božjo previdnost, ki jim je podarila ta zaklad. Sveti ogenj apostolskega navdušenja, ki preveva vso knjigo, se bo vnel v bogovdanih srcih in bogati sadovi ne bodo izostali. Saj je dejal blaženi v proroškem duhu, da se bodo te najpopolnejše pobožnosti do Marije oprijeli posebno v »poslednjih časih«, ko se bo satan najbolj trudil, da pogubi kar največ duš. Naši časi imajo po besedah sv. očeta Pija X. največjo sličnost s temi »poslednjimi časi«. Zato je hotela božja previdnost, da se je v naših časih tako razširilo poznavanje prave pobožnosti do Marije, kakor jo uči blaženi Grinjon Montfortski.

Ne samo na Francoskem, ampak tudi drugod se je razširila Grinjonova pobožnost, kakor med duhovniki in redovniki tako tudi med drugimi verniki. Na Angleškem, Nemškem, Laškem, v Ameriki, posebno pa na Španskem jo

poznajo in širijo. Marijanski kongresi, posebno solnograški, so jo priporočili z vnetimi besedami katoliškemu svetu. Posebno pa so se najvišji cerkveni dostojanstveniki s prepričevalno zgovornostjo zavzeli za to pobožnost. V dokaz samo par izjav:

Kardinal Vaughan piše: »Marija je odrešenim ravno tako potrebna, kakor je bila po božji volji potrebna Odrešeniku. Poznanje njenih velikih prednosti ne zadostuje, moramo jih tudi oznanjati (tako pravi svojim duhovnikom) in tako dolgo razlagati, da ljudje svojo Mater prav spoznajo, vzljubijo in k njej pohite kot k srečnim vratom nebeškim. Razprava blaženega Grinjona o Marijinih prednostih se obrača na razum. Kdor koli jo temeljito proučuje, bo začutil, da ga je obsijala nova luč... Izdal sem to knjigo nanovo, da podam en izvod vsakemu duhovniku svoje vladi-

kovine, da postane po pogostnem čitanju deležen istih učinkov kakor jaz Kakor mnogo drugih svetnikov, se zdi, da je prejel blaženi Grinjon od Boga posebno poslanstvo. Njegovo prorokovanje o izredni rasti Marijinega češčenja se je izpolnilo do črke; torej se bo tudi uresničilo njegovo prorokovanje o prihodu kraljestva Kristusovega po posebnih apostolih Marijinih v poslednjih časih.«

Kardinal nadškof Richard v Parizu pravi: »Proučavanje »Prave pobožnosti do Marije« je zelo koristno; ni mogoče dosti širiti te knjige.«

General dominikancev, Fr ü h - w i r t h v Rimu, piše: »Velike pohvale je vredna misel, vernike vedno bolj seznanjati s spisi blaženega Grinjona. Čudežni so ti listi; ognjevit ljubez blaženega do Matere božje odseva z njih prav tako kakor njegovo bogoslovsko znanje.«

Naj zadoščajo ta priznanja za-
služene pohvale! Toliko je gotovo,
da bo tudi med Slovenci pričujoča
knjiga rodila najlepše sadove, po-
sebnost še, ker je naš »Bogoljub« v
lepem številu člankov opozoril na
pravo pobožnost do Marije, kakor
jo je učil blaženi L. M. Grinjon.

Kot lepo in primerno d o p o l -
nilo h knjigi pa bo prav dobro
služila knjižica dr. Z d e š a r j a :
»Kratko navodilo za pravo pobož-
nost do Matere božje, kraljice src,
po nauku bl. L. Grinjona M.«, ki
obsega nekako u p o r a b o tega,
kar je tu podano bolj v obliki
nauka in umskega razmišljanja.

Gospod Jezus Kristus, učlove-
čena Modrost, pa naj vodi srca
čitateljev, da se vnamejo v goreči
ljubezni in v otroškem, zares pra-
vem češčenju do presvete Device.

**Marijina družba v ljubljanskem
semenišču.**

Predgovor

p. F. W. Fabra k angleški izdaji.

Bilo je leta 1846. ali 1847., ko sem prvič proučaval pri Saint Wilfridu (Svetem Vilfridu) življenje in duha blaženega Grignona de Montfort (Grinjona montfortskega). In danes, po preteku petnajstih let, lahko pravim, da bodo dobili tisti, ki so si ga izbrali za svojega učitelja, težko še takega drugega svetnika ali nabožnega pisatelja, ki bi znal s svojo ljubeznivostjo in duhovitostjo bolj pridobiti njih srca zase. Ne moremo ga sicer še imenovati svetnika; vendar proces za njegovo beatifikacijo tako veselo napreduje, da ne bo več dolgo, ko ga bomo častili na naših oltarjih.¹

Ni veliko ljudi v 18. stoletju, ki bi jih bila previdnost božja tako vodila, kot je tega novega Elija, apostola Svetega Duha in apostola Mari-

¹ To se je že zgodilo. Leon XIII. je leta 1888. proglasil Grignona blaženim. Op. pr.

jinega. Vse njegovo življenje je bilo izraz tiste svete »nespameti« vere Križanega,¹ da ga njegovi životopisci soglasno vzporejajo s sv. Simeonom Salusom in Filipom Nerijem. Klemen XI. ga je imenoval apostolskega misijonarja Francije, da bi se bojeval proti janzenizmu, ki je bil tako silno nevaren za zveličanje duš. Če izvzamemo pisma apostolov, ni lahko najti tako navdušujočih besedi, kot jih ima njegova molitev za misijonarje iz družbe Marijine.² Zato jo prav toplo priporočamo vsem, ki jim je kaj do tega, da ohranijo sredi premnogih preizkušenj pravo gorečnost za zveličanje duš. Kamorkoli je prišel, so ga nekateri preganjali, a drugi spoštovali. Zares, vse njegovo delovanje je občudovanja vredno in nerazumljivo, kakor je bilo delo sv. Antona Padovanskega. Spisal je več nabožnih del, ki so v prav malo letih, kakor hitro so se razširila, že znatno vplivala na versko življenje, in ki bodo brez dvoma še bolj vplivala zanaprej. V njegovih zapovedih, spisih in razgovorih je polno preroških mest, ki nam podajajo sliko o poslednji dobi svete Cerkve.

¹ I. Kor. 1, 23.

² Glej to prekrasno molitev na koncu te knjižice.

Kakor je prerokoval že sv. Vincencij Fererski, tako gleda tudi Grinjon v duhu dneve pred poslednjo sodbo in oznanjuje kot poslanec Boga samega, da bodo ljudje Marijo v prihodnje še veliko bolj goreče častili, mnogo bolj spoznavali, srčneje ljubili in da bode to češčenje v zvezi z drugim prihodom Zveličarjevim. Ustanovil je dve imenitni verski družbi, eno za moške in drugo za ženske, ki obe jako prospevata. Umrl je leta 1716., star 43 let, potem ko je bil šele šest let duhovnik.

Dne 12. maja 1853. leta so izdali v Rimu odlok, da ni v njegovih spisih ničesar zmotnega, kar bi moglo ovirati, da bi ga ne proglasili za svetnika. V svojem spisu o pravi pobožnosti do presvete Device je zapisal naslednje preroške besede: »Jasno gledam v duhu, kako bodo prišle besne zveri, da razmesarijo s satanskimi zobmi to knjižico in njega, ki se ga je poslužil Sveti Duh, da jo je napisal, da jo vničijo ali da jo vsaj pokopljejo v pozabnost tako, da nikdar več ne ugleda belega dne«. — Kljub vsemu nasprotovanju je preroško napovedal, da bo knjižica vendar prišla med ljudi in da bo imela obilno uspeha. In vse to se je do pičice izpolnilo. Pisatelj te knjižice je umrl leta 1716., in leta 1842. jo je zo-

pet spravil na svetlo neki duhovnik iz njegove družbe pri Svetem Lavrenciju ob Sevri. Takratni predstojnik je mogel potrditi, da jo je napisal njih ustanovnik. Nato so poslali rokopis v Rim, da ga natanko preiščejo pri razpravi o razglasu za svetnika.

Brez dvoma ljubijo že vsi, ki bodo brali to knjižico, Boga in jim je le hudo, da ga bolj ne ljubijo. Vsi žele, da bi kaj storili za njegovo čast, da bi udomačili kako dobro delo, da bi učakali boljše čase, da bi prospevala kaka pobožnost. Ta ali oni se je že morda več let resno trudil, da bi zatrl kako posebno napako, pa se mu ni posrečilo. Ta ali oni zopet je morda v solzah molil za izpreobrnjenje svojih sorodnikov in prijateljev, pa se kar čudi, da so se kljub njegovim solzam tako malokateri oklenili verskega življenja. Drugi se zopet čuti pobitega, češ da ni dovolj pobožen. Tretji je žalosten, ker misli, da mu je Bog naložil pretežak križ, a drugi ima zopet toliko domačih zmešnjav in nesreč v svoji družini, da ne more, kakor se mu zdi, prav skrbeti za zveličanje svoje duše. In v takih zadevah misli vsakdo, da mu daje molitev le malo tolažbe! Česa jim torej manjka? Kaj je Bog označil kot pripomoček k temu? Če se oziramo na razodetja svetnikov, se da temu odpomoči s

tem, da se povsod poveča češčenje preblazene Device; toda pomnimo dobro, da nam beseda povsod pomeni toliko, kot da to češčenje ne pozna nobenih mej.

Pri nas na Angleškem cerkveni govorniki še vse premalo pridigujejo o Mariji. Zato je njeno češčenje slabo, pomanjkljivo in nezadostno in nikakor ne dosega onega ugleda, ki bi ga moralo imeti, in sicer zato ne, ker se preveč bojimo, da nas ne bi zasmehovali protestantje. Vsled strahu pred ljudmi in napačne modrosti bi radi naredili iz prave Matere božje tako Marijo, ki bi se tudi protestantje ž njo zadovoljili. Ker smo premalo bogoslovno naobraženi, ne umevamo prav niti njenega življenja, niti njenega dostojanstva; zato nam Marija ni to, kar bi katoličanom morala biti, in mi sami nimamo pravega zaupanja do nje. In to je vzrok, da ljudje Jezusa tako malo ljubijo, da se krivoverci ne izpreobračajo, da Bog Cerkve ne poviša. Odtod je, da duše, ki bi bile lahko svete, nazadujejo in propadajo, da svetih zakramentov ne prejemamo tako pogosto, kot bi bilo prav, da se ljudstvu ne oznanjuje sveti evangelij z navdušenjem in apostolsko gorečnostjo. Malo poznamo Jezusa, ker smo pozabili na Marijo, tisoče duš se pogublja, ker so daleč od Marije.

To je tista poniževalna in obžalovanja vredna tema, o kateri celo trdimo, da z njo častimo Marijo, ki pa je v resnici le vzrok naše revščine, nevednosti, hudobije, mlačnosti in lahko-mišljenosti. Če smemo namreč verjeti razodetjem svetnikov, Bog naravnost hoče, da začnemo Marijo povse drugače častiti, in sicer jo moramo častiti bolj goreče, njeno češčenje se mora bolj razširiti in utrditi. Da se pa to doseže, mislim, da ga ni odličnejšega in uspešnejšega sredstva, kakor da širimo pobožnost, ki jo uči blaženi Grinjon montfortski.

Naj kdo vsaj sam zase poizkusi to pobožnost, in zadobil bo nepričakovano veliko milosti; njegova duša se bo kar prenovila in poživila, in to ga bo kmalu privedlo do spoznanja, kako silno nam pomaga ta pobožnost, da ostanemo v milosti božji in utrdimo v nas kraljestvo Kristusovo. O ko bi Marijo vsaj bolj poznali, ne bi bilo toliko mlačnih kristjanov! O ko bi Marijo bolj poznali, koliko bolj živa bi bila naša vera in kako drugačna bi bila naša sveta obhajila! O ko bi Marijo bolj poznali, koliko srečnejši, koliko svetejši, koliko manj posvetni bi bili, koliko bolj bi posnemali zgled našega Gospoda in Odrešenika, njenega ljubljenežnega božjega Sina!

Ves ta spis sem sam prevedel. Pri tem sem se zelo trudil in sem prevajal, kar se je dalo, dobesedno. To mi je povod, da se drznem na tem mestu opozoriti bralca, naj nikar ne misli, da bo razumel knjižico, kakor hitro jo prvič prebere. Zakaj reči smem, da se v tej knjižici dobe misli, ki hranijo v sebi nekaj božjega in nadnaravnega in da bo bralec našel takih misli tem več, čim bolj bo proučaval to knjižico. Da, izkušnja nam potrjuje celo to, da, če tudi knjižico ponovno preberemo, nikdar ne usahne njena lepota, nikdar ne izčrpamo njenih misli, nikdar ne izgine sveži duh veselja, ki nas navdaja, kadarkoli se vglobimo v njene misli.

Naj Sveti Duh, goreči ljubitelj Jezusa in Marije, iznova blagoslovi tu na Angleškem ta moj spis in naj nas kmalu razveseli s tem, da bo proglašen za svetnika ta novi apostol njegove ljubljene in brezmadežne neveste, in še veliko bolj s tem, da kmalu zasiže ona slavna doba svete Cerkve, ki jo bodo imenovali slavno dobo Marijino.

Na svečnico leta 1862.

F. W. Faber, oratorijanec.

Uvod.

V tej knjižici sem želel pokazati, da je božja volja, naj vlada Jezus Kristus na zemlji po svoji presveti Materi. Kakor je prišel po njej na svet v odrešenje vsega človeštva, tako naj pride po njenem posredovanju tudi v dušo posameznega kristjana. Da se pa ne bo zdela ta trditev prevelika, hočem že tukaj opozoriti na izredno odličnost Marijino.

Mati božja je živela na zemlji malo znano življenje. Sveti Duh in sveta Cerkev jo imenujeta zato: tiha, skrita mati. Njena ponižnost je bila tako globoka, da ni imela na zemlji večjega hrepenenja, kakor ostati nepoznana sama sebi in vsemu stvarstvu, da bi jo tako poznal le Bog. Z veseljem se je Bog ozrl na njeno hrepenenje po neznatnosti in ponižnosti in je storil, da je bilo skrito njeno spočetje,

njeno rojstvo, njeno življenje, njene skrivnosti in njeno vnebovzetje vsem umrljivim stvarjem. Celo njeni starši je niso poznali in angeli so se često izpraševali med seboj, kdo da je ona, ker jo je Najvišji zakrival pred njimi ali, če jim je kaj odkril, jim je še vedno neskončno prikril.

Bog Oče je dopustil, da ni storila nobenega čudeža, vsaj ne znanega, v svojem življenju, če tudi ji je dal za to dovolj moči. Bog Sin je dopustil, da ni skoro nič govorila, dasi je bila deležna njegove modrosti. Bog Sveti Duh je dopustil, da so govorili apostoli in evangelisti o njej silno malo, dasi je bila njegova verna nevesta.

Marija je izredno delo Najvišjega, ki si je sam pridržal njega poznanje in posest. Marija je čudovita Mati božjega Sina, ki ga je veselila njena ponižnost in skritost in ki jo je imenoval, da bi še pomnožil njeno ponižnost, z navadnim imenom žena, kakor kako

tujko, če tudi jo je spoštoval in ljubil v svojem srcu bolj kakor vse angele in ljudi. Marija je zapečaten studenec in zvesta nevesta Svetega Duha. Marija je svetišče in prebivališče presvete Trojice, kjer biva Bog na mnogo veličastnejši in skrivnostnejši način kakor na kateremkoli drugem kraju vesoljstva.

Svetniki so jo nazivali zemeljski raj novega Adama, kjer se je učlovečil s pomočjo Svetega Duha in vrši nedoumljiva čuda, veliki in čudoviti božji svet, poln lepote in neizrečenih zakladov, odsvit Najvišjega, zakaj v njeno naročje je položil svojega edinega Sina in z njim kar ima najimenitnejšega in najdražjega. O kako velike in skrivnostne reči je storil mogočni Bog tej čudoviti stvari! Kljub svoji globoki ponižnosti je morala sama vzklikniti: »Velike reči mi je storil on, ki je mogočen in sveto njegovo ime!«

¹ Luk. 1, 49.

Čudovite stvari so pripovedovali sveti možje o tem božjem mestu, kakor imenujejo Mater božjo. Nikoli niso bili bolj zgovorni in veseli — tako zatrjujejo sami — kakor če so govorili o njej. Tako pravijo, da ni mogoče niti s pogledom doseči višine njenih zasluženj, ki so zrastle prav do prestola božjega, da širine njene ljubezni, bolj obsežne ko zemlja, ni mogoče izmeriti, velikosti njene moči, ki jo ima celo nad samim Bogom, ne razumeti in globočine njene ponižnosti, njenih čednosti in milosti, ki so kakor brezno, ne presoditi.

O nerazumljiva višina! O neizrekljiva širina! O neizmerna velikost! O brezdanja globočina! Po pravici torej slavi Marijo dan na dan vse stvarstvo in oznanja njeno slavo od kraja do kraja zemlje, v nebeških višinah in globinah pekla. Devet angelskih korov, ljudje vsake starosti, vseh stanov, vseh verstev, dobri in slabi, dà celo

hudobni duhovi, vse mora rado ali nerado, prisiljeno po resnici slaviti Blagoslovljeno. Vsi angeli v nebesih ji kličejo neprestano, je rekel sveti Bonaventura: Sveta, sveta, sveta Marija, Mati božja in Devica, prinašajo ji vsak dan milijonkrat angelski pozdrav: Češčena Marija, padajo pred njo na kolena in jo prosijo milosti, naj jih počasti s kakim poveljem. Sveti Mihael je, pravi sveti Avguštin, četudi prvak nebeškega dvora, ves vnet za njeno čast ter je vedno pripravljen na njeno besedo hiteti kateremu njenih častilcev na pomoč. Vsa zemlja je polna njene slave, posebno pri katoličanih, kjer so si jo izvolila za zaščitnico in varihinjo premnoga kraljestva, dežele, škofije in mesta. Koliko mogočnih cerkvâ je posvečenih Bogu pod njenim imenom! Ni je skoro cerkve brez oltarja v njeno čast, ni dežele, kjer bi ne bilo njene čudodelne podobe in kjer bi ne bile ozdravljene vsako-

vrstne bolezni ter zadobljene vsakovrstne dobrote. In toliko bratovščin in družb v njeno čast, toliko cerkvenih redov pod njenim imenom in varstvom, toliko bratov in sester različnih bratovščin in toliko redovnikov in redovnic, ki oznanjajo njeno slavo in razglašajo njeno usmiljenje. Ni ga skoro malega otroka, ki je ne bi že slavil, ko komaj jeclja po svoje češčenomarijo; ni jih veliko grešnikov, ki ne bi imeli celo v svoji zakrknjenosti vsaj iskrice zaupanja do nje; ni ga niti hudobnega duha v peklu, ki bi se je ne bal in je ne spoštoval.

Res, velika je njena slava, pa reči moramo s svetniki: Nikdar še nismo dovolj slavili, poveličevali, častili in ljubili Marije, nikoli je še nismo dovolj ljubili. Zaslužila je še večje češčenje, več spoštovanja, ljubezni in pokorščine. Zakaj Sveti Duh pravi: »Vsa slava kraljeve hčere je od znotraj«¹ in

¹ Ps. 44, 14.

hoče reči, da je vsa zunanja slava, ki jo izkazuje Mariji tekmujoč nebo in zemlja, ničeva v primeri s tisto, ki jo uživa v Stvarniku in ki ni znana nam neznatnim stvarjem, katerim ni dano prodreti v skrivnosti nebeškega Kralja. Našim čutom je vsa lepota, veličina in izredna odličnost Marijina nedostopna, zato pravi neki svetnik, da bi morali doumeti Sina, če bi hoteli doumeti Mater, zakaj Marija je vredna Mati božja.

Z velikim, posebnim veseljem sem pisal to knjižico, kakor mi je ravno srce narekovalo. Pokazati sem hotel, da so Marijo ljudje doslej premalo poznali in da je bil to eden razlogov, da tudi Kristusa niso tako spoznali, kakor bi ga morali. Če zavlada — kar se gotovo zgodi — Kristus na svetu, bo to le nujna posledica poznanja in vlade presvete Device Marije, ki ga je prvič dala svetu in ga bo jasno pokazala drugič.

PRVI DEL.

Pobožnost k presveti Devici v splošnem.

—

Prvo poglavje.

Vzvišenost in potreba pobož- nosti k presveti Devici.

Prvi oddelek.

Marija in učlovečenje.

Z vso sveto Cerkvijo priznavam, da je Marija, ki je samo stvar v primeri z neskončnim božjim veličastvom manj kakor prah ali bolje da ni nič, kajti le On je, ki je. Zato vsemogočni Gospod, vedno neodvisen in zadostujoč sam sebi, nič ne potrebuje pre-

svete Device za izvršitev svojih namenov in razodetje svoje slave. Dovolj mu je hoteti in vse se zgodi.

Vkljub temu mislim, da Bog, ki je hotel začeti in končati najimenitnejša svoja dela po Mariji, ne bo izpremenil tega svojega ravnanja, in sicer prav zato ne, ker je Bog, ki ne menjava svojih misli in svojega ravnanja.

Bog Oče je poslal edinega Sina na svet le po Mariji. Kako so vzdihovali patriarhi, kako so prosili preroki in svetniki stare zaveze širitisoč let za to milost, pa šele Marija je zaslužila in našla milost pri Bogu vsled svojih prošenj in velikosti svojih čednosti. Svet je bil nevreden, pravi sveti Avguštin, da bi sprejel Sina božjega naravnost iz Očetovih rok; dal ga je Mariji, da ga svet prejme po nji. Sin božji se je učlovečil za naše odrešenje, pa le v Mariji in po Mariji. Bog Sveti Duh je upodobil Jezusa Kristusa v Mariji, pa šele, ko je zvedel za njeno privo-

ljenje po enem prvih služabnikov svojega dvora.

Bog Oče je podelil Mariji toliko svoje rodovitnosti, kolikor je te sploh stvar zmožna, da bi mogla roditi njegovega Sina in vse ude njegovega skrivnostnega telesa. Bog Sin je prišel v njeno deviško telo, kakor novi Adam v zemeljski raj, da bi našel v nji svoje veselje in da bi vršil tam na skrivnem čudeže milosti. Učlovečení Bog je našel svojo svobodo v tem, da je bil zaprt pod njenim srcem; pokazal je svojo moč tako, da ga je nosila blagoslovljena Devica; svojo in svojega Očeta slavo je iskal v tem, da je skril svoj sijaj vsem stvarjem na zemlji in ga odkril samo Mariji; svojo neodvisnost in veličastvo je proslavil tako, da je bil odvisen od ponižne Device pri svojem spočetju, svojem rojstvu, svojem darovanju v templju, v svojem skritem življenju do tridesetega leta, da, do svoje smrti, kjer je morala biti na-

vzoča, ker je hotel z njo darovati eno daritev in biti darovan večnemu Očetu z njenim privoljenjem kakor nekdanj Izak s privoljenjem Abrahamovim. Marija ga je dojila, redila, oskrbovala, vzgajala in darovala za nas.

O čudovita in nerazumljiva odvisnost božja, ki je Sveti Duh ni mogel zamolčati v evangeliju, da nam pokaže njeno vrednost, četudi nam je prikril skoro vse, kar je učlovečena Modrost storila v svojem skritem življenju. Jezus Kristus je bolj proslavil svojega Očeta s tem, da je bil podložen svoji Materi trideset let, kakor bi ga, če bi izpreobrnil vso zemljo z največjimi čudeži. Zato tudi mi najbolj slavimo Boga, če se podvržemo Mariji po zgledu našega edinega vzora Jezusa, da bi tako služili Njemu.

Če pogledamo Jezusovo življenje, vidimo, da je hotel začeti svoje čudeže po Mariji. Svetega Janeza je posvetil po Marijini be-

sedi v telesu njegove matere Elizabete. Brž, ko je izpregovorila, je bil Janez posvečen in to je bil Jezusov prvi in največji čudež milosti. Na ponižno prošnjo Marijino je izpremenil na ženitnini v Kani Galilejski vodo v vino in to je bil njegov prvi čudež v naravi. Začel in nadaljeval je svoje čudeže po Mariji in jih bo še nadaljeval do konca sveta.

Bog Sveti Duh, ki v sveti Trojici ne rodi nobene osebe več, je postal rodovit en po svoji nevesti Mariji. Z njo, v nji in iz nje je proizvedel svoje največje delo učlovečenega Boga in rodi dan na dan in bo rodil do konca dni izvoljene, ude skrivnostnega telesa, katerega glava je Kristus. Zato tem raje in tem preje prerodi tisto dušo v Kristusu, ki je bolj vdana njegovi preljubi, nerazdružljivi Nevesti.

Ni pa, da bi kdo rekel, presveta Devica daje Svetemu Duhu rodovitnost, kakor bi je ta že ne imel! Kot Bog ima namreč zmož-

nost roditi kakor Oče in Sin, dasi je ne udejstvuje in ne proizvaja nobene božje osebe. S tem hočemo le reči, da Sveti Duh udejstvuje svojo rodovitnost, ko rodi Kristusa in njegove ude po presveti Devici, četudi je ne potrebuje neobhodno. To je tolika skrivnost v redu milosti, da je tudi najmodrejši in najduhovnejši kristjani popolnoma ne razumejo.

Drugi oddelek.

Marija in posvečenje duš.

Kakor so sodelovale pri učlovečenju in prvem prihodu Kristusovem vse tri božje osebe, tako delujejo vsak dan na neviden način v sveti Cerkvi in bodo delovale do konca dni, da, celo pri drugem prihodu Kristusovem.

Bog Oče je zbral vse vode in jih imenoval morje, ravno tako je zbral vse milosti in jih imenoval Marija. Vsemogočni ima prebogato

zakladnico, kamor je položil vse, kar je lepega, imenitnega, redkega in dragocenega in nazadnje celo svojega Sina. In ta neizmerna zakladnica ni nič drugega ko Marija. Svetniki jo zovejo tedaj po pravici zakladnica Gospodova, katere polnost bogatí ljudi.

Bog Sin je izročil svoji Materi vse, kar je pridobil po svojem življenju in smrti, svoje neskončne zasluge in čudovite čednosti, ter jo postavil za zakladničarko vsega, kar mu je dal Oče v dediščino. Po nji naklanja svojim udom svoje zasluge, po nji podeljuje čednosti in deli milosti. Marija je kakor skrivnostna struga, kakor vodotoč, po katerem se izlivajo milo in obilno njegova usmiljenja.

Bog Sveti Duh je poklonil presveti Devici, svoji zvesti nevesti, neizrekljive darove in jo je izbral za delilko vsega svojega bogastva tako, da deli, komur hoče, kolikor hoče, kakor hoče in kadar hoče vse njegove darove in milosti. Da,

Sveti Duh ne podeli nobenega nebeškega daru ljudem, ki ne bi prišel po njenih deviških rokah, kajti taka je bila volja božja, da imamo vse v Mariji. Tako je obdaril, povzdignil in počastil Najvišji njo, ki je izvolila uboštvo, ki se je poniževala v globoki ponižnosti in se skrivala vse življenje v popolni neznatnosti. To so misli svete Cerkve in svetih očetov.

Če bi govoril velikim duhovom našega časa, bi vse to, kar čisto enostavno pripovedujem, dokazal na dolgo iz svetega pisma in svetih očetov; navedel bi njih latinska mesta in vse podprl še z drugimi dokazi. Ker pa govorim v prvi vrsti ubogim in preprostim, ki so dobre volje in imajo več vere kakor navadno učeni ter verujejo tudi bolj preprosto in z večjim zasluženjem, se zadovoljim s tem, da pojasnim resnico na preprost način, ne da bi se mudil pri dolgih latinskih mestih, ki jih itak ne razumejo. Pa nadaljujmo!

Ker je bil naš Gospod na zemlji vdan sin Marijin, bo gotovo tudi v nebesih ohranil pokorščino najpopolnejšega otroka do najboljše matere. Saj milost izpopolnuje naravo in nebeška slava dovršuje milost. Vendar pa se moramo varovati misli, kakor bi bila ta odvisnost kako ponižanje in kaka nepopolnost Kristusova. Kajti Marija, ki je neskončno manj kakor njen Sin, ki je sam Bog, temu ne zapoveduje kakor zemeljska mati svojemu otroku, ki je nižji od nje. Mati božja, vsa Bogu podobna po milosti in nebeški slavi, ki napravljaja vse svetnike Bogu podobne, ne prosi, noče in ne stori ničesar, kar bi nasprotovalo večni in neizpremenljivi volji božji. Če se torej bere v spisih svetega Bernarda, Bernardina, Bonaventure itd., kako je v nebesih vse, da, sam Bog podložen presveti Devici, pomeni to, da je moč, ki jo ji je Bog podelil, tako velika, da se zdi, kakor bi bila ista z božjo in da so njene

prošnje in molitve tako mogočne pred Bogom, da veljajo vedno kot povelja. Ker so njene prošnje vedno ponižne in v soglasju z božjo voljo, zato se jim Vsemo-gočni nikoli ne ustavlja. Ako je Mozes pomiril s svojo prošnjo jezo božjo nad Izraelci tako uspešno, da se mu neskončno usmiljeni Gospod ni mogel ustavljati in mu je rekel, naj pusti kaznovati uporniško ljudstvo, kaj naj mislimo šele o prošnjah Marijinih, ki so pred božjim prestolom veliko uspešnejše kakor prošnje in molitve vseh angelov in svetnikov v nebesih in na zemlji.

Marija ukazuje v nebesih angelom in svetnikom. Za plačilo njene globoke ponižnosti ji je dal Bog moč in nalogo napolniti s svetniki prazne prestole, s katerih so bili pahnjeni uporni angeli radi napuha. Tako hoče Najvišji, ki povišuje ponižne, da se klanja nebo, zemlja in pekel rad ali nerad poveljem Marijinim, ki jo je po-

stavil za gospodarico nebes in zemlje, vodnico svoje vojske, zakladničarko svojih zakladov, delilko svojih milosti, orodje velikih čudežev, reševalko človeških otrok, srednico za ljudi, uničevalko sovražnikov božjih in ki deli z njo svojo moč in zmagoslavje.

Bog Oče hoče vedno dobivati otrok po Mariji do konca sveta in ji je rekel: »Prebivaj v Jakobu«¹, to je, poišči si domovanje in bivališče med mojimi izvoljenimi otroci, ki je Jakob njih predpodoba, ne pa med otroci satanovimi in zavrženimi, katere predstavlja Ezav. Kakor ima v naravnem redu otrok očeta in mater, ravnotako imajo tudi v redu milosti vsi pravi otroci božji in izvoljenci Boga za očeta in Marijo za mater. In kdor nima Marije za mater, tudi nima Boga za očeta. Zato zavrženi kakor krivoverci, odpadniki itd., ki sovražijo in zaničujejo presveto Devico ali so do nje brezbrizni, ne

¹ Sir. 24, 13.

morejo imeti Boga za očeta, četudi se s tem hvalijo, ker pač nimajo Marije za mater. Ako bi namreč imeli njo za mater, bi jo ljubili in spoštovali, kakor dober otrok naravno ljubi in spoštuje svojo mater, ki mu je dala življenje. Najbolj zanesljivo in nedvomljivo znamenje za ločitev krivovercev, privržencev napačnih nauk in zavrženih od izvoljenih je to, da kažejo krivoverci in zavrženi do presvete Device le zaničevanje in brezbržnost. Z besedo in zgledom skušajo javno ali na skrivnem zmanjšati ljubezen do nje in njeno češčenje često pod lepimi pretvezami. Gorje jim, zakaj Bog ni rekel Mariji, naj si med njimi poišče bivališče, ker so Ezavovi.

Bog Sin hoče biti vsak dan takorekoč upodobljen v svojih udih, kristjanih po svoji Materi in ji pravi zato: »Imej svoj delež v Izraelu!«¹ To je, kakor bi rekel: Bog, moj Oče, mi je dal v dediščino

¹ Sir. 24, 13.

vse narode zemlje, vse ljudi, dobre in slabe, izvoljene in zavržene; ene bom vladal z zlatim žezlom in druge z železnim; oče in zagovornik bom enim, pravičen maščevalec za druge, vsem pa pravičen sodnik. Ti pa, ljuba Mati, ti imej za dediščino in posest le izvoljene, katerih predpoda je Izrael, jih vzgajaj in kot njih gospodovka jih vodi, vladaj in brani.

»Človek in človek je bil rojen v nji,«¹ pravi Sveti Duh. Po razlagi nekaterih očetov je prvi človek, rojen v Mariji, učlovečeni Bog, Jezus Kristus, drugi pa je človek, otrok božji in Marijin po posinovljenju. Če je glava človeštva, Kristus, rojen po nji, morajo biti nujno tudi izvoljeni, ki so udje spadajoči k ti glavi, rojeni po Mariji. Ena in ista mati ne rodi glave brez udov, niti udov brez glave, sicer bi bila to nenaravna spaka. In če bi mogel biti kak ud skrivnostnega telesa Kristusovega, to je kak

¹ Ps. 86, 5.

izvoljenec, rojen od druge matere ko Marije, ki je rodila glavo, bi to ne bil nikak izvoljenec, ne bil bi ud Kristusov, ampak neki nestvor v redu milosti.

Še več. Ker je Jezus sedaj ravnotako kakor nekoč sad Marijin, kakor nebo in zemlja ponavljata tisoč in tisočkrat vsak dan: »In blažen je sad tvojega telesa Jezus«, tedaj je gotovo, da je naš Odrešenik posamezno za vsakega človeka ravnotako Marijin sad kakor za ves svet v splošnem. Zato more z zaupanjem vzklikniti vsak vernik, če nosi Kristusovo podobo v srcu: Marija bodi hvaljena, kajti, kar imam, je tvoje delo in tvoj sad in brez tebe bi ga ne imel. O Mariji bi lahko rekli z besedami svetega Pavla, da rodi otroke božje, v katerih je Kristus upodobljen.

Sveti Avguštin daleč prekosi vse, kar sem jaz povedal, ko trdi, da so vsi izvoljeni na tem svetu skriti v presveti Devici, da bi po-

stali podobni Sinu božjemu; tu jih ta dobra mati čuva, redi, vzgaja in vodi, dokler jih ne rodi k nebeški slavi po smrti, ki je pravzaprav dan njihovega rojstva, kakor imenuje sveta Cerkev smrt pravičnih. Ta velika skrivnost milosti je nepoznana zavrženim in celo izvoljenim le malo znana.

Bog Sveti Duh hoče po Mariji vzgojiti svoje izvoljene in ji govori: »Med mojimi izvoljenci se ukorenini«¹. Ukorenini, predraga moja nevesta, vse svoje čednosti v mojih izvoljencih, da rastejo od čednosti do čednosti, od milosti do milosti. Tako si mi ugajala, ko si živela na zemlji v izvrševanju vzvišenih kreposti, da te še želim videti na zemlji, ne da bi nehala bivati v nebesih. Zato bodi znova v mojih izvoljencih, da z veseljem vidim v njih korenine tvoje nezmagljive vere, tvoje globoke ponižnosti, tvojega vsestranskega zatajevanja, tvoje vzvišene molitve,

¹ Sir. 24, 13.

tvoje goreče ljubezni, tvojega trdnega upanja in vseh tvojih čednosti. Nevesta moja, ravnotako ver-
na, čista in rodovitna ko nekdanj, naj vzbudi tvoja vera vernikov, naj vzgoji tvoja čistost devic in naj proizvede tvoja rodovitnost izvoljencev, mojih svetišč. In res. Kjer se je v duši ukoreninilo njeno češčenje, tam dela Marija čudeže milosti, kakor more le ona, kajti le ona je rodovitna devica, ki ni imela nikdar in ne bo imela podobne na čistosti in rodovitnosti.

Marija je v zvezi s Svetim Duhom proizvedla največjo stvar, ki je bila kdaj in bo, učlovečenega Boga, in bo proizvedla tudi velike stvari, ki nastopijo zadnje dni. Vzgoja velikih svetnikov, ki bodo vstali koncem sveta, je nji pridržana, kajti le ta imenitna in čudovita Devica more proizvesti v zvezi s Svetim Duhom kaj velepomembnega.

Ako najde Sveti Duh svojo Nevesto v kakí duši, tedaj hiti k nji

in se združi z njo tako tesno, v kakršni meri je dala prostora njejovi Nevesti. Eden glavnih vzrokov, da Sveti Duh sedaj ne dela v nas izvanrednih čudežev, je, ker ne najde v dušah dovolj tesne zveze z Marijo, svojo nerazdružljivo nevesto. Pravim, nerazdružljiva nevesta, zakaj odkar se je Sveti Duh, ljubezen Očetova in Sinova, zaročil z Marijo, da rodi Kristusa, glavo izvoljenih, in Kristusa v izvoljenih, je nikdar ni zapustil, ker mu je bila vedno zvesta.

Tretji oddelek.

Posledice.

1. Marija, kraljica src.

Iz doslej povedanega sledi jasno, da je prejela Marija od Boga veliko gospodstvo nad dušami izvoljenih; ne mogla bi namreč v njih prebivati, kakor ji je zapovedal Bog Oče, ne mogla bi upodabljati nje v Kristusu in Kri-

stusa v njih, ne mogla bi ukoreniniti svojih čednosti v njih in biti nerazdružljiva spremljevalka Svetega Duha pri vseh njegovih delih milosti, ne mogla bi, pravim, vsega tega, če ne bi imela pravice in gospodstva nad srci izvoljenih po posebni milosti Najvišjega. Ta ji je dal oblast, kakor nad svojim edinim naravnim Sinom, tudi nad posinovljenimi otroki in ne samo nad telesi, kar bi ne bilo toliko, ampak tudi nad dušami.

Marija je kraljica nebes in zemlje po milosti, kakor je Kristus kralj po naravi in osvojitvi. Ker pa kraljestvo Odrešenikovo obstoji v prvi vrsti v srcu in notranjosti človekovi po besedah: »Kraljestvo božje je notri v vas«¹, je tudi kraljestvo presvete Device v prvi vrsti v notranjosti človekovi, to je v njegovi duši, v njegovem srcu. In posebno v srcih se Mati božja slavi v zvezi s svojim božjim

¹ Luk. 17, 21.

Sinom bolj kakor v vseh vidnih stvareh in mi jo moremo s svetniki imenovati: Kraljica src.

2. Marija je ljudem potrebna.

Sklepati moramo, da je presveta Devica, ki je bila celo Bogu nekako pogojno potrebna, namreč vsled sklepa njegove volje, tembolj potrebna ljudem, da dosežejo svoj poslednji namen. Zato se ne sme pobožnost do Matere božje staviti na isto mesto s pobožnostmi k drugim svetnikom, kakor da ni veliko potrebnejša.

Učeni in pobožni Suarez iz družbe Jezusove, modri in globokoverni Justus Lipsius, lovanjski doktor in mnogi drugi so neomajno dokazali iz misli cerkvenih očetov, med drugimi svetega Avgušтина, svetega Efrema Sirca, svetega Cirila Jeruzalemskega, svetega Germana iz Carigrada, svetega Janeza Damaščana, svetega Anzelma, svetega Bernarda, svetega Bernardina, svetega To-

maža in svetega Bonaventura, da je pobožnost do presvete Device potrebna k zveličanju in da je nedvomljivo znamenje zavrženja, če kdo opusti češčenje in ljubezen do Marije, dočim je na drugi strani nedvoumno znamenje izvoljenja, če ji je kdo ves in resnično vdan. »Tebi biti posvečen, o presveta Devica,« je dejal sv. Janez Damaščan, »je orožje zveličanja, katero je dal Bog tistim, ki hoče, da se rešijo.« To je priznal celo Ekolampadij, znan protestant, in tudi mnogi drugi krivoverci.

Predpodobe in izreki stare in nove zaveze to dokazujejo, misli in zgledi svetnikov potrjujejo, pamet in izkušnja kažeta. Celo hudobni duhovi in njihovi privrženci so morali često prisiljeni po resnici to priznati, četudi neradovoljno.

Ako pa je pobožnost do Mater božje potrebna vsem ljudem že sploh za dosego zveličanja, tedaj je toliko bolj onim, ki so po-

klicani k večji popolnosti. In ne verjamem, da bi kdo mogel doseči ožjo zvezo z našim Gospodom in popolno zvestobo do Svetega Duha brez tesne združitve s pre-sveto Devico in brez velike njene pomoči.

Samo Marija je našla milost pred Bogom brez posredovanja kake druge stvari, a vsi drugi, ki so jo našli, so jo dobili le po nji. Milosti polna je bila, ko jo je pozdravil nadangel Gabrijel, in prekipovala je milosti, ko jo je obsenčil Sveti Duh na nepojmljiv način. In množila je to dvojno milost od dne do dne, od trenutka do trenutka ter prišla do tolike stopnje neskončne in nerazumljive milosti, da jo je Najvišji postavil za edino zakladničarko svojih bogastev, edino delilko svojih milosti, da poplemeniti, povzdigne in obogati kogar hoče, da popelje, kogar hoče po ozki poti v nebo in kljub oviram skozi tesna vrata življenja, da podeli prestol, žezlo in

kraljevo krono, komur hoče. Jezus je vedno in povsod sin Marijin in njen sad in Marija je povsod resnično drevo, ki nosi sad življenja, in prava mati, ki ga rodi.

Samo Mariji je dal Bog ključke do zakladov božje ljubezni in ji podelil moč, stopati po najvzvišenejših in najskritejših potih popolnosti in voditi po teh tudi druge. Samo Marija pripomore nesrečnim otrokom nezveste Eve do vstopa v zemeljski raj, da tam veselo z Bogom občujejo, da tam dobe gotovo zavetje proti sovražnikom, da uživajo brez skrbi pred smrtjo sad drevesa življenja in spoznanja dobrega in hudega ter pijejo v globokih požirkih nebeško vodo iz čistega studenca, ki teče tam v izobilju. Ali bolje, Marija sama je ta zemeljski raj ali deviška, blagoslovljena zemlja, iz katere sta bila pregnana radi svojih grehov Adam in Eva, in ona dovoljuje dostop k sebi tistim, ki jih hoče napraviti za svetnike.

Vsi bogati med narodi bodo, da rabim izraz Svetega Duha po razlagi svetega Bernarda, padali pred tvojim obličjem na zemljo vse čase, proseč pomoči posebno ob koncu dni. To se pravi, največji svetniki, duše najbogatejše na milosti in čednostih, bodo najbolj goreče prosile presveto Devico, da bi jo imele vedno pred očmi kot najpopolnejši vzor za posnemanje in kot mogočno pomočnico, da bi se k nji zatekali.

Č e t r t i o d d e l e k.

Posebna vloga Marijina v poslednjih časih. — Preroški pogled.

Rekel sem že, da se bo pokazala vsa Marijina moč posebno proti koncu sveta. Neki sveti duši je bilo razodeto, da obudi Najvišji v zvezi s svojo sveto Materjo ob koncu dni velike svetnike, ki bodo prekašali po svetosti množice drugih svetnikov, kakor prekaša cedra na Libanonu pritlično drevje.

Te velike duše, polne milosti in gorečnosti, bodo izbrane, da se postavijo nasproti sovražnikom božjim, ki bodo prihruli od vseh strani. Posebno bodo vdane presveti Devici, ki jih bo razsvetljevala s svojo svetlobo, pojila s svojim mlekom, vodila v svojem duhu, podpirala s svojo roko in varovala ter ščitila tako, da se bodo lahko borile z eno roko in gradile z drugo. Z eno bodo napadale, uničevale in trebile krivoverce in krive vere, razkolnike in razkolništvo, malikovalce in malikovanje ter grešnike in njihovo brezbožnost, z drugo pa bodo gradile pravi tempelj Salomonov in skrivnostno mesto Gospodovo. Delali bodo za češčenje Matere božje, ki jo imenujejo sveti očetje: tempelj Salomonov in mesto božje. Ves svet bodo pridobili s svojo besedo in s svojim zgledom za pravo pobožnost do nje, kar jim bo nakopalo veliko sovražnikov, pa prineslo tudi mnogo zmag in slave pri

Bogu. Tako je Bog razodel svetemu Vincenciju Fererskemu, velikemu apostolu svojega stoletja, kakor je ta zaznamenoval natanko v enem svojih del.

Zdi se, da je to napovedal Sveti Duh tudi v 58. psalmu, ki pravi: »In bodo vedeli, da Bog vlada v Jakobu in do kraja zemlje. Zvečer se vračajo in so gladni kakor psi ter letajo okrog po mestu«¹. To mesto, ki ga bodo našli ljudje proti koncu sveta, da se spreobrnejo in potolažijo svojo lakoto po pravičnosti, je presveta Devica, ki jo imenuje Sveti Duh: stolp in mesto božje.

Po Mariji se je začelo odrešenje sveta, po Mariji mora biti dovršeno. Vendar se Marija ob prvem prihodu Jezusa Kristusa ni skoro nič pokazala, da se ne bi ljudje še premalo poučeni in razsvetljeni glede na osebo njenega Sina, temu oddaljili in se preveč ter na čuten način navezali nanjo. To bi se

¹ Ps. 58, 14. 15.

najbrž zgodilo zaradi izredne lepote, s katero jo je obdaril Najvišji tudi po zunanje, če bi jo poznali. Dionizij Areopagit pravi, da bi jo smatral radi njene skrivne mičnosti in neprimerne lepote za božanstvo, če ga vera, v kateri je bil utrjen, ne bi učila nasprotnega. Toda pri drugem prihodu Kristusovem mora biti spoznana in od Svetega Duha odkrita zato; da po nji spoznamo in ljubimo Kristusa ter mu služimo. Vzroki, radi katerih je skril Sveti Duh svojo Nvesto v življenju in jo v evangeliju tako malo razodel, takrat ne bodo več obstajali.

Bog torej razodene in odkrije to izredno delo svojih rok v poslednjih časih: 1. Prvič zato, ker se je na tem svetu skrivala in v svoji globoki ponižnosti poniževala v prah ter dosegla pri Bogu, apostolih in evangelistih, da ni bila razodeta. — 2. Ker je Marija na zemlji vsled milosti in v nebesih vsled slave čudežno delo bož-

jih rok, hoče Vsemogočni, da ga v nji slavimo in hvalimo. — 3. Ker je jutranja zarja, ki hodi pred solncem pravice in ga oznanja, morajo jo ljudje spoznati, da spoznajo tudi solnce Kristusa. — 4. Ker je pot, po kateri je Kristus prvič prišel k nam, naj bo tudi, ko pride drugič, četudi na drug način. — 5. Ker je varno sredstvo in prava pot, ki je po njej mogoče priti k Jezusu in ga popolnoma doseči, ga morajo duše, ki se hočejo svetiti v svetosti, doseči po nji. Kdor najde Marijo, najde življenje, to je Kristusa, ki je pot, resnica in življenje. Nihče pa ne najde Marije, če je ne išče, in ne more je iskati, če je ne pozna, zakaj nepoznane stvari nihče ne išče in ne poželi. Ako jo bomo torej hoteli bolj spoznati, jo bo moral Bog bolj odkriti v večje poznanje in slavo presvete Trojice. — 6. Ker naj se Marija odlikuje v poslednjih časih bolj ko kdaj v usmiljenju, moči in milosti. V usmiljenju tako, da privede na-

zaj in ljubeznivo sprejme uboge grešnike in zašle, ki se izpreobrnejo in povrnejo v katoliško Cerkev; v moči proti božjim sovražnikom, malikovalcem, razkolnikom, mahomedancem, judom in zakrknjenim brezbožcem, ki se bodo strašno vzdignili, da bi zapeljali z obljubami in grožnjami v odpad vse, ki niso na njihovi strani; in nazadnje naj se odlikuje v milosti tako, da navduši in okrepi hrabre vojščake in zveste služabnike Kristusove, ki se bodo bojevali za sveto stvar. — 7. Ker mora biti strah hudobnim duhom in njihovim privržencem kakor za boj pripravljena armada posebno v zadnjih dneh, ko bo satan dobro vedoč, da ima le malo časa, manj kakor kdaj, množil svoje napore in napade, da bi pogubil več duš. Vzbudił bo nova preganjanja in nastavljal strašne zanjke zvestim služabnikom in pravim otrokom Marijinim, ker te premaga izmed vseh najteže.

Ravno o teh zadnjih in krvavih zalezovanjih in preganjanjih hudobnega duha, ki se bodo množila dan na dan do prihoda Antikristovega, se mora v prvi vrsti razumeti ona prva in preznamenita prerokba in kletev božja, izrečena v raju nad kačo. Prav je, da to na tem mestu pojasnimo v slavo presvete Device, v zveličanje njenih otrok in v osramočenje hudičeveo.

»Sovraštvo bom postavil med teboj in ženo, med tvojim zarodom in njenim zarodom, ona ti bo strla glavo, ti pa boš zalezovala njeno peto.«¹ Le enkrat je napravil Bog sovraštvo in takrat nespravljlivo, ki bo trajalo in se večalo do konca, namreč med Marijo, svojo Materjo, in hudobnim duhom, med otroki in služabniki presvete Device ter med otroki in privrženci Luciferjevimi. Najstrašnejša med sovražniki satanovimi pa bo Marija. Že v raju ji je vlil Bog v srce,

¹ I. Moz. 3, 15.

dasi je bivala takrat le še v njegovih mislih, toliko sovraštvo proti kletemu sovražniku božjemu, toliko gorečnost za odkrivanje hudobij te stare kače, toliko moči za zmagó, ponižanje in uničenje brezbožnega prevzetneža, da se je ta boji bolj, ne samo kakor vseh angelov in ljudi, ampak v nekem zmislú bolj ko Boga samega. Ne sicer kakor bi ne bilo sovraštvo, jeza in moč božja neskončno večja nego presvete Device, ker so popolnosti Marijine omejene, ampak iz sledečih dveh razlogov. Prvič satan neskončno več trpi v svojem napuhu, da je premagán in kaznován od ponižne služabnice božje. Njena ponižnost ga ponižuje bolj kakor božja mogočnost. Drugič je Bog podelil Mariji toliko moč nad hudobnimi duhovi, da se ti boje bolj enega njenega vzdihljaja v pomoč kake duše, kakor prošenj vseh drugih svetnikov in ene njenih groženj bolj kakor vsega drugega trpljenja, kar so mo-

rali hudobni duhovi proti svoji volji često priznati po obsedencih.

Kar je izgubil Lucifer z napuhom, to je pridobila Marija s ponižnostjo, kar je škodovala in pokvarila Eva z nepokorščino, to je Marija popravila s pokorščino. Ker je Eva poslušala kačo, je pogubila sebe in vse otroke ter jih izročila satanu, ker je bila Marija Bogu popolnoma vdana, je rešila s seboj tudi vse otroke in služabnike in jih posvetila božjemu veličastvu.

Bog pa ni postavil samo enega sovraštva, ampak več; ne samo med Marijo in hudobnim duhom, ampak tudi med privrženci presvete Device in satanovimi. Naredil je sovraštva, nasprotstva in skrivno jezo med pravimi otroki in služabniki Marijinimi in otroki ter služabniki hudičevimi. Ti se ne ljubijo med seboj in nimajo nikakih tesnejših zvez drug z drugim. Otroci Belialovi, sužnji satanovi, prijatelji sveta (kajti vse to

je eno in isto) so dosedaj vedno preganjali tiste, ki se drže Matere božje, kakor je nekoč Kajn zasledoval Abela in Ezav brata Jakoba, ki sta predpodobi zavrženih in izvoljenih. Ponižnost Marijina pa bo vedno zmagala nad prevzetnim sovražnikom, in sicer tako sijajno, da mu bo strla glavo, kjer ima njegov napuh svoj sedež. Vedno bo odkrivala njegovo kačjo hudobijo, kazala njegove peklenške naklepe, uničevala njegove zlodejske načrte in varovala do konca dni svoje zveste služabnike pred njegovimi grozečimi kremplji.

Prav posebno pa se bo pokazala Marijina moč nad hudobci, ko bo satan zalezoval njeno peto, to je njene ponižne služabnike in revne otroke, ki jih bo Marija poklicala, da se bojujejo proti njemu. Majhni in revni bodo pred svetom, poniževani, teptani in stiskani kakor peta v primeri z drugimi udi telesa, zato pa bodo bogati milosti božje, katere jim bo Marija naklo-

nila v obilici, veliki bodo in mo-
gočni v svetosti pred Bogom, vzvi-
šeni nad vsemi svetnimi stvarmi
po svoji gorečnosti in tako zelo
podpirani z božjo pomočjo, da
bodo strli s peto ponižnosti v zvezi
z Marijo peklenški kači glavo in
povzročili zmagoslavje Kristusovo.

Bog hoče tedaj, da se bo ob
koncu dni njegovega sveta Mati
bolj spoznavala, ljubila in častila
kakor kdaj poprej. Deloma se bo
to zgodilo brez dvoma že, če se
oprimejo izvoljeni globoke, po-
polne pobožnosti do Marije, ki
sem jo namenjen razložiti. Videli
bodo to lepo morsko zvezdo jas-
neje in prijadrali v varno prista-
nišče, če bodo sledili njeni svet-
lobi, kljub vsem nevihtam in so-
vražnikom. Spoznali bodo veli-
čino Marijino in se čisto posvetili
njeni službi kakor podaniki in suž-
nji ljubezni, okusili bodo njeno
milino in materinsko dobrohotnost
in ljubili jo bodo nežno kakor
vdani otroci, spoznali bodo veli-

kost njenega usmiljenja in njeno pomoč v potrebah ter se zatekali v vseh zadevah k svoji zavetnici in srednici pri Kristusu. Vedeli bodo, da je ona najgotovejše, najlažje, najkrajše in najpopolnejše sredstvo, priti k Jezusu in ji bodo zato podarili brez pridržka svoje telo in dušo, da bi bili ravnotako tudi Kristusovi.

In kaj bodo služabniki, podaniki in otroci Marijini ob koncu dni, ko bo narastlo poznanje in češčenje presvete Device po volji božji čez naše pričakovanje in pojmovanje? Goreč ogenj služabnikov Gospodovih bodo, ki vžgo povsod ogenj božje ljubezni, ostre puščice bodo v rokah mogočne Marije, da bo uničevala z njimi sovražnike. Sinovi Levijevi bodo, ki bodo nosili očiščeni v ognju velikih težav in tesno združeni z Bogom, v srcu zlato ljubezni, v duhu kadilo molitve, na telesu dišave zatajevanja in ki bodo povsod ubogim in malim dišava Kri-

stusova, a bogatim napuhnjenim otrokom tega sveta duh smrti. Gromeči oblaki bodo, ki bodo hiteli skozi ozračje pri najmanjšem dihu Svetega Duha in ki bodo razširjali, ne da bi se kje ustavljali, ne da bi se česa ustrašili in ne da bi se žalostili nad čem, dež besede božje in večnega življenja; gromeli bodo proti grehu, grozili svetu, strli hudobca in njegovo spremstvo in prebodli skozi in skozi z dvoreznim mečem besede božje — naj bo v življenje ali smrt — vse, h katerim jih pošlje Najvišji. Pravi apostoli zadnjih časov bodo, katerim bo dal Gospod besedo in oblast, delati čudeže in odvzemati sovražniku bogati plen. Brez zlata in srebra in, kar je več, brez skrbi bodo počivali med drugimi pridi-garji, duhovniki in kleriki, pa ven-dar imeli srebrne peroti goloba, da hitro polete z najčistejšim namenom v slavo božjo in zveličanje duš, kamor jih pokliče Sveti Duh. Kjer bodo govorili, bodo pustili za

seboj le zlato ljubezni, ki je izpolnjenje cele postave. Nazadnje bodo pravi učenci Jezusovi, ki bodo stopali po stopinjah njegovega uboštva, ponižnosti, zaničevanja sveta in ljubezni ter učili ozko pot k Bogu v čisti resnici po svetem evangeliju in ne po načelih sveta, ne da bi jim bilo mar oseb, ne da bi prizanašali ali se bali kakega človeka, naj bo še tak mogočnjak.

V ustih bodo imeli dvorezen meč besede božje, na rami krvavo zastavo s križem, v desnici križ, v levici rožni venec, v srcu najsvetejši imeni Jezus in Marija in skromnost ter zatajevanje Kristusovo v vsem svojem obnašanju. To so veliki možje, ki nastopijo, kakor smo že povedali, ob koncu sveta in ki jih bo vzgojila Marija na povelje Najvišjega, da razširi svoje kraljestvo nad onim brezbožnežev, malikovalcev in mohamedancev. Kdaj in kako se bo to zgodilo? — — — Samo Bog vé, mi pa moramo molčati, moliti,

vzdihovati k Bogu in čakati po onih besedah: »Željno sem pričakoval Gospoda, tedaj se je ozrl name.«¹

Drugo poglavje.

**Katera pobožnost do presvete
Device je prava.**

Prvi oddelek.

Temeljne resnice.

Ko sem povedal nekaj o potrebi pobožnosti do presvete Device, bi moral sedaj pojasniti, v čem obstoji ta pobožnost. Vendar pa naj prej še pokažem nekatere temeljne resnice, ki osvetle in pojasnijo to lepo in pomembno pobožnost, ki vam jo hočem odkriti.

Prva resnica.

Jezus Kristus naš zadnji
namen.

Jezus Kristus, naš Odrešenik, pravi Bog in pravi človek, mora

¹ Ps. 29, 1.

biti zadnji namen vseh naših pobožnosti; drugače so goljufive in napačne. Kristus je alfa in omega, začetek in konec vseh stvari, zato se mora vsak truditi, da postane popoln v Kristusu. Le v njem namreč biva vsa polnost božanstva in vsa polnost milosti, čednosti in popolnosti, le on rosi na nas svoj nebeški blagoslov, le on nas poučuje, le on je naš gospodar, ki smo od njega odvisni, naša glava, ki ji moramo pripadati kot udje, naš vzor, ki mu naj postanemo podobni, naš zdravnik, ki celi naše rane, naš pastir, ki nas vodi na dobro pašo, naša pot, ki nas ne zapelje, naša resnica, ki jo moramo verovati, naše življenje, ki daje moči za dušno in telesno delo, le on nam je vse v vsem. Ni nam dano drugo ime, ki bi nas rešilo, kakor ime Jezusovo, nimamo drugega temelja zveličanja, popolnosti in nebeške slave ko Kristusa. Vsako poslopje, ki ni zidano na tem trdnem kamenu, je postavljeno na gibljev pe-

sek in se bo podrlo brezdvomno prej ali slej. Vsak vernik, ki ni v zvezi z njim, je kakor mladika na vinski trti, ki odpade, se posuši in je le še za v ogenj. Če pa smo v Kristusu in Kristus v nas, se nam ni bati pogubljenja. Ne angeli v nebesih, ne ljudje na zemlji, ne hudobni duhovi v peklu in nobena druga stvar nam ne more škodovati, ker nas ne more ločiti od ljubezni božje, ki je v Kristusu. Po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu premoremo vse, dajati čast in slavo Očetu v edinosti s Svetim Duhom, napraviti sebe popolne in biti bližnjemu kakor prijetna vonjava onostranskega življenja.

Ako se zavzemamo za pravo pobožnost do presvete Device, se to godi le, da utrdimo ono do Jezusa, da podamo bogato in gotovo sredstvo priti do Kristusa. Če bi vodila pobožnost do Marije proč od Kristusa, bi jo morali zavreči kot prevaro hudičevo. Pa tega se nam ni bati, da, nam je nasprotno

ta pobožnost, kakor sem že pokazal in bomo še videli, le zato potrebna, da najdemo popolneje Kristusa, da ga nežneje ljubimo in mu zvesteje služimo.

Obračam se za trenutek k tebi, moj ljubi Jezus, da ti potožim, kako večina kristjanov in celo najučenejši med njimi ne vedo za nujno zvezo, ki je med teboj in tvojo sveto Materjo. Ti, o Gospod, si vedno z Marijo in ona je vedno s teboj in ne more biti brez tebe, zakaj sicer bi nehala biti to, kar je. Po milosti je namreč tako izpremenjena v tebe, da ne živi več, je ni več, samo ti si, moj Jezus, ki živiš in vladaš v nji mnogo popolneje nego v vseh angelih in svetnikih. O, če bi poznali čast in ljubezen, ki ti jo izkazuje ta čudovita stvar, bi imeli o tebi in o nji vse druge nazore, kakor jih imajo. Marija je s teboj tako tesno združena, da bi lažje ločili luč in solnce, toploto in ogenj, da, še več, lažje bi ločili vse angele in svetnike od

tebe nego tvojo sveto Mater. Ona te namreč ljubi bolj goreče, te slavi bolj popolno ko vse druge stvari skupaj.

Ali ni torej, moj ljubi Odrešnik, čudno in obžalovanja vredno videti često nevednost in slepoto ljudi glede na tvojo Mater? Ne govorim toliko o malikovalcih in paganih, ki tebe ne poznajo in se zato ne menijo za Marijo, ne govorim o krivovercih in tistih razkolnikih, ki jim ni mar pobožnosti do presvete Device, ker so ločeni od tebe in tvoje svete Cerkve, govorim le o katoliških kristjanih in celo o takih, ki bi morali druge učiti, pa ne poznajo ne tebe ne tvoje Matere razen na učenjaški, pust, neploden in malomaren način. Le redko govore o Mariji in o češčenju, ki smo ga ji dolžni, ker se boje, kakor pravijo, da bi se to ne zlorabilo in da bi se tebi ne godila krivica, če bi preveč častili Marijo. Ako vidiijo ali slišijo, da kak častilec presvete Device

često govori o češčenju dobre Matere na nežen in prepričevalen način, kakor o varnem sredstvu brez prevar, o kratki poti brez nevarnosti, o stezi brez ovinkov in o čudoviti skrivnosti najti tebe in te popolno ljubiti, tedaj kriče proti njemu in navajajo tisoč napačnih dokazov, da bi ga prepričali, kako malo potrebno je govoriti o Marijinem češčenju in kako so pri ti pobožnosti udomačene velike napačnosti, ki jih je treba odpraviti. Raje, pravijo, naj se govori o tebi, moj Zveličar, kakor navajati ljudstvo k pobožnosti do tvoje svete Matere, ki jo že tako dovolj ljubi.

Včasih se pač sliši, da govore ti ljudje o češčenju Matere božje, pa ne da bi ga pospeševali in priporočali, ampak da bi odpravili napake, dočim so sami brez pobožnosti celo do tebe, ker ne poznajo te do Marije. Rožni venec in škapulir smatrajo za pobožnosti duševnih revežev, ki se brez njih lahko zveliča. In če pride med nje

kak častilec Marijin, ki moli rožni venec ali kaj drugega v njeno čast, brž mu skušajo izpremeniti njegove misli. Na mestu rožnega venca mu priporočajo sedem spokornih psalmov in namesto češčenja Marijinega češčenje Jezusovo.

O ljubeznivi Jezus, ali imajo ti ljudje tvojega duha? Ali ti more ugajati njihovo početje? Ali ti je prav, če se kdo ne trudi ugajati tvoji Materi iz bojazni, da ne bi ugajal tebi? Ali je češčenje Marijino ovira tvojemu češčenju? Ali dela sama sebi čast, ki ji jo izkazujejo njeni častilci? Ali dela sama zase? Ali je tujka, ki ne bi imela nobene zveze s teboj? Ali ne ugaja tebi, če kdo želi biti nji v veselje? Ali se kdo loči ali oddalji od tvoje ljubezni, ki se nji izroči in njo ljubi? In vendar, moj ljubeznivi Zveličar, bi se nekateri učenjaki ne mogli bolj odtujiti češčenju tvoje svete Matere in biti bolj brezbrizni, če bi bilo vse res, kar sem navedel. Čuvaj me, Gospod,

varuj me njihovega naziranja in ravnanja in daj mi vsaj malo tistega spoznanja, spoštovanja in ljubezni, ki jo ti gojiš do svoje Matere, da te tem bolj ljubim in poveličujem, posnemam in hodim za teboj.¹

Daj mi milost, da vedno hvalim tvojo sveto Mater, daj mi, da jo vredno proslavljam vsem sovražnikom na kljub, ki so tudi tvoji sovražniki, in naj jim zakličem s svetniki: »Nihče naj si ne domišlja, da mu bo Bog usmiljen, kdor žali njegovo Mater.« Daj mi zato, da dosežem po tvojem usmiljenju pravo pobožnost do Marije in jo oznanjam vsemu svetu, gorečo ljubezen do tebe in sprejmi v ta namen ponižno prošnjo, ki jo pošiljam s svetim Avguštinom do tebe:

¹ V časih, ko je pisal blaženi Grignon to svojo knjižico, je bila njegova tožba o katoliških učenjaki in duhovnikih upravičena, toda danes se ravno ti največ trudijo za češčenje Marijino.

»Ti si, Kristus, moj sveti oče, moj usmiljeni Bog, moj veliki kralj, moj dobri pastir, moj edini učenik, moj najboljši pomočnik, moj prelepi ljubljeneec, moj živi kruh, moj svečenik na veke, moj vodnik v domovino, moja prava luč, moja sveta sladkost, moja prava pot, moja prejasna modrost, moja čista skromnost, moja miroljubna sloga, vse moje varstvo, moja bogata dediščina in moja večna rešitev.

O Jezus Kristus, ljubeznivi Gospod, zakaj sem ljubil, zakaj sem želel v svojem življenju kaj drugega ko tebe Jezusa, svojega Boga? Kje sem bil, ko nisem bil v mislih pri tebi? Vsaj odslej se stekajte in ogrevajte vse moje želje v Gospodu Jezusu; hitite, dovolj ste se mudile, tecite, kamor ste namenjene, iščite, kogar iščete. Jezus, kdor tebe ne ljubi, naj bo zavržen, kdor tebe ne ljubi, naj bo poln grenkosti . . . O sladki Jezus, tebe naj ljubi, v tebi naj se veseli, tebe naj občuduje vsako srce, po-

svečeno tvoji slavi. Bog mojega srca in moj delež, Jezus Kristus, naj izgubi moje srce svoje življenje, da ti živiš v meni in da se vname v mojem srcu žareče oglje tvoje ljubezni in zagori v mogočen ogenj. Naj gori neprestano na žrtveniku mojega srca, naj žari v moji notranjosti, plapola v skrivnih globinah moje duše, da pridem na dan smrti prevzet od tvoje ljubezni pred tebe.«

Druga resnica.

Mi smo Jezusovi in
Marijini.

Kakor pravi apostol, mi nismo več svoji, ampak čisto Kristusovi kakor udje in sužnji, ki jih je odkupil neskončno drago, s ceno vse svoje krvi. Pred krstom smo bili hudičevi sužnji, krst pa nas je napravil za sužnje Kristusove, ki moramo živeti, delati in umreti tako, da prinašamo učlovečenemu Bogu vreden sad, da ga slavimo v svo-

jih telesih in mu izročimo vlado naših src. Mi smo namreč njegova posest, njegovo rešeno ljudstvo in njegova dediščina.

V tem zmislu nas primerja Sveti Duh z drevjem, vsajenim ob studencih milosti, na vrtu svete Cerkve, ki naj daje ob svojem času sadove, z mladikami vinske trte, katere deblo je Kristus in ki mora dajati dobro grozdje, dalje s čredo, katere pastir je Kristus in ki se mora množiti in dajati mleka, in nazadnje z dobro zemljo, ki jo obdeluje Bog in ki nosi trideseteren, šestdeseteren, da stoteren sad. Ravnotako je tudi Kristus preklel nerodovitno figovo drevo in obsodil lenega hlapca, ki svojega talenta ni prav porabil. Vse to dokazuje, da pričakuje Kristus od nas sadov, namreč naših dobrih del. Ta dobra dela so samo njegova last, ker smo »ustvarjeni v dobrih delih v Kristusu Jezusu«. ¹ Te besede kažejo, da je Kristus

¹ Efež. 2, 10.

edini začetnik in da mora biti tudi edini namen vseh naših dobrih del ter da mu ne smemo služiti le kakor plačani služabniki, ampak kot sužnji ljubezni. Naj to razložim.

Tu na zemlji sta dva načina, kako more biti kdo drugemu podložen in odvisen od njegove moči, namreč navadna služba in pa suženjstvo. Zato govorimo o služabnikih in sužnjih.

V navadni službi, kakor je med kristjani, se človek zaveže služiti drugemu določen čas za neko plačo ali neko odškodnino. V sužnosti pa je človek od drugega popolnoma odvisen vse svoje življenje in mora služiti svojemu gospodu brez kakega plačila ali odškodnine kakor žival, nad katero ima pravico življenja in smrti.

So pa zopet trije načini sužnosti: sužnost po naravi, sužnost, v katero je kdo prisiljen, in prostovoljna sužnost. Vse stvari so v božji sužnosti na prvi način, zakaj

»Gospodova je zemlja in vse, kar jo napolnjuje.«¹ Poleg tega so hudobni duhovi in pogubljeni sužnji tudi na drugi način, pravični in svetniki pa na tretji. Prostovoljna sužnost je pred Bogom, ki gleda na srce, ki zahteva srce in se sam imenuje Bog srca ali ljubezni, zaslužnejša, ker si s tako sužnostjo izberemo Boga za gospodarja vseh stvari in vsega delovanja, četudi bi ne bili že po naravi k temu prisiljeni.

Med služabnikom in sužnjem je silno velik razloček. — 1. Služabnik ne dá vsega, kar je, kar ima in kar more pridobiti sam ali po drugih, suženj pa dá sebe z vsem, kar ima in more imeti, brez izjeme svojemu gospodu. — 2. Služabnik zahteva za delo, ki ga izvršuje gospodarju, plačilo, suženj pa ne more zahtevati ničesar, naj dela še tako vztrajno, pridno in naporno. — 3. Služabnik lahko zapusti svojega gospodarja, kadar

¹ Ps. 28, 1.

hoče ali vsaj, ko poteče čas njegove službe, suženj nima pravice zapustiti gospodarja, kadar bi hotel. — 4. Gospodar služabnikov nima nikake pravice nad njegovim življenjem, in če bi ga usmrtil kot svojo žival, bi izvršil krivičen umor, gospodar sužnjev ima po postavi pravico nad življenjem in smrtjo, ga lahko proda, komur hoče, ali ubije kakor svojega konja. — 5. Nazadnje je služabnik le nekaj časa v službi gospodovi, suženj pa nasprotno za vedno.

Kakor ne more nobena stvar napraviti enega človeka od drugega bolj odvisnega nego sužnost, prav tako ne more noben kristjan bolj preiti v last Kristusovo in njegove Matere nego s prostovoljno sužnostjo po zgledu Kristusa samega, ki je vzel nase podobo sužnja iz ljubezni do nas, in po zgledu presvete Device, ki se je nazvala deklo, sužnjo Gospodovo. Apostol se s častjo imenuje »služabnik Kristusov«, pa tudi vsi kristjani se

često imenujejo v svetem pismu »služabniki Kristusovi«. In ta beseda ne zaznamuje, kakor je dobro pripomnil velik mož, nič drugega ko sužnja. Takrat namreč še niso imeli služabnikov kakor dandanes, in gospodarjem so delali le sužnji ali osvojenci. Da ne bi ostal kak dvom, da smo sužnji Kristusovi, rabi katekizem cerkvenega zbora tridentinskega nedvoumno besedo »mancipia Christi«, po naše »sužnji Kristusovi«.

Na ti podlagi trdim, da moramo biti Kristusova last in mu služiti ne le ko plačani hlapci, ampak ko sužnji iz ljubezni, ki se mu čisto darujejo in so mu na razpolago kot sužnji samo radi časti, biti njegovi. Pred krstom smo bili sužnji hudičevi, krst pa nas je napravil za sužnje Kristusove. Kristjani so tedaj nujno ali sužnji hudičevi ali Kristusovi.

Kar trdim brezpogojno o Kristusu, to rečem pogojno o Mariji. Jezus Kristus, ki si jo je izbral za

tovarišico v življenju, v smrti, v slavi in gospodstvu čez nebesa in zemljo, ji je podelil po milosti sorazmerno s svojim božjim veličastvom iste pravice in prednosti, ki jih ima sam po naravi. »Kar pripada Bogu po naravi, pripada Mariji po milosti,« pravijo svetniki; tako imata oba, ker imata isto voljo in isto moč, tudi iste podložnike, služabnike in sužnje.

Po mnenju svetnikov in mnogih velikih mož se smemo tedaj podvreči Mariji kot sužnji iz ljubezni, da postanemo na najpopolnejši način sužnji Kristusovi. Če se je presvete Device poslužil sam Gospod, da je prišel k nam, se je pač smemo tudi mi, da pridemo k Njemu. Saj Marija ni kakor druge stvari, da bi nas bolj oddaljila kakor približala Bogu, če se ji popolnoma vdamo, ampak njeno največje hrepenenje je, združiti nas z Jezusom, svojim sinom, in največja želja Jezusova je, da bi prišli k njemu po njegovi Ma-

teri. In to mu je v čast in veselje, kakor bi bilo v čast in veselje kralju, če bi se kdo usužnjil kraljici z namenom, da bi tako postal boljši njegov podložnik. Zato pravijo sveti očetje in po njih sveti Bonaventura, da je Marija pot, po kateri se pride k našemu Gospodu.

Da, še več! Če je res, kakor sem že rekel in kakor trdijo sveti cerkveni učeníki: sveti Anzelm, sveti Bernard, sveti Bernardin, sveti Bonaventura in drugi, da je presveta Devica kraljica in vladarica nebes in zemlje, da je nji podložno vse in v nekem pomenu celo sam Bog, ali nima torej ravno toliko podložnih in sužnjev, kolikor je bitij? Vendar pa je prav, da so med tolikimi, ki so proti svoji volji sužnji Marijini, tudi drugi, ki si njo izberejo iz ljubezni za svojo gospodovalko. Kaj? Ali naj imajo ljudje in hudiči svoje prostovoljne hlapce, Marija pa ne? Kralj si šteje v čast, če ima kraljica, njegova tovarišica, sužnje,

nad katerimi ima pravico življenja in smrti, ker je čast in moč enega čast in moč tudi drugega; kdo bi tedaj mogel misliti, da našemu Gospodu, najboljšemu Sinu, ne bi bilo prav, da ima sužnje njegova Mati, s katero deli vso svojo moč? Ali Kristus manj spoštuje in ljubi Marijo, kakor Asver Estero in Salomon Betšabejo? Kdo bi si upal to trditi ali le misliti?

Pa kam me je zapeljalo pero? Zakaj se mudim pri dokazovanju tako lahko umljive stvari? Kaj zato, če se kdo noče imenovati suženj Marijin? Naj se imenuje in naj bo le res suženj Kristusov, s tem je že tudi Marijin, kajti Jezus je, kakor smo rekli, sad in slava Marijina.

In na tako popoln način, kakor sem sedaj označil, postanemo Jezusovi in Marijini ravno po pobožnosti, ki vam jo opišem.

Tretja resnica.

P o t r e b a s a m o o d p o v e d i.

Naša najboljša dela so navadno omadeževana in pokvarjena vsled naših slabosti. Če zliješ čisto in snažno vodo v slabo dišečo posodo ali vino v sod, čegar notranjost je pokvarjena od slabega vina, ki je bilo notri, tedaj se čista voda ali dobro vino hitro navzame meta slabega duha. Ravnotako se tudi, ko zlije Bog v našo dušo, po izvirnem in po lastnih grehih omadeževano, nebeško roso svoje milosti ter sladko vino svoje ljubezni, njegov dar navzame slabosti, ki jo je zapustil greh. Vsa naša dejanja, celo naše najlepše čednosti spremljajo nasledki greha. Zato je za popolnost, ki jo dosežemo le v zvezi z Jezusom, največje važnosti, da zatiramo, kar je slabega v nas, sicer nas Gospod, ki je neskočno čist in ki sovraži neizmerno najmanjši madež na duši, zavrže izpred svojega obličja in se ne združi z nami.

Za pravo samoodpoved pa je potreba:

1. Razsvetljeni po Svetem Duhu moramo spoznati svojo naravno slabost, svojo nezmožnost za vse k zveličanju potrebno, svoje slabo nagnjenje, svojo nestalnost in nepoštenost in nevrednost vsake milosti. Greh našega prvega očeta nas je vse okužil, pohujšal, pokvaril in prevzel, kakor kvas prevzame testo, v katerega je položen. Dejanski grehi, ki smo jih storili sami, bodisi smrtni, bodisi mali, četudi že odpuščeni, so še pomnožili našo poželjivost, našo slabost in našo pokvarjenost ter tako pustili zle posledice v duši. In naša telesa, ta so tako izkvarjena, da jih imenuje Sveti Duh telesa greha, spočeta v grehu, vzrejena v grehu in zmožna vsakega greha, telesa, podvržena tisoč in tisoč boleznim, ki jih uničujejo dan na dan, telesa, ki ne rode drugega ko črve in razpad.

Naša duša, ki je navezana na telo, je postala takorekoč mesena in se imenuje v svetem pismu kar meso: »zakaj vse meso je popačilo svojo pot na zemlji«¹. Za delež imamo le napuh, duševno slepoto, zakrknjenost srca, slabost in nestalnost volje, poželjivost, razburkane strasti in bolezni telesa. Po naravi smo bolj prevzetni nego pavi, bolj navezani na zemljo ko krastače, manj vredni nego kozli, bolj nevoščljivi kakor kače, bolj požrešni kakor prašiči, bolj razdražljivi ko tigri, bolj leni nego želve, slabejši kakor trsje, nestalnejši kakor petelin na strehi. Lastna nam je le ničnost in greh in ne zaslužimo drugega kakor jezo božjo in večno pogubljenje.

Ali se moremo potemtakem čuditi, če je rekel naš Gospod, da mora zatajevati samega sebe, kdor mu hoče služiti, in sovražiti svoje življenje — »kdor ljubi svoje življenje, ga bo izgubil; in kdor so-

¹ I. Moz. 6, 12.

vraži svoje življenje na tem svetu, ga bo prihranil v večno življenje«¹ —? Neskončna Modrost, ki ne daje zapovedi brez povoda, nam zato zapoveduje sebe sovražiti, ker zaslužimo sovraštvo na prav poseben način. Nobena stvar ni ljubezni bolj vredna kakor Bog, in nobena bolj sovraštva kakor mi sami.

2. Ko smo spoznali svojo ničnost, se moramo odpovedati sami sebi, odmirati svojim čutom in zmožnostim. Gledati moramo, kakor da ne vidimo ničesar, poslušati, kakor da ne slišimo, rabiti stvari tega sveta, kakor da jih ne rabimo, kar imenuje sveti Pavel vsak dan umirati. »Če žitno zrno, ki pade v zemljo, ne umrje, ostane samo«² in ne rodi sadu. Ako mi sami sebi ne odmrjemo in ako nas naše pobožnosti ne privedejo do te potrebne in plodonosne smrti, ne bomo prinašali sadu in naše

¹ Jan. 12, 25.

² Jan. 12, 24.

pobožnosti bodo odveč. Vsa naša pravičnost bo omadeževana po samoljubju in naši svojevolsnosti, zato pa se Bog ne bo ozrl na največje žrtve in najboljša dela, ki jih zmoremo. Ob smrti bomo našli svoje roke prazne, brez čednosti in zaslug, in v nas ne bo tiste ljubezni, ki je bodo deležne one duše, ki so odmrle same sebi in katerih življenje je v Bogu.

3. Ker je naša dolžnost, da odmiramo sebi, si poiščimo in opravljajmo tisto pobožnost, ki nas najprej in najgotoveje pripelje do popolne samoodpovedi. Tudi med mnogimi Marijinimi pobožnostmi je treba izbirati, zakaj ni vse zlato, kar se sveti, ni vse med, kar je sladko, in tudi ne pelje vse k svetosti, kar je lahko in kar izvršuje večina. Kakor je nekaka posebnost, v naravnem redu izvršiti hitro in z malim trudom nekatera dejanja, ravnotako je v redu milosti posebnost, izvršiti v kratkem času z veseljem in lahko nad-

naravna dejanja, zatajevati samega sebe, združiti se z Bogom in postati popoln.

Pobožnost, ki vam jo razložim, je taka posebnost v redu milosti, neznana večini kristjanov, znana le redkim pobožnim dušam in izvrševana od prav malega števila.

Četrta resnica.

Potreba srednice pri Jezusu.

Bolje je, bližati se Bogu skromno po posredovalcu kakor sam. Naša slabost in skvarjenost je namreč, kakor sem pokazal, tako velika, da bo vsa naša pravičnost premale vrednosti pred Bogom, da bi ga ganila in da bi nas uslišal, če se bomo naslanjali le na svoja dela, svoj trud in svojo pripravo. Ni nam dal Bog srednikov pred svojim veličastvom brez razloga. Videl je našo nevrednost in nezmožnost, imel je usmiljenje z nami in nam zato preskrbel, da bi imeli za dostop do njegovega usmiljenja mogočne srednike. Brez ponižno-

sti in spoštovanja do najvzvišenejšega in najsvetejšega bitja bi bili, če bi zanemarjali posredovalce in se bližali naravnost sami brez vsakega priporočila Najsvetejšemu, ne menili bi se za Kralja vseh kraljev toliko, kakor za kralja ali kneza te zemlje, ki se mu ne upamo bližati brez prijatelja, da govori za nas.

Naš Gospod in Odrešenik je naš srednik in zagovornik pri Bogu Očetu. Po njem moramo prositi z vso zmagoslavno in vojskujočo Cerkvijo, po njem dobimo dostop do božjega veličastva. Nikdar ne smemo stopiti pred Njegovo obličje razen oprti in obdani s Kristusovimi milostmi, kakor Jakob v koži kozličevi pred očeta Izaka, da bi dobil njegov blagoslov.

Ali pa ne potrebujemo pri Sredniku samem posredovalca? Ali je dovolj velika naša čistost, da se združimo neposredno z njim in sami po sebi? Ali ni Bog, v vsem enak svojemu Očetu in zato Sveti

med svetimi, vreden ravnostakega spoštovanja kakor Oče? Če je postal v svoji neskončni ljubezni naš porok in srednik pri Bogu, svojem Očetu, da ga potolaži in plača naše dolgove, ali smo zato dolžni manj spoštovanja in svetega strahu njegovemu veličastvu in njegovi svetosti?

Nujno nam je treba, kakor pravi sveti Bernard, srednika pri Sredniku samem. In najbolj sposobna izvrševati to opravilo ljubezni je Marija, kajti po nji je prišel Kristus k nam in po nji moramo mi k njemu. Če se bojimo stopiti naravnost k Jezusu, svojemu Bogu, iz bojazni pred njegovim neskončnim sijajem ali radi svojih slabosti in grehov, se zatecimo v varstvo svoje Matere Marije. Ona je dobra in ljubezniva, na nji ni nič trdega in odbijajočega, nič preveč vzvišenega in preveč sijajnega. Ko vidimo njo, vidimo svojo čisto naravo. Ona ni solnce, ki bi nas slepilo v naši slabosti s preveliko

močjo svojih žarkov, ampak je lepa in mila kakor luna, ki sprejema svoje žarke od solnca in jih umiluje, da se prilagode našim revnim zmožnostim. Marija je tako ljubezniva, da ne zavrže nikogar, ki se zateče v njeno varstvo, naj bo še tak grešnik, kajti še nikdar ni bilo slišati, kakor trdijo svetniki, odkar svet stoji, da bi bila koга zapustila, ki se je izročal zaupljivo in vztrajno v njeno varstvo. Marija je tako mogočna, da ni nikdar zavržena njena prošnja, samo približa se svojemu Sinu, da ga prosi, in takoj vse dovoli in sprejme. Vedno ga zmagajo njene prošnje in njena ljubezen.

Tako govorita o Materi božji sveti Bernard in sveti Bonaventura. Tri stopnje imamo, pravita, da pridemo k Bogu. Prva, ki nam je najbližja in najbolj primerna našim zmožnostim, je Marija, druga je Jezus Kristus in tretja Bog Oče. Da pridemo k Jezusu, moramo k Mariji, ki je naša srednica in pri-

prošnjica; da pridemo k večnemu Očetu, moramo k Jezusu, ki je naš srednik. Tega reda se popolnoma drži pobožnost, ki vam jo opišem.

Peta resnica.

O nevarnostih, ki nam prete, da izgubimo duhovne dobrote.

Vsled naše omahljivosti in slabosti nam je silno težavno ohraniti milosti in zaklade, ki smo jih prejeli od Boga. In sicer nam je to tako težko: 1. Zato, ker so ti zakladi v telesu, podobnem prsteni posodi, ker jih hranimo v slabotni in nestanovitni duši, ki jo najmanjša stvar zbega in potre.

2. je za nas težavno ohraniti te zaklade zato, ker neprestano prežijo na nas hudobni duhovi, kako bi nas oropali milosti in nas storili nesposobne za nebesa. Iščejo namreč neprenehoma ugodne prilike, da bi nas zapeljali v greh in nam tako namah odvzeli

vse, kar smo pridobili s pomočjo božje milosti dobrega za nebesa tekom mnogih let. Zares, bati se moramo hudobnih duhov še posebno, če premislimo njih število in dejstvo, da so v svoji zvijačnosti, hudobiji in spretnosti premotili ljudi, ki so prejeli od Boga več milosti, ki so bili v čednosti bolj utrjeni, ki so imeli več izkušnje in so že bolj napredovali v svetosti kakor mi. O, koliko jih je bilo, ki so stali trdno kakor cedre na Libanonu, ki so se svetili kakor zvezde na nebu; a vendar so globoko zabredli in izgínil je njih dušni sijaj. Kje naj iščemo vzroka tej nagli izpremembi? Potrebne milosti, da vztrajajo v dobrem, jim gotovo ni manjkalo; zakaj te prejme vsakdo dovolj. Manjkalo jim je le ponižnosti. Menili so, da so dovolj močni sami iz sebe, dovolj krepki, dasi niso bili. Mislili so, da so sposobni, da ohranijo svoje zaklade, pa so se zmotili. Kajti zanašali in opirali so se samo nase. Prepri-

čani so bili, da je njih hiša na skalo zidana, da so njih zakladnice dovolj varne, da čuvajo dragocene zaklade in milosti. Zanašali so se torej na neznažno oporo, na same sebe; a obenem so si domišljali, da jih podpira milost božja. Prav vsled tega je pripustil pravični Bog, da so postali žrtev hudobnega duha, ker jih je prepustil samim sebi. In sedaj glejte! Če bi bili poznali ti nesrečni ljudje čudežno pobožnost, ki jo hočem razložiti v naslednjem, potem bi bili izročili svoje zaklade preblaženi Devici Mariji, zvesti in mogočni varihinji, in ona bi si bila štela v dolžnost, da jih čuva kot svojo lastnino.

3. nam je težko vztrajati v dobrem in v milosti božji vsled izprijenosti zunanjega sveta. Med svetom je dandanes toliko pohujšanja, da je takorekoč naravno, da zabredejo nedolžni v blato pregreh ali da se vsaj omadežujejo v njegovi hudobiji. Da, reči smemo,

naravnost čudežno je, če kdo vztraja v dobrem sredi te deroče reke, ne da bi ga odnesla, sredi tega razburkanega morja, ne da bi se utopil, ne da bi planili po njem in ga upropastili morski razbojniki, ne da bi ga zamorilo to okuženo ozračje. Edino preblazena Devica je bila, ki je ni zadel strupeni dih peklenške kače, in le ona je tista, ki čudežno vodi preko valov tega življenja njega, ki se ji je popolnoma posvetil in ki ji tudi v resnici služi.

Če imamo naštete nevarnosti pred očmi, potem je pač potrebno, da dobro preudarimo, katera je tista pobožnost, ki naj se je oklenemo, da bomo dostojno častili preblazeno Devico Marijo. So namreč tudi zmotne, napačne pobožnosti, ki pa jih ima marsikdo za prave. Zakaj hudobni duh se je poslužil kot preudaren in zvit zapeljivec že te in one pobožnosti, zlasti take v čast Materi božji, ki je pa bila seveda napačna, da je

možel na ta način pogubiti veliko duš; in to satansko izkušnjo vsak dan vnovič uporablja, da še mnoge druge pahne v nesrečo. Tega in onega zaziblje v spanje greha s tem, da mu prigovarja, da naj stori ta ali oni grešni korak, češ, saj ni greh, da le vestno opravljaš svojo zunanjo pobožnost do Matere božje, bodisi da k njej moliš, bodisi da ji skazuješ kako drugače čast. Hudobni duh se mi zdi kakor ponarejalec denarja, ki ponareja samo zlati in srebrni denar in le redko druge kovine. Zakaj drugih kovin se ne izplača ponarejati. Istotako izkuša hudobni duh ponarediti pred vsem kako pobožnost do Jezusa v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa in do preblažene Device Marije, ker so te pobožnosti v duhovnem življenju to, kar je zlato in srebro med zemeljskimi zakladi.

Zato je kaj važno 1. da pred vsem spoznamo napačne pobožnosti do preblažene Device, da se

jih vemo varovati, in 2. da se oklenemo prave pobožnosti. Zato bom pokazal v drugem delu te knjige izmed tolikih pobožnosti do Marije tisto, ki je najbolj popolna, Materi božji najbolj všeč, s katero Boga najbolj poveljučujemo, a sebe najbolj posvečujemo, da se je oprimemo s toliko večjim veseljem.

Drugi oddelek.

O napačnih pobožnostih do presvete Device.

Sedem vrst ljudi je, ki napačno časte Marijo, in ravno toliko je tudi krivih pobožnosti do preblazene Device. In sicer so napačni častilci Marijini vsi tisti, ki so z ozirom na njeno češčenje 1. preveč izbirčni, 2. preveč ozkosrčni, 3. le zunanji, 4. predrzni, 5. omahljivi, 6. hinavski in 7. samopridni.

1. O izbirčnih Marijinih častileih.

Te vrste ljudje so navadno nardarjeni, toda domišljavi učenjaki,

ki morda imajo kaj malega spoštovanja do Marije, ki se pa kljub temu zaletavajo ob vsaki priliki v zunanje pobožnosti, s katerimi izkazuje preprosto, toda verno in pobožno ljudstvo čast predobri Materi. In vzrok tega je to, ker ne prijajo te zunanje pobožnosti njihovim izmišljenim predsodkom. Kaj radi dvomijo o vseh čudežih in dogodkih, ki nam jih poročajo verodostojni pisatelji, ali pa o takih čudežnih zgodbah, ki so vzete iz domače zgodovine posameznih verskih redov in ki nam pričajo o velikem usmiljenju pa tudi o veliki moči presvete Device. Le težko gledajo na preproste in ponižne osebe, ki kleče pred Marijinim oltarjem ali pred njeno sliko ali morda celo ob obcestnem znamenju, da si izprosijo njenega varstva. Dolže jih celo malikovanja, češ, da izkazujejo božjo čast lesu in kamenju. »Za svojo osebo moramo reči,« tako govore radi, »da nam niso všeč te zunanje pobož-

nosti, in naša pamet nam ne dopusti, da bi pripisovali toliko čudežnih pravljič in dogodbic Marijini priprošnji.« Če jim govoriš o slavospevih, ki so jih zložili Mariji v čast cerkveni očetje, tedaj ti poroko, da so bili to pač govorniki, ki so znali pretiravati, ali pa podtikajo njih besedam napačno razlago. Zares, takih posvetnih in domišljavih, napačno pobožnih ljudi se moramo bati. Zakaj te vrste ljudje prizadevajo najsvetejši Devici nepopisno krivico, ker ji odtujujejo ljudstvo na obžalovanja vreden način, češ, da hočejo zatreči kvarljive razvade.

2. O ozkosrčnih Marijinih častilcih.

Sem spadajo ljudje, ki se boje, da bi Sinu delali nečast, ako časte Mater, da bi ponižali Sina, če povišujejo Mater. Kar trpeti ne morejo, da bi slavili najsvetejšo Mater s slavospevi, s katerimi so jo po pravici proslavljali cerkveni očetje. Težko jim je, če vidijo pred

Marijinim oltarjem zbranega več ljudstva kot pa pred tabernakljem, kakor da bi si to nasprotovalo in kakor bi se oni, ki se zatekajo k Mariji, ne zatekali po njej h Kristusu. O tem kar slišati ne morejo, da se tolikrat govori o nebeški Kraljici, da se tolikrat obračamo do nje. Prav mnogokrat godrnjajo: Čemu toliko rožnih vencev, bratovščin in zunanjih pobožnosti do Marije? To je le znak velike nerazsodnosti, in častiti Marijo tako zelo, se pravi, norčevati se iz vere. Govorite nam veliko raje o Jezusu Kristusu (mimogrede naj omenim, da tem ljudem tudi Kristusova čast ni posebno na srcu). K njemu se zatekajmo, saj je on naš edini srednik. Če bodo pridigarji razširjali češčenje Kristusovo, pa smo lahko brez skrbi. V nekem oziru je sicer ta trditev resnična. Toda, če razlagamo njih besede tako, kakor jih sami umejo, potem moramo izpovedati, da so te besede le pretveza, s katero delajo na videz nekaj

koristnega, a v resnici samo zmanjšujejo Marijino češčenje. Mi namreč ne moremo Jezusa na noben način bolj častiti, nego da častimo njegovo presveto Mater; saj jo častimo v prvi vrsti le s tem namenom, da častimo Jezusa na najpopolnejši način: mi hodimo k njej kot k poti, ki nas pelje do našega končnega cilja — Jezusa Kristusa.

Sveti Duh blagruje po sveti Cerkvi na prvem mestu presveto Devico in šele na drugem Jezusa Kristusa z besedami: blažena si med ženami in blažen je sad tvojega telesa, Jezus. In to ne morda radi tega, kakor da bi bila Marija bolj vzvišena od Jezusa ali njemu enaka. To bi bil kriv nauk. Sveti Duh blagruje Marijo le zato poprej, ker je potrebno, če hočemo na najpopolnejši način častiti Jezusa Kristusa, da prej proslavljamo njegovo Mater. Kličimo torej napačnim, ozkosrčnim častilcem Marijinim s tistimi, ki goje

pravo češčenje do nje: »O Marija, blažena si med ženami, in blažen je sad tvojega telesa, Jezus.

3. O zunanjih častilcih Marijinih.

Zunanji Marijini častilci so tisti, katerih pobožnost do Marije obstoji samo v nekaterih zunanjih bogoslužnih opravilih. Ker ne umejo bistva Marijinega češčenja, občutijo vso srečo, ki naj jo nudi pobožnost do Marije, samo v zunanjih dejanjih. K tem častilcem Marijinim smemo prištevati n. pr. take, ki v naglici zmolijo celo kopo rožnih vencev, ki so navzočni pri več mašah, dasi ne vedo, kaj se godi na oltarju, ki se udeležujejo procesij z mrzlim srcem, ki se vpišejo v vse bratovščine, a jih resničnega duhovnega napredka ni skrb. Zakaj manjka jim resne volje, da bi se ustavljali strastem in posnemali čednosti najsvetejše Device. Kakor rečeno, vse njih veselje obstoji v čutni pobožnosti, ker ne morejo doznati duha pra-

vega češčenja. Ako pri svojih pobožnih vajah ne občutijo takoj čutnih sladkosti in tolažbe, se jih takoj poloti velika pobitost in popuste vse (molitve) v nemar. Veliko je takih zunanjih častilcev na svetu, in ni jih ljudi, ki bi se raje zaletavali v prave Marijine častilce, to je tiste, ki se trudijo predvsem, častiti Marijo po notranje, kar je predvsem potrebno, ki pa seveda ne zanemarjajo tudi zunanjega češčenja, ki je združeno s pravo pobožnostjo do Marije.

4. O predrznih Marijinih častileih.

Predrzni Marijini častilci so grešniki, ki so se čisto prepustili strastem, in posvetnjaki, ki pod lepim imenom kristjanov in Marijinih častilcev skrivajo le napuh, samopašnost, nečistost, pijanost, jezo, kletev, obrekovanje, krivičnost in druge pregrehe. Ne vzdramijo se iz svojih grešnih razvad in ne potrudijo se resno, da bi se poboljšali, češ, saj se nam ni treba

bati, saj častimo Marijo. Tolažijo sami sebe, da jim bo že ljubi Bog odpustil grehe, da ne bodo umrli brez svetih zakramentov in da gotovo ne bodo pogubljeni, ker molijo rožni venec, ker se postijo v soboto, ker so vpisani v rožnovensko bratovščino ali v kako drugo družbo, ker nosijo Marijin škapulir, svetinjico ali pas Matere božje. Nikakor nočejo verjeti, če jim pripoveduješ, da jih hudobni duh s tako pobožnostjo le vara in da je nevarno, da se pogube. Izgovarjajo se, da je Bog usmiljen, da nas ni zato ustvaril, da bi nas pogubil, da ga ni človeka, ki bi ne grešil, da ne bodo umrli brez spovedi, da zadostuje, če se človek le ob smrtni uri resno skesa svojih grehov, da so vdani Mariji, ker nosijo njen škapulir, molijo njej na čast vsak dan sedem očenašev in češčenamarij, opravljajo druge molitve njej na ljubo, se postijo itd. Tudi povedo radi kako dogod-bico, ki so jo slišali ali pobrali v

knjigah, ne da bi se bili poprašali, ali so bile verodostojne, da bi same sebe še bolj prepričali in na ta način ostali v svoji zaslepljenosti. Na podlagi takih dogodbic trdijo, da ni še nihče, ki je v svojem življenju častil Marijo ali opravljal njej na čast kako pobožnost, umrl v smrtnem grehu ali brez svetih zakramentov. Če je pa umrl, tako pravijo, ga je Bog čudežno oživil ali pa je njegova duša čudežno ostala združena s telesom dotlej, da se je mogel spovedati. Če pa to ne, tako zopet trdijo, je dosegel na kak drug način po priprošnji Matere božje pravo obžalovanje, odpuščenje grehov in večno zveličanje, in zato smejo tudi sami pričakovati od presvete Device iste milosti. Ni je bolj obsodbe vredne stvari v krščanstvu, kakor taka neznanska predrznost. Ali moremo mar reči, da v resnici ljubimo in častimo presveto Devico, če z grehi neusmiljeno ranimo, križamo ter žalimo njenega božjega Sina?

Če bi Marija delila po svojem velikem usmiljenju takim ljudem pomoč, potem bi bila sodeležna zločinov, ker bi pomagala križati in raniti božjega Sina. Kdo pa si upa kaj takega trditi o Mariji?

Kdor bi torej zlorabil na ta način Marijino češčenje, ki ni veliko manj pomembno kakor pa češčenje Jezusa Kristusa v zakramentu presv. Rešnjega Telesa, ki je najimenitnejša in nad vse vzvišena pobožnost, tak bi delal božje rope, in sicer božje rope, ki niso manjši in ki se ne odpuste veliko laže kakor nevredna sveta obhajila.

Priznavam, da ni ravno neobhodno potrebno, da bi bil tisti, kdor hoče Marijo v resnici častiti, tako popoln, da bi se mogel ogibati vsakega, torej tudi vsakega malega greha, dasi bi bilo tudi to želeti. A treba je za pravo češčenje Marijino vsaj tega (kar bom sedajle povedal, to naj si vsakdo dobro vtisne v spomin): 1. Imeti trdno voljo, varovati se vsakega

smrtnega greha, ki žali prav tako božjo Mater kakor njenega Sina. 2. Resno se truditi, da se ogiblremo sploh vsakega greha. 3. Vpisati se v njene bratovščine, moliti rožni venec ali opravljati druge molitve, postiti se ob sobotah itd. Vse to čudovito pomaga celo zakrknjenim grešnikom, da se povrnejo na pravo pot. Zato ti svetujem, prijatelj, ki prebiraš to knjižico, četudi si morda že globoko zagazil v blato, da se oprimeš teh pobožnosti; toda le s tem namenom, da dobiš s temi dobrimi deli od Boga po priprošnji presvete Device milost kesanja in odpuščenja grehov ter moč, da bi mogel premagati svoje grešne navade, ne pa, da bi mogel bolj mirno v grehu živeti, ne meneč se za očitane vesti, za zgled Jezusa Kristusa in za nauke svetega evangelija.

5. O omahljivih častileh Marijinih.

Omahljivi Marijini častilci so tisti, ki časte preblaženo Devico

le včasih, kadar jih ravno obide tako razpoloženje. Naenkrat so goreči, a kmalu zopet mlačni, sedaj so pripravljeni vse storiti Mariji v čast, a hipoma jim poide resna volja. Lotijo se vseh pobožnosti Marijinih, vpišejo se v vse njene bratovščine; toda v izpolnjevanju pravil jim zmanjka vztrajnosti. Podobni so luni, ki se vedno izpreminja. Zato se Marija ne more ozirati na nje, ker so tako silno omahljivi in nevredni, da bi jih prištevala svojim pravim častilcem, katerih znak je zvestoba in vztrajnost. Bolje je, da opravljamo manj molitev in pobožnosti, toda te z ljubeznijo in zvestobo, naj nam še tako kljubujejo svet, hudobni duh ter izprijena narava.

6. O hinavskih Marijinih častileih.

Posebno ničvredni častilci Marijini so hinavski, ki kljub temu, da so polni grehov in pregrešnih razvad, hlinijo pobožnost do Marije z namenom, da se morejo na

ta način izkazovati pred svetom za dobre in poštene vernike.

7. O samopridnih Marijinih častilcih.

K sklepu pridejo na vrsto samopridni Marijini častilci, ki se zatekajo k Mariji samo zato, da bi dobili kakšno pravdo, da bi jih Marija otela kakih nevarnosti, da bi jih ozdravila te ali one bolezni, ali ki jih sicer kaka sila privede do tega, da se spomnijo Marije. Vsi taki častilci so napačni Marijini častilci in zato tudi niso všeč ne Bogu, ne njegovi presveti Materi.

Ne bodimo torej izbirčni Marijini častilci, ki ničesar nočejo verjeti, a zabavljajo črez vse. Tudi ne smemo biti v vrsti ozkosrčnih častilcev, ki se boje, da premalo časte Kristusa, če izkazujejo čast njegovi Materi. Prav tako se ogibajmo le zunanjih častilcev, katerih češčenje obstoji le v zunanjih dejanjih. Nikar istotako posnemati predrznih častilcev, ki pod pre-

tvezo svoje napačne pobožnosti do Marije živijo v svojih grehah. Ne ravnajmo se po nestanovitnih častilcih, ki v svoji veliki lahkomišljenosti menjajo svoje pobožnosti ali jih pa celo naenkrat vsled majhne skušnjave popolnoma popuste. Ne hodimo za hinavskimi častilci, ki se vpisujejo v razne bratovščine in nosijo Marijine znake, a le zato, da bi jih svet smatral za dobre. Naj ne bo slednjič nihče samo sebičen častilec, ki bi se zatekal k Mariji le tedaj, kadar ga tare telesna nesreča ali da bi dosegel kako časno dobroto od nje.

Tretji oddelek.

O pravi pobožnosti do preblazene Device. Znaki te pobožnosti.

Pregledali in zavrgli smo napačne pobožnosti do Marije. Sedaj je torej treba kratko označiti pravo pobožnost do presvete Device.

Prava pobožnost do Marije mora biti: 1. notranja, 2. nežna, 3. sveta, 4. stanovitna, 5. nesebična.

1. Prava pobožnost do Marije mora biti *n o t r a n j a*. Prav časti Marijo le tisti, ki jo časti po notranje, to se pravi s srcem in dušo. Prava pobožnost do Marije mora biti izraz velikega spoštovanja, ki ga gojimo do preblazene Device, vzvišenih misli, ki jih imamo o njenih prednostih, ljubezni, s katero jo ljubimo.

2. Prava pobožnost do Marije mora biti *n e ž n a*. Nežno časti Marijo tisti, ki se zateka k njej s tistim zaupanjem, kakor se zateka otrok k svoji materi. Razkrije ji svoje srce v vseh dušnih in telesnih težavah kar najbolj preprosto, zaupno in nežno. Njo kliče, da mu prihiti na pomoč kot dobra mati vsak čas, na vsakem kraju, v vsaki zadevi. Če ga tarejo dvomi, jo prosi, da ga razsvetli, če zablodi v stranpot, jo prosi, naj ga pripelje na pravo sled, če ga mučijo izkuš-

njave, pričakuje od nje pomoči, da ne podleže, če omaguje, obrača se do nje s prošnjo, naj ga podpira, če pade, naj ga dvigne, če ga obhaja malodušnost, naj mu vlije novega poguma, če pride notranja zapuščenost, naj ga osvobodi, in prosi jo tolažbe v vseh težavah, križih in bridkostih, ki jih nudi življenje. Skratka, v vseh dušnih in telesnih težavah je Marija tistemu, ki jo nežno časti, navadno pribežališče, in ni se mu treba bati, da bi bil nadležen tej dobri Materi ali nevšečen Jezusu Kristusu.

3. Pobožnost do Marije bodi sveta. — Prava pobožnost do presvete Device mora biti sveta, to se pravi, navajati nas mora, da se vedno bolj ogibljemo greha in posnemamo Marijine čednosti, in sicer v prvi vrsti njeno globoko ponižnost, popolno pokorščino, neprestano molitev, živo vero, vsestransko samozatajevanje, izredno čistost, gorečo ljubezen, veliko-dušno potrpežljivost, angelsko

krotkost in božjo modrost. To je deset poglavitnih čednosti Marijinih.

4. Prava pobožnost do Marije bodi **s t a n o v i t n a**. — Kdor prebláženo Devico prav časti, ta jo mora častiti stanovitno. Stanovitno časti Marijo tisti, ki utrjuje svojo voljo v dobrem in zlepa ne odstopi od svojih bogoslužnih opravil. In kdor tako časti Marijo, zajema v takšnem češčenju poguma, da more kljubovati svetu, njegovim razvadam in načelom, da se more ustavljati meseni poželjivosti in strastem ter peklenkim skušnjavam. Zato pravi častilec Marijin ni omahljiv, čemereren ali boječ. Lahko se sicer pripeti, da kdaj pade ali da ga mine čutna pobožnost; toda če pade, iztegne svojo roko proti dobri nebeški Materi in se dvigne, in če ne občuti čutnega veselja pri svoji pobožnosti, se vsled tega ne vznemirja; zakaj zvesti in v resnici pobožni častilec Marijin ne pre-

jema veselja do življenja iz čutne narave, temveč iz žive vere in zaupanja v Jezusa Kristusa in njegovo Mater.

5. Prava pobožnost do Marije bodi nesebična. — Slednjič mora biti tisti, ki hoče Marijo prav častiti, nesebičen častilec. Tak je pa le tisti, ki ne išče s tem, da časti Marijo, svoje časti, temveč božjo in Marijino čast. Kdor prav časti Marijo, ne služi tej mogočni Kraljici zaradi koristi in dobička, bodisi v časnih, zemeljskih ali dušnih zadevah, ampak edinole zato, ker ona zasluži, da ji služimo in da postanemo po njej tudi božji služabniki. Ne ljubimo torej Marije, ker nam deli dobrote ali ker jih pričakujemo od nje, ampak zato, ker je vredna naše ljubezni. Vsled tega ji služimo ravno tako zvesto v dušni suhoti in zapuščenosti, kot za časa, ko plavajo naše duše v sladkosti in čutni pobožnosti. Vsepovsod ji sledimo z veseljem, najsi bo na goro Kalvarijo

ali na ženitnino v Kano. O kako vseč je tak častilec, ki ne išče v Marijinem češčenju sebe in ničesar svojega, presveti Materi, in kako drag je pred Gospodovim obličjem. Toda, kako so redki dandanes, ko je svet tako sebičen, taki častilci! Ravno to me je nagnilo, da sem spisal pričujočo knjižico, v kateri hočem razložiti tisto pobožnost, ki jo učim že mnogo let javno in zasebno na svojih misijskih potih.

Marsikaj sem že povedal o presveti Devici; toda še veliko bi moral povedati in neprimerno več bom moral opustiti vsled svoje nevednosti, neznanja in pomanjkanja časa v naslednjih vrsticah, ki naj služijo bralcem, da postanejo pravi častilci Marijini in po njej zvesti učenci Kristusovi.

O, kako bi bil plačan moj trud, če bi prišla pričujoča knjižica v roke vnete duše, ki gori za Boga in Marijo, ki ni rojena ne iz volje

krvi, ne iz volje mesa, ne iz volje
 moža, in če bi jo razsvetlila milost
 Svetega Duha, da bi spoznala
 vzvišenost in prednost tiste prave
 pobožnosti do Marije, ki naj jo v
 drugem delu knjige popišem. Rajši
 bi napisal naslednje vrstice s svojo,
 četudi grešno krvjo, kot s črnilom,
 če bi vedel, da bi bile potem
 toliko bolj sposobne, vtisniti v
 srca resnice, ki jih pišem v čast
 predobri Materi in visoki zapove-
 dovalki, ki sem nje najnevrednejši
 otrok in zadnji služabnik, in če bi
 potem smel toliko bolj upati, da
 se bode našlo vsaj nekaj bogoljub-
 nih oseb, ki bodo vestno izvrše-
 vale pobožnost, katere jih hočem
 naučiti, in da bodo tako nado-
 mestile zgube, ki jih mora trpeti
 moja ljuba Mati in gospodovalka
 zaradi moje nehvaležnosti in ne-
 zvestobe. Srce me žene bolj kot
 kedaj, da vse to, kar pišem, veru-
 jem in da smem pričakovati, da se
 uresniči moja želja, ki jo gojim
 tako globoko v srcu in ki jo pri-

poročam Bogu že več let, da bo namreč imela prej ali slej presveta Devica več otrok, več služabnikov, več podanikov kot kadarkoli poprej in da bo pričujoča knjižica tisto sredstvo, po katerem bo zakraljeval Jezus Kristus bolj kot kedaj poprej v človeških srcih.

Jasno gledam v duhu, kako bodo prišle besne zveri, da razmesarijo s satanskimi zobmi to knjižico in njega, ki se ga je poslužil Sveti Duh, da jo je napisal, ali da jo vsaj pokopljejo v pozabnost tako, da nikdar več ne ugleda belega dne. Preganjale bodo te zveri tudi one, ki jo bodo brali in se skušali ravnati po njej. Toda nič ne dé! Tem bolje! Ta prizor mi daje pogum in mi vliva upanje v srce, da bo delo imelo uspeh. Zakaj dvignila se bo cela množica pogumnih in čvrstih bojevnikov obojega spola za Kristusa in Marijo, in borili se bodo nasproti svetu, satanu in izprijeni naravi v teh bolj kot kedaj poprej

nevarnih časih, ki se bližajo. Kdor bere, naj ume! ¹ Kdor more umeti, naj ume! ²

¹ Mat. 24, 15.

² Mat. 19, 12.

DRUGI DEL.

**O najimenitnejši pobožnosti
do presvete Device ali o po-
polni posvetitvi Jezusu po
Mariji.**

—

Prvo poglavje.

**Kakšna je popolna pobožnost
do presvete Device.**

Prvi oddelek.

**Na koliko načinov lahko častimo
Marijo.**

Več načinov je, s katerimi moremo častiti Marijo po notranje. Če jih ob kratkem naštejemo, so poglavitni naslednji:

1. Izkazovati Mariji ono češčenje, ki gre edino le njej, ki je za-

služila biti Mati božja, to se pravi, izkazovati ji večje spoštovanje in čast kot kateremukoli drugemu svetniku. Ona je namreč mojstrsko delo božje milosti ter prva za Jezusom Kristusom, ki je pravi Bog in človek. 2. Premišljevati njene čednosti, prednosti in dela. 3. V duhu občudovati njene veličine. 4. Obujati dejanja ljubezni, češčenja in hvaležnosti do nje. 5. Prav prisrčno jo klicati na pomoč. 6. Darovati se ji in združiti se v duhu z njo. 7. Opravljati svoja opravila z namenom, da izkazujemo s tem njej uslugo. 8. Po njej, v njej, z njo in za njo pričeti, nadaljevati in končati svoja dela, da jih tako izvršujemo po Jezusu Kristusu, v Jezusu Kristusu, z Jezusom Kristusom in za Jezusa Kristusa, ki je naš cilj in konec. Zadnji način češčenja Marijinega hočem pozneje nekoliko natančneje razložiti.

A tudi na zunaj moremo izkazovati Mariji čast na več nači-

nov. Zlasti tako-le: 1. Če se vpišemo v njene bratovščine in družbe, 2. če vstopimo v ta ali oni red, ki se imenuje po njej, 3. če širimo slavo-speve, ki so sestavljeni njej na čast, 4. če njej v čast delimo miloščino, se postimo in mrtvimo telo in duha, 5. če nosimo s seboj rožni venec, škapulir, svetinjico, verižico ali kak drug okrasek, ki spominja nanjo, 6. če molimo s premislekom pobožno in ponižno ves rožni venec kakor je v navadi; namreč: petnajstkrat po deset češčenamarij, in se pri tem spominjamo petnajst poglavitnih skrivnosti iz življenja Kristusovega. Lahko tudi molimo samo del rožnega venca, namreč: le petkrat po deset češčenamarij in obenem premišljujemo po vrsti pet velikih skrivnosti, kako je angel oznanil Mariji Jezusovo rojstvo, kako je Marija obiskala svojo teto, kako je bil rojen Kristus, kako je Marija Jezusa v templju darovala in kako ga je zopet v templju našla. Kakor znano,

lahko zameniš vesele skrivnosti s petimi žalostnimi, kako je potil Jezus Kristus krvavi pot na vrtu na Oljiski gori, kako so ga bičali, s trnjem kronali, kako je nesel težki križ in kako je bil križan. In namesto teh skrivnosti moreš zopet premišljevati pet častitljivih, kako je Jezus od mrtvih vstal, kako je v nebesa šel, kako je poslal na binkoštni praznik Svetega Duha, kako je vzel svojo Mater z dušo in telesom v nebesa in kakšno krono je prejela ona od presvete Trojice. Moliti bi mogli dalje šestkrat ali sedemkrat po deset češčenamarij v spomin tistih let, ki jih je Marija, kakor se vobče misli, preživela na zemlji. Sestaviti bi se dal v čast presvete Device tudi rožni venček, ki bi sestojal iz treh očenašev in dvanajstih češčenamarij v znamenje dvanajsterih biserov ali prednosti Marijinih, ki se blišče v njeni kroni. Ta ali oni bi lahko molil v čast Materi božji njene dnevnic, ka-

kor jih je sprejela in jih moli sveta Cerkev. Tudi je dobro, moliti psalme, ki jih je zbral v čast preblaženi Devici sveti Bonaventura, ki so tako nežno pisani in ki tako silno vzpodbujajo k pobožnosti, da jih nihče ne bo molil, da ga ne bi ganili. Ni napačno moliti štirinajst očenašev in češčenamarij in misliti pri tem na štirinajst veselja polnih dogodkov iz njenega življenja. Primerno je opravljati njej v čast tudi druge molitve, cerkvene pesmi in slavospeve kakor: Češćena bodi Kraljica, Zdrava mati milostna, Zdrava o nebes Kraljica, Raduj se, Kraljica nebeška, aleluja, Pod tvoje varstvo, Zdrava morska zvezda, Moja duša poveljuje Gospoda — kakor ravno nanese cerkveno leto in kakor jih dobiš po raznih molitvenikih. 7. Prepevajmo in navajajmo druge k temu, da prepevajo njej na čast cerkvene pesmi. 8. Prav je, večkrat zaporedoma njej na čast prikloniti glavo ali napraviti druga znamenja spoštovanja do nje

in pri tem n. pr. zjutraj, ko vstanemo, šestdesetkrat do stokrat zapu-
 no vzdihniti k njej: Češčena bodi
 Marija, Devica zvesta. Na ta način
 bi zadobili po njeni priprošnji pri
 Bogu milost stanovitnosti v do-
 brem črez dan. A zvečer se ji zo-
 pet priporočimo rekoč: Zdrava
 Marija, Mati usmiljena, da nam
 izprosi odpuščenje grehov, ki smo
 jih storili črez dan. 9. Skrbeti mo-
 ramo, da dvignemo njene bratov-
 ščine, da krasimo njene oltarje, da
 venčamo in lepšamo njene sohe.
 10. Nosimo ali pripravimo druge
 do tega, da bodo nosili v sloves-
 nih sprevodih njene podobe; imej-
 mo podobice z njeno sliko pri sebi
 kot mogočno orožje proti hudob-
 nemu duhu. 11. Poskrbimo, da se
 postavijo njene podobe ali naslika
 njeno ime po cerkvah in hišah, na
 cerkvenih vratih, nad vhodi vasi
 in mest, nad vhodi ali vrati hiš.
 12. Posvetimo se ji popolnoma na
 posebno slovesen način.

Poleg teh so še razne druge vaje, s katerimi moremo častiti preblaženo Devico, ki jih je Sveti Duh vdihnîl bogoljubnim dušam in ki nas zelo posvečujejo.

Take pobožnosti morejo čudovito posvečevati naše duše, če jih opravljamo, kakor bi jih morali: 1. z dobrim in čistim namenom, služiti Bogu, združiti se z Jezusom Kristusom kot zadnjim ciljem, biti bližnjemu v vzpodbudo; 2. s pazljivostjo, ki izključuje vsako prostovoljno raztresenost; 3. z ljubeznijo do Marije, ne pa z neko nejevoljo in malomarnostjo; 4. ponižno, a tudi na zunaj dostojno in spoštljivo.

Veliko načinov sem naštel, kako lahko častimo Marijo; toda reči moram, da nisem ničesar slišal in bral, dasi sem prebral vse knjige, ki govore o Marijinem češčenju, in dasi sem zaupno občeval z mnogimi svetimi in učenimi osebami zadnjega časa, kar bi bilo podobno pobožnosti, ki jo hočem

razložiti v naslednjem. Značilno je pa za to pobožnost posebno to, da zahteva več žrtev za Boga kot druge pobožnosti, da očisti dušo človekovo mnogo bolj samoljubnih misli, da ohrani človeka gotoveje v milosti božji, da ga združi tesneje in na lažji način s Kristusom, da z njo bolj častimo Boga, posvečujemo svoje duše in koristimo bližnjemu.

Ker je bistveno tej pobožnosti, da jo opravljamo v srcu, ki ga mora prenoviti, zato se je ne bodo vsi enako oklenili. Nekateri se bodo lotili samo lupine, zunanjih dejanj; a do jedra ne bodo prodrli, in takih bo največ. Nekateri, in sicer maloštevilni, bodo prišli do jedra; toda izluščili ga ne bodo. In kdo je tisti, ki se bo povzpел tako daleč? In kdo je slednjič tisti, ki bo izvrševal to pobožnost stanovitno? Samo tisti, kateremu bo razodel to skrivnost duh Kristusov. To so samo tiste zveste duše, ki jih bo Kristus sam pripra-

vil do tega, da bodo napredovale vedno bolj v čednosti in milosti, in ki bodo prejemale vedno več milosti in razsvetljenja tako, da se bodo prenovile v Jezusu Kristusu, ko bodo razmišljale njegovo življenje na zemlji in njegovo slavo v nebesih.

Drugi oddelek.

Kako se popolnoma posvetimo Jezusu po Mariji.

Ker obstoji vsa človekova popolnost v tem, da samega sebe upodobi Jezusu Kristusu, da se z njim združi in njemu popolnoma posveti, je brez dvoma izmed vseh pobožnosti tista najbolj priporočljiva, ki nas najbolj upodobi, združi in posveti največjemu vzoru vse svetosti, Jezusu Kristusu. Ker je bila dalje Marija najbolj podobna Jezusu Kristusu, smemo trditi, da je pobožnost do presvete Device, njegove najsvetejše Matere, izmed vseh pobožnosti

najbolj sposobna upodobiti in posvetiti človeško dušo našemu Gospodu. Čim bolj se torej kdo posveti Mariji, tem bolj se tudi posveti Jezusu Kristusu. Zakaj popolnoma se posvetiti Jezusu Kristusu se pravi ravno toliko kot vsega in popolnoma se posvetiti presveti Devici. To pa ravno dosežemo, če opravljamo njej v čast pobožnost, ki jo mislim razložiti. Lahko tudi pravimo, da taka popolna posvetitev Materi božji ni nič drugega kot obnovitev krstne obljube.

Ta pobožnost obstoji torej v tem, da se popolnoma vsega izročimo Mariji z namenom, da bi na ta način po njej postali popolna lastnina Jezusova. Izročiti ji moramo: 1. svoje telo z vsemi čuti in čutili, 2. svojo dušo z vsemi zmožnostmi, 3. vse zunanje zaklade, ki jih imamo ali ki jih bomo morda kdaj imeli, 4. vse notranje, duhovne zaklade kakor: svoja zaslужenja, čednosti, dobra dela, ki

smo si jih pridobili, ki jih opravljamo in ki jih bomo zadobili; skratka: Mariji moramo posvetiti vse, kar imamo v naravnem in nadnaravnem redu in kar bomo morda imeli v naravnem in nadnaravnem redu, v redu milosti in večne slave. Posvetiti ji pa moramo popolnoma vse, brez pridržka; ne vinarja, ne trohice, ne najmanjšega dobrega dejanja ne smemo izvzeti. In vse ji moramo posvetiti za vso večnost, ne da bi pričakovali ali upali, ker se tako popolnoma darujemo Mariji in stopimo v njeno službo, drugega plačila, kot da postanemo ljubi Bogu po njej in v njej, ko bi ta ljubljena Mati tudi ne bila, kakor je, vsekdar najbolj darežljiva in najbolj hvaležna med vsemi stvarmi.

Sedaj je potrebno, da opozorim na to, da moramo pri dobrih delih paziti zlasti na dvoje, namreč na zadoščenja in zasluženja ali z drugimi besedami, na to, za kar z dobrimi deli lahko zadostimo ali

kar izprosimo, in na to, kar z njimi zaslužimo. Zadostilno ali prosilno je, kakor znano, kakšno dobro delo v toliko, v kolikor moremo z njim zadostiti za kazni, ki jih zaslužimo za grehe, ali v kolikor z njim zadobimo kako novo milost. Zaslužno pa je naše dobro delo v toliko, v kolikor nam pomnoži milost za večno življenje. S pobožnostjo torej, s katero samega sebe popolnoma posvetimo Mariji, izročimo njej vse, kar smo z dobrimi deli Bogu zadostili, vse, kar smo z njimi izprosili in vse, kar smo z njimi zaslužili, z eno besedo, izročimo ji vsa zadoščenja in zasluženja, ki nam jih donašajo dobra dela. Vendar ne izročimo Mariji svojih zaslug, milosti in čednosti z namenom, da bi jih na ta način prepustili drugim (mi namreč pravzaprav niti ne moremo izročiti drugemu svojih zasluženj, milosti in čednosti; kajti edino Jezus Kristus je tisti, ki se je daroval za nas svojemu Očetu in ki

nam je mogel prepustiti svoje zasluženje); temveč le zato, da jih sebi ohranimo, pomnožimo in izpopolnimo, kar bom pozneje natančneje razložil. Pač pa izročimo Mariji svoja zadoščenja s prošnjo, da jih ona nakloni tistemu, ki jih po njeni misli potrebuje in da jih obrne ona sama v največjo čast božjo.

Iz tega sledi: 1. Če se na opisani način posvetimo Mariji, darujemo Jezusu Kristusu vse, kar mu sploh darovati moremo, in sicer na tako lep način, da si lepšega niti misliti ne moremo, ker to storimo po rokah Marijinih. Zato mu darujemo s to pobožnostjo veliko več kakor po drugih pobožnostih, v katerih mu darujemo samo del bodisi svojega časa, bodisi dobrih del, zasluženj ali zadoščenj. Čisto vse mu torej darujemo in posvetimo. Odstopimo mu celo to pravico, da razpolaga za vedno z našimi dušnimi zakladi in zadoščenji, ki jih pridobivamo z do-

brimi deli. Tolike žrtve ne zahteva od nas noben verski red. Kdor vstopi v kak red, daruje sicer Bogu z obljubo vednega uboštva vse premoženje, z obljubo vedne čistosti svoje telo, z obljubo vedne pokorščine svojo voljo; odpove se tudi svobodi, ker ne sme iz samostana, kadar bi se mu zljubilo. Toda ne odpove se pravici, da ne bi smel razpolagati s svojimi dobrimi deli, ne oropa samega sebe tako, da bi drugim izročil, kar ima najdražjega in najdragocenejšega, namreč zasluženja in zadoščenja.

2. Oseba, ki se tako popolnoma posveti in daruje po Mariji Jezusu Kristusu, ne more nič več po svoji volji razpolagati s svojimi dobrimi deli. Vse, kar mora trpeti, vse kar misli, govori in dela, izroči Mariji v last. Vendar ne nasprotuje ta popolna odvisnost dolžnostim našega sedanjega ali tudi prihodnjega stanu. Ako n. pr. duhovnik mašuje, more kljub tej odvisnosti

obrniti vso zadostilno in prosilno moč presvete daritve posebej v tisti namen, kakor zahteva njegova službena ali druga dolžnost. Zakaj mi se darujemo Bogu popolnoma le z ozirom na red, ki ga je nam odkazal on in z ozirom na dolžnosti, ki nam jih nalaga naš stan.

3. Kdor opravlja pobožnost, ki jo učim, se posveti presveti Devici in obenem Jezusu Kristusu. Posveti se presveti Devici, ker jo izbere za najboljšo srednico, ki jo je izvolil Jezus Kristus sam, da nas združi s seboj po njej in da se po njej združi z nami. Jezusu Kristusu se pa posveti, ker je On njegov zadnji namen, kateremu dolgujemo vse, kar imamo, kot svojemu Odrešeniku in svojemu Bogu.

Že sem omenil, da prav lahko imenujemo to posvetitev popolno obnovitev krstne obljube. Zakaj vsak kristjan je pred svetim krstom podložnik hudobnega duha, ker je njegova lastnina. Pri sve-

tem krstu se pa odpove bodisi sam, bodisi po svojem botru ali svoji botri slovesno satanu, njegovemu napuhu in vsemu njegovemu dejanju in izbere Jezusa Kristusa za svojega Učenika in najvišjega Gospoda in tako postane iz ljubezni do Njega njegov podanik. Isto dosežemo tudi s to našo posvetitvijo. Odpovemo se (kar je razvidno iz posvetilne molitve) hudobnemu duhu, svetu, grehu in samim sebi in izročimo se popolnoma po rokah Marijinih Jezusu Kristusu. Da, s to posvetitvijo storimo še celo nekaj večjega. Pri svetem krstu govore redno le drugi za nas, naj je že boter ali botra. Jezusu Kristusu nas torej izroče namestniki; a pri tej posvetitvi storimo vse sami popolnoma prostovoljno in v zavesti, zakaj da gre. Pri svetem krstu se ne izročimo Jezusu Kristusu po rokah Marijinih, vsaj tako ne, da bi bilo to razvidno, in svojih dobrih del mu tudi ne darujemo. Po svetem

krstu smemo še vedno svobodno razpolagati s svojimi dobrimi deli bodisi v lastno korist, bodisi v prid drugih. Pri naši pobožnosti se pa darujemo izrečno po rokah Marijinih Jezusu Kristusu in izročimo mu vsa svoja dobra dela.

Sveti Tomaž poudarja, da se pri svetem krstu ljudje odpovedo hudobnemu duhu in njegovemu napuhu. Na drugi strani pravi sveti Avguštin, da je krstna obljuba največja in da je ni mogoče nikdar razveljaviti. Isto resnico potrjujejo soglasno učitelji cerkvenega prava. In vendar, kdo izpolnjuje tako važno obljubo? Kdo je tisti, ki vestno izvršuje to, kar je obljubil pri svetem krstu? Ali se ne izneverimo obljubi, ki smo jo dali Jezusu Kristusu skoraj vsi kristjani? Odkod pač izvira tako splošna nezvestoba, če ne odtod, ker pozabimo krstne obljube in ne izpolnujemo več dolžnosti, ki smo jih prevzeli, in pa odtod, ker skoro nihče sam od sebe ne obnovi pri-

jateljske zveze, ki jo je sklenil z Bogom po svojem botru ali botri? Tega prepričanja je bil tudi cerkveni zbor, ki se je sešel na ukaz Ludovika Debonnaire (Deboner) v Sens (San) z namenom, da bi izboljšal veliko propalost ljudstva, ki je zavládala v oni pokrajini. Le-ta cerkveni zbor se je izrazil, da je glavni vzrok, zakaj je nramnost ljudstva tako nizko padla, ta, ker so ljudje pozabili in ne vedo več, kako naj žive po krstni obljubi. Istemu cerkvenemu zboru se je zdelo najboljše sredstvo, da bi se iztrebilo tako veliko zlo, to: pripraviti ljudi do tega, da bodo obnavljali krstno obljubo.

Dalje priporoča tudi katekizem tridentinskega zbora, ki verno razlaga sklepe tega zbora, da naj se poslužujejo župniki navedenega sredstva in da naj večkrat pokličejo ljudem v spomin, da so sklenili zvezo z Jezusom Kristusom in da so se izročili kot podložniki svojemu Odrešeniku in Gospodu.

Če nam torej pričajo cerkveni zbori in cerkveni očetje in če priča tudi izkušnja, da je najboljše sredstvo, s katerim se dá odpraviti nekrščansko življenje, to, da v ljudeh zbudimo zavest dolžnosti, ki so jih sprejeli pri svetem krstu, in sklep, da obnove dano obljubo; ali mar ni pametno, da se stori to sedaj na popoln način, namreč s popolnim posvečenjem našemu Gospodu po njegovi sveti Materi? Pravim, na popoln način, zakaj pri tem posvečenju Jezusu Kristusu se poslužujemo najpopolnejšega sredstva, namreč presvete Device.

Nobeden naj ne ugovarja, da je ta pobožnost nova in brez pomena. Kakor smo na kratko videli, priporočajo že cerkveni zbori, cerkveni očetje ter mnogi novejši in starejši nabožni pisatelji, da naj se znova posvetimo Jezusu Kristusu s tem, da obnovimo krstno obljubo. Poleg tega nam povedo te priče, da je ta način posvetitve Jezusu Kristusu že od

nekdaj v navadi in ga zato prav toplo priporočajo vsem kristjanom. Ta posvetitev pa tudi ne more biti brez pomena. Zakaj glavni vzrok, da mnogi kristjani žive v grehih in se pogube, je ta, ker pozabijo krstne obljube in ne pridejo do tega, da bi jo zopet obnovili.

Ta ali oni bi lahko ugovarjal, da nas napravi pobožnost, pri kateri darujemo svojemu Gospodu porokah presvete Device vsa svoja dobra dela, molitve, zatajevanja in miloščino, nezmožne, pomagati dušam naših sorodnikov, prijateljev in dobrotnikov.

Takemu nasprotniku povem to-le: 1. Ni verjetno, da bi naši sorodniki, prijatelji in dobrotniki trpeli kako škodo, če se mi posvetimo Jezusu Kristusu in njegovi najsvetejši Materi in jima obljubimo vedno služiti, ne da bi za to pričakovali kakega plačila. Ko bi to trdili, bi delali krivico Kristusu in presveti Devici, ker bi jima od-

rekli dobrotljivost in mogočnost ter bi ju obdolžili, da pomagata našim dragim pokojnikom le vsled naših malenkostnih prošenj ali posredovanja drugih. 2. Taka popolna posvetitev presveti Mater nas nikakor ne ovira prositi za druge, bodisi žive ali mrtve, četudi določuje presveta Devica sama, komu naj pridejo v prid naša dobra dela. Nasprotno! Taka popolna posvetitev nas šele vzpodbuja, da tem zaupneje molimo za rajnke. Mislite si bogataša, ki je vse svoje premoženje prepustil knezu. Kajne, s tem večjim zaupanjem bo isti prosil potem kneza, naj pomaga njegovemu prijatelju, ki je v stiski in ki išče pri njem pomoči. Ali se ne pravi skazati takemu knezu svojo vdanost toliko, kot dati mu priliko, da knez pokaže svojo hvaležnost nasproti osebi, ki je sama sebe obubožala, da pomaga njemu do tem večje časti? Mar li ne bosta storila ravno tako božji Zveličar in nje-

gova sveta Mati, katerima si se popolnoma posvetil in izročil v službo. Oba sta ljubezniva, močna ter se ne dasta prekositi v radodarnosti.

Poreče pa morda še kdo: Če podarim presveti Devici zadoštilna dobra dela, da jih ona nakloni, komur se njej poljubi, potem se lahko zgodi, da bom moral sam trpeti dolgo v vicah. Ta ugovor, ki ga narekuje samoljubje in katerega se oklene le tisti, ki ne vé, kako neskončno darežljiv je Bog in presveta Mati, je brez pomena. Ali naj bo goreča in plemenita duša, ki išče veliko bolj božje koristi kot svoje, ki daruje Bogu vse, kar ima, tako popolnoma in brez pridržka, da mu ne more ničesar več dati, ki hrepeni samo po kraljestvu božjem, ki naj se razširi po Mariji in ki se popolnoma posveti tej misli, ali naj bo, pravim, taka duša kaznovana še na drugem svetu zato, ker je bila bolj darežljiva ter manj samo-

pridna kot drugi ljudje? To bi bila velika krivica. Zato je ravno nasprotno res. Jezus Kristus in njegova Mati sta taki duši mnogo bolj naklonjena kot pa drugim ljudem, kakor bomo pozneje videli, in to ne samo na tem, temveč tudi na onem svetu, ne samo v kraljestvu milosti, temveč tudi v kraljestvu slave.

Sedaj je potrebno, da kar najbolj na kratko navedem nagibe, ki priporočajo to pobožnost, čudovite uspehe, ki jih povzroča v dušah vernikov in poglavitne vaje te pobožnosti.

Tretji oddelek.

Kaj nas nagiblje, da se popolnoma posvetimo Jezusu po Mariji.

1. Taka posvetitev je vzvišena.

To je prvi nagib, da se posvetimo po rokah Marijinih Jezusu.

Če si sploh na zemlji ne moremo misliti imenitnejšega opraviila kakor služiti Bogu, če je že

najmanjši služabnik božji bolj bogat, bolj mogočen in bolj pomemben kakor vsi kralji in cesarji zemlje — če namreč tudi oni ne služijo zvesto Bogu — kako bogat, mogočen in spoštovanja vreden je šele tisti kristjan, ki se popolnoma, kakor mu je le mogoče, brez vsega pridržka izroči Bogu z namenom, da bi mu zvesto služil. In tak služabnik je tisti, ki služi Jezusu po Mariji zvesto in iz ljubezni do njega, ki se posveti po rokah Marijinih popolnoma službi kralja vseh kraljev, ki ne obdrži zase ničesar. Tak kristjan je vreden več kot zakladi zemlje in krasote neba.

Ustanovniki verskih družb, društev in bratovščin, ki povzročajo toliko dobrega med kristjani, ne zahtevajo od tistih, ki vstopijo v te družbe, da bi se darovali Bogu popolnoma, brez vsega pridržka. Te družbe predpisujejo svojim udom le nekaj opraviil in dejanj, in kdor te predpise vestno vrši, za-

dosti tudi svoji dolžnosti. Nikakor pa ne jemljejo take verske družbe in bratovščine svojim članom prostosti z ozirom na njihova ostala dejanja in z ozirom na čas, ki jim preostaja. Kdor se pa oklene te pobožnosti, mora posvetiti Jezusu in Mariji kot zvesti podložnik vse svoje misli, besede, dejanja, trpljenje brez vsakega pridržka. Posvetiti mora torej vso svojo imovino, in sicer za vedno, tako da služi vsled te posvetitve Jezusu in Mariji, kadarkoli kaj dela, četudi ne misli izrečno na to posvetitev, in naj bedi ali spi, naj je ali pije, naj opravlja najimenitnejša ali najmalenkostnejša opravila. O kako tolažilne so te misli za nas!

Lahko rečem, da je ni pobožnosti, ki nas bi prej osvobodila tistih samoljubnih misli, ki se tako rade priplazijo v vsa naša dejanja, in naj so tudi po našem mnenju najboljše. In to veliko milost dá naš dobri Jezus kot plačilo za ve-

likodušno, junaško dejanje, da smo se odpovedali zasluženju vseh dobrih del ter smo jih po rokah njegove svete Matere njemu izročili. Če je sam obljubil, da bo stoterno povrnil njemu, ki iz ljubezni do njega zapusti svetne dobrrote, ki so le časne in minljive, kolikokrat stoterno bo šele povrnil njemu, ki mu prostovoljno daruje vse dušne in vse telesne zaklade?

In kdo ne bo storil tega z veseljem. Saj se je pokazal Jezus nasproti nam kot najboljšega prijatelja, ki je daroval za nas nebeškemu Očetu svoje telo in svojo dušo, svoje čednosti, milosti in zasluženja. Ali ni torej pravično, in ali ne zahteva hvaležnost, da mu tudi mi darujemo vse, kar mu darovati moremo? Kristus je bil nasproti nam najprej darežljiv; bomo tudi mi nasproti njemu darežljivi, in poplačal nam bo to darežljivost s tem večjim plačilom v življenju, ob smrtni uri in vso večnost.

2. Posvetiti se po Mariji Jezusu je za nas jako primerno in koristno.

To je drugi nagib. Kaže nam, kako je prav za nas in kako koristno je za kristjane, če se kdo popolnoma posveti presveti Devici, da bi bil tako tesneje združen s Kristusom.

Jezusu Kristusu se ni zdelo poniževalno, da je izbral presveto Devico za svojo mater, da je živel osamljen kot ujetnik sredi človeškega rodu, da je bil podložen in pokoren svoji materi celih trideset let. Človeški duh mora strmeti in ne vé odgovora, če resno razmišlja sklep božje Modrosti, da Jezus Kristus ni prišel med ljudi neposredno, temveč po presveti Devici, in da ni nastopil kot odrastel mož, temveč je prišel kot ubogo majhno dete, za katerega naj skrbi in katerega naj vzdržuje presveta Mati. Neskončna modrost božja je sklenila, da naj Jezus Kristus kot pravi človek kar najbolj poveljuje Boga kot svojega Očeta in naj odreši vse

ljudi. Da se to doseže, je previdela ista neskončna modrost božja kot najboljše sredstvo in najkrajšo pot to, da naj je pokoren Jezus Kristus svoji Materi, in sicer naj je pokoren ne samo osem, enajst ali petnajst let, kakor so navadno otroci pokorni svojim staršem, temveč celih trideset let.

In res je poveličeval Sin božji Boga v času, ko je bil pokoren in odvisen od presvete Device, veliko bolj, kot če bi bil v teh tridesetih letih javno nastopal, delal čudeže, pridigal po vsem svetu in izpreobračal ljudi. Zakaj to je bila volja nebeškega Očeta, kar je Jezus Kristus jasno izpovedal: Kar je Bogu všeč, to izpolnujem vedno. O, kako zelo poveljučujemo tudi mi Boga, če se podvržemo Mariji, ki je uravnala svoje življenje po Jezusu Kristusu!

Če imamo pred očmi tako vzvišen zgled, ki ga mora občudovati ves svet, ali naj še zastonj čakamo, da nam kdo pokaže boljše sredstvo

in boljši način, da poveljučujemo Boga, kakor je ta, da se podvržemo Mariji, po zgledu njenega Sina?

Da spoznamo, kako silno smo odvisni od presvete Device, premislimo še enkrat, kar sem že zgoraj omenil, kako velike dobrote nam je Bog izkazal po Mariji. Bog Oče je poslal svojega Sina in ga nam daje le po njej, sprejema kristjane za svoje otroke le po njej in deli svoje milosti le po njej. Bog Sin je postal človek, da bi odrešil svet, le po njej in se rodi vsak dan po milosti Svetega Duha le po njej in deli svoje milosti in čednosti le po njej. Sveti Duh je upodobil Jezusa Kristusa le po njej in upodablja ude mističnega telesa le po njej in deli svoje darove in milosti le po njej.

Če nam presveta Trojica jasno kaže, v kakem razmerju so tri božje osebe do Marije, ali naj bomo mi res tako nespametni, da upamo pridobiti naklonjenost Marijino, ne da bi se njej popolnoma

posvetili, da upamo priti k Bogu in se združiti z njim, ne da bi postali podaniki presvete Device.

Naj navedem le nekaj izrekov cerkvenih očetov v dokaz tega, kar trdim!

Že Origen je zapisal naslednje besede, katere je potrdil tudi sveti Bonaventura: »Marija ima dva sina: Boga človeka in zgolj človeka. Prvemu (Jezusu) je telesna mati, a drugemu (človeku) je Marija duhovna mati.«

In sveti Bernard pravi: »Bog je sklenil, da nas zveliča vse po Mariji. Če smemo torej kaj upati od Boga, če smemo pričakovati milosti, če prejmemo zveličanje, potem vedimo, da zadobimo to le po Mariji.« Isti sveti pisatelj govori na drugem mestu: »Vse darove, čednosti in milosti, ki nam jih deli Sveti Duh, prejemamo po rokah Marijinih, in sicer vedno, kadar koli, kakorkoli in kolikorkoli nam jih hoče dati.« Zopet govori sveti Bernard: »Ker si nevreden,

da bi podelil Bog tebi milosti, jih izroči Mariji, da prejmeš po njej vse, karkoli prejmeš.«

Jasne so vsakomur te besede velikega govornika. Ker nas Bog pozna za nevredne, da bi prejeli njegove milosti neposredno od njega, zato jih izroča Mariji, da prejemamo po njej vse, kar nam hoče dati. Toda on hoče tudi, da se mu na isti način izkazuje čast, ker želi po rokah Marijinih sprejeti od nas hvaležnost, spoštovanje in ljubezen, ki smo mu jo dolžni za njegove dobrote. Prav pravi torej sveti Bernard, da je prav, če se ravnamo po tem sklepu božjem, da se vrača milost po isti poti k svojemu Začetniku, kot jo je on poslal k nam. To pa ravno dosežemo z našo pobožnostjo. Mi se darujemo in posvetimo Bogu z vsem, kar smo in kar imamo, po presveti Devici, da na ta način prejme večni Bog čast in zahvalo, ki mu jo dolgujemo. Zakaj mi s tem priznamo, da smo nevredni in nesposobni,

da bi se neposredno približali njegovemu neskončnemu Veličastvu in da nas naše uboštvo nagiblje, da prosimo Marijo, naj za nas posreduje.

Še več! Ta pobožnost zahteva tisto čednost, ki jo Bog ljubi bolj kot vse druge čednosti, namreč ponižnost. Saj je znano, da Bog njega, ki se povišuje, poniža, a njega, ki se ponižuje, poviša. Zakaj Bog se ustavlja prevzetnim in deli ponižnim svoje milosti. Če se torej sami ponižamo in se smatramo nevredne, da bi se približali Bogu, tedaj se poniža on do nas in pokaže, da ima svoje veselje nad nami in nas poviša, četudi ne pričakujemo tega. Če se mu pa bližamo drzno brez posredovalca, potem se nam odtegne in ga ne moremo najti. O, kako silno Bog ljubi ponižna srca! Naša pobožnost zadošča tej zahtevi, ker ji je podlaga ponižnost. Uči nas namreč v prvi vrsti, da se ne smemo bližati Bogu kar sami, četudi se

nam zdi še tako dober in usmiljen, temveč po posredovanju presvete Device. Marija naj za nas posreduje, kadar se mu hočemo približati, da ga slavimo ali da ga kaj prosimo, kadar mu hočemo kaj darovati in tudi tedaj, kadar se mu hočemo popolnoma posvetiti in združiti z njim.

3. Uspehi popolne posvetitve Jezusu po Mariji so čudoviti.

To je tretji nagib. — Ko vidi presveta Devica, ki je Mati ljubezniva in Mati usmiljena in katere nihče ne prekosi v ljubezni in darežljivosti do nas, da se ji popolnoma posvetimo z namenom, da jo tem bolj častimo in ji tem bolj služimo in da si zato odtrgamo najdražje, kar imamo, da bi njo toliko bolj proslavili, se tudi ona nam tako popolnoma izroči, da se niti povedati ne dá. Ona nas privede v popolnosti tako daleč, da se poglobimo v brezdno njenih

milosti; okraši nas s svojimi zasluženji, podpira nas s svojo močno priprošnjo, sveti nam z lučjo svojega zgleda, objema nas s svojo ljubeznijo, deli nam svoje čednosti, predvsem globoko ponižnost, živo vero, sveto čistost itd. Marija je naša zaščitnica, priprošnjica in najdražje, kar imamo pri Jezusu. Izkratka rečeno: kakor se je oseba, ki opravlja našo pobožnost, popolnoma izročila Mariji, tako se tudi Marija popolnoma izroči njej posvečenemu služabniku in otroku tako, da tudi o njem veljajo besede, ki jih je zapisal sveti Janez Evangelist o sebi, on, ki je sprejel v zameno za vso svojo imovino Marijo za svojo mater: »In učenec jo je sprejel za svojo«.

Kdor zvesto opravlja to pobožnost, temu dodeli Marija, da le malo ceni samega sebe, da ne zaupa veliko samemu sebi, da takorekoč sovraži sebe in da le Mariji zaupa, da se le njej popolnoma izroči. Nič več se ne zanaša, kakor

se je zanašal poprej, na svoje zmožnosti, svoje dobre namene, svoje zasluge in dobra dela. Zakaj sedaj, ko se je popolnoma izročil po svoji najboljši Materi Jezusu Kristusu, ima samo en zaklad, ki hrani vso njegovo imovino v sebi in na katerega mu ni treba več paziti. In ta njegov zaklad je preblažena Devica Marija. Ta misel ga nagiblje, da se bliža Jezusu Kristusu brez strahu in bojazni in da ga prosi pomoči s tem večjim zaupanjem. Ta zavest mu pomaga, da spozna pomen besedi, ki jih je zapisal pobožni in modri opat Rupert o presveti Devici, ko je nekoč govoril o zmagi, ki jo je izvojeval očak Jakob v boju z angelom: »O Marija, Gospa moja in božja porodnica, dodeli mi ti, ki si brezmadežna mati njega, ki je pravi Bog in pravi človek, da se bom bojeval oborožen s tvojimi, ne s svojimi zasluženji s tem človekom, to je z Besedo božjo.« O, kak vpliv in kakšno moč imamo na-

sproti Jezusu Kristusu, če smo oboroženi z zasluženji in priprošnjo nje, ki jo po pravici imenujemo Mater božjo in ki je, kakor pravi sveti Avguštin, na ljubeznipoln način premagala Vsegamogočnega.

Kakor hitro izročimo s to pobožnostjo svojemu Gospodu po rokah Marijinih vsa dobra dela, takoj jih ona kot dobra mati očisti, ozaljša in stori, da jih sprejme od nas njen Sin.

a) Marija očisti naša dobra dela vse umazanosti, ki so jim jo vtisnile naše samoljubne misli, in vsega nagnjenja do svetnih stvari, ki ga imamo celo pri takih dejanjih, ki so po našem mnenju najboljša, česar pa se večkrat niti ne zavedamo. Ker torej izročimo svoja dobra dela čistim rokam preblazene Device, ki znajo vsako stvar obrniti v prid, na katerih ni opaziti niti sledu greha in ki niso storile ničesar napačnega, zato postane tudi naš dar, ki ga prinesemo

Mariji, čist vse umazanosti in nepopolnosti, ki se ga morda drži.

b) Vrh tega pa Marija tudi ozaljša naš dar, ker ga okraši s svojimi zasluženji in čednostmi. Mislite si to-le primero: Kmet hoče na vsak način pridobiti prijateljstvo in naklonjenost svojega kralja. V ta namen se napravi na pot, vzame jabolko, ki je njegov edini letni pridelek, in ga daruje kraljici s prošnjo, naj ga ona izroči kralju. Kraljica res sprejme to jabolko, postavi ga na lep, zlat krožnik in kralj ga sprejme iz njenih rok, kakor je želel kmet. Kmetov dar torej pride, dasi sam po sebi nevreden, kot vreden dar pred najvišjega gospoda, in sicer kot dopadljiv dar na zlatem krožniku, dasi je dar ubogega kmeta.

c) Marija izroča naša dobra dela Jezusu Kristusu. Ona ne obdrži ničesar zase, karkoli ji darujemo, temveč pošilja vestno vse naprej Jezusu Kristusu. Če ji da-

rujemo kako stvar, jo tudi ona daruje Jezusu. Če jo slavimo in poveljučujemo, tudi ona slavi in povelčuje Jezusa. Kadarkoli jo poveljučujemo, poje tudi danes, kakor je zapela tedaj, ko jo je pozdravila sveta Elizabeta: Moja duša povelčuje Gospoda.

d) Marija napravi, da Jezus Kristus sprejme naša dobra dela, četudi je dar, ki ga izročimo Svetemu vseh svetih, Kralju vseh kraljev, sam na sebi še tako malenkosten in ničvreden. Kadar mi sami darujemo Jezusu Kristusu kako stvar in se pri tem opiramo na lastne zmožnosti in svojo pridnost, preiskuje Jezus Kristus tak dar, in večkrat ga mora zavreči vsled madežev, ki mu jih je vtisnilo naše samoljubje, kakor je nekoč zametaval darove Judov, ker so z njimi iskali le sami sebe. Toda kadar mu izročimo kako stvar po čistih in deviških rokah njegove najsvetejše Matere, ki jo ljubi nad vse, tedaj pogleda skozi

prste, če smemo rabiti te besede. Takrat se ne ozira toliko na stvar, ki mu jo hočemo izročiti, kot na svojo najsvetejšo Mater, ki mu jo daruje v našem imenu, ne gleda toliko na to, odkod prihaja dar, kot na njo, ki mu ga daruje. Tako stori Marija, ki je njen Sin nikdar ne zavrne, pač pa vedno blagovoljno sprejme, da se ozre Vsemogočni na vsak naš dar, naj je velik ali majhen. Dovolj je, da mu ga Marija izroči, in Jezus ga vzame in sprejme za dobro. Zato je vpoštevanja vreden veliki svet svetega Bernarda, ki ga je dal vsem, ki jih je pripeljal na pot popolnosti: »Kadar namerjate Bogu podariti kako stvar, vselej vas bodi skrb, da jo darujete po rokah Marijinih, ki so najbolj všeč Bogu in ki pri njem največ premorejo, če nočete, da vas Bog zavrne.«

Kakor smo videli v oni priliki o kmetiču, nagiblje že narava sama ljudi, da ravnajo tako nasproti višjim. Ali naj nas mar milost

božja ne nagiblje, da delamo prav-tako nasproti Bogu, ki je neskončno vzvišen nad nami in ki smo z njim v primeri manj kot solnčni prašek; zlasti ko imamo tako mo-gočno zaščitnico, ki je nikdar ne zavrne, tako veščo, da pozna vse skrivnosti, kako pridobiti božje Srce, in tako dobro in ljubeznivo, da ne zavrne nikogar, bodisi še tako majhen ali slab.

Pozneje, ko se bomo ozrli na življenje Rebeke, hočem to, kar sedaj pripovedujem, bolj živo in podrobneje opisati.

4. Naša pobožnost do presvete Dev-vice najbolj pospešuje čast božjo.

To je četrti nagib. Naša po-božnost je izvrstno sredstvo, če jo vestno izvršujemo, da razširjamo s svojimi dobrimi deli kar najbolj čast božjo. Skoraj nihče ne oprav-lja svojih dobrih del s tem name-nom, dasi smo dolžni vsi razšir-jati čast božjo. Nekateri namreč ne vedo, kako bi se dala doseči

največja čast božja, a drugi je celo nočejo. Presveta Devica, kateri smo izročili vso vrednost in zaslužnost svojih dobrih del, ki jih moremo pridobiti, pa dobro vé, kako se dá doseči največja čast božja, in njena poglavitna skrb je, da bi ljudje Boga vedno bolj častili. Zato lahko reče brez skrbi tisti, ki se je popolnoma posvetil presveti Materi, da obrača ona vso vrednost in zaslužnost njegovih dobrih del, misli in besedi v največjo čast božjo, če le izrečno ni preklical svoje posvetitve. Ali je kaj bolj tolažilnega za dušo, ki ljubi Boga čisto in nesebično in ki bolj išče božje slave in časti kot pa svoje koristi?

5. Posvetitev Mariji nas združuje z Jezusom.

To je peti nagib. — Posvetitev Mariji je lahka, kratka, sveta in zanesljiva pot, ki nas združuje z Jezusom in tako dela krščansko popolne.

1. Posvetitev Mariji je lahka pot k Jezusu. Kakor je namreč po Mariji sam Jezus prišel k nam, tako po njej tudi mi najlaže pridemo k Jezusu. Res, da vodijo k njemu še druga pota, pa zahtevajo veliko več premagovanja in zatajevanja: drže skozi temne noči, skozi boje in težave, čez strme pečine, po ostrem trnju in groznih puščavah. Kdor pa želi priti k Jezusu po Mariji, bo njegova pot prijetnejša in mirnejša, ker ga bo dobrotljiva nebeška Mati podpirala v vseh bridkostih. Priče za to so nam svetniki, kakor sveti Efrem, sveti Janez Damaščan, sveti Bernard, sveti Bernardin, sveti Bonaventura, sveti Frančišek Saleški in drugi, ki so se, razsvetljeni od Svetega Duha, držali načela: Po Mariji k Jezusu; priče so nam pa tudi drugi svetniki — in teh je veliko — ki se niso tako pridno zatekali k Mariji, pa je bila zato tudi njih svetost večkrat v nevarnosti.

Toda porečeš: »Saj morajo ravno Marijini služabniki posebno veliko hudega prestati. Dostikrat se čutijo zapuščene, ljudje jim nasprotujejo, jih preganjajo, obrekujejo, sovražijo. Odkod vse to, če je pot po Mariji k Jezusu res tako lahka?« Na to ti odgovorim: »Da, Marija pošlje svojim služabnikom časih tudi trpljenja, ali ker jih ljubi, jim izprosi tudi milosti, da ga voljno prenašajo. O koliko jih je, ki bi v trpljenju neštetokrat omagali, da jih ne podpira tolažbe polna nebeška Gospa. Po mojih mislih brez Marijine pomoči sploh ni mogoče vsega trpljenja stano-
vitno prenašati, kakor ni mogoče dolgo in z veseljem uživati grenkih jedi ali pijač, ako niso s čim poslajene.

2. Posvetitev Mariji je k r a t -
k a pot k Jezusu. Po tej poti bomo varno hodili ter v kratkem mnogo napredovali. Premagali bomo vse sovražnike svoje duše ter kmalu postali popolni kristjani.

Zgled, naj se izročimo Mariji, ako hočemo hitro storiti veliko Bogu prijetnega, nam daje Zveličar sam — naš drugi Adam — ki je bil kratko dobo svojega zemeljskega življenja skoraj ves čas pokoren Materi Mariji, nad čimer je imel nebeški Oče več veselja, nego nad vsem, kar je v dolgih stoletjih dobrega storil naš prvi Adam. Navaja pa nas k temu tudi sv. pismo, ko veli: »Kdor spoštuje svojo mater, je kakor človek, ki si nabira zakladov,«¹ to se pravi, kdor vdano časti in otroško ljubi Mater Marijo, bo po njeni priprošnji zadobil bogatih zakladov milosti, da bo uspešno napredoval v svetosti in kmalu dospel do krščanske popolnosti.

3. Posvetitev Mariji je s v e t a pot k Jezusu, saj je Marija najpopolnejša in najsvetejša stvar — mati Boga samega. In če se celo neskončni, večni in vsepopolni Bog ni sramoval, izbrati Marijo za svojo

¹ Sir. 3, 5.

mater in tako postati tudi popoln človek, ali naj bi se pa mi bali in branili, izročiti se njenemu varstvu in z njeno pomočjo postati popolni kristjani?

Naj mi kdo pokaže kako drugo pot, ki bi še vodila k Jezusu in bila posuta z vsemi dobrimi deli svetnikov, ozaljšana z vsemi njihovimi čednostmi, razsvetljena z lučjo in krasoto angelov, in najsi bi bili angeli in svetniki vedno pripravljeni, voditi, braniti in podpirati nje, ki bi to pot hodili: povem vam, rajši bi si izvolil sveto in brezmadežno pot po Mariji; pot, ki je vsa jasna in svetla, vsa lepa in čista, brez madeža izvirnega in dejanskega greha; pot, ki jo bo — ne morem si misliti drugače — tudi naš Gospod in Zveličar zopet izbral, ko bo z močjo in veličastvom drugič prišel na zemljo.

4. Posvetitev Mariji je z a n e s l j i v a pot k Jezusu; zanesljiva že zato, ker ta pobožna vaja ni nova, ampak tako stara, da ji po

mnenju M. Boudona (Budón) ni mogoče natanko določiti začetka. Na Francoskem jo je, kakor se bere, med prvimi gojil sveti Odilon, ki je živel krog leta 1040. in bil opat v samostanu Cluny (Kliní). — Dalje se je leta 1036. vpričo svojega predstojnika na prav vzpodbuden način posvetil božji Materi blaženi Marín. Po poročilu njegovega brata kardinala Petra Damijana si je dejal vrv na vrat, se bičal, in v znak svoje posvetitve položil Mariji na oltar vsoto denarja. Svoji zavetnici je potem do konca življenja zvesto služil; in na smrtno uro ga je sama obiskala ter mu v tolažbo obljubila nebeško veselje. — Leta 1500. se je — tako omenja Cezarij Bollandus — izročil varstvu rajske Kraljice slavní vitez Vautier de Birbac (Votjé de Birbák); enako so storili pozneje še mnogi kristjani, vendar le bolj zasebno, dokler se ni v sedemnajstem stoletju ta pobožnost začela javno širiti. Tedaj

jo je namreč Simon de Roias iz reda svete Trojice za reševanje jetnikov, propovednik kralja Filipa III., udomačil po vsem Španskem in Nemškem. Na prošnjo Filipa III. jo je papež Gregor XV. obdaril celo z odpustki. Simonu de Roias je z besedo in pismom pomagal njegov prijatelj avguštinec p. de Los-Rios, ki je spisal obširno knjigo z naslovom »Marijina čast«, kjer govori, kako stara, vzvišena in koristna je pobožnost, s katero se kristjan popolnoma posveti Mariji. — Započeto apostolsko delo so očetje teatinci pozneje nadaljevali po Siciliji in v Savojih, p. Stanislav Tanicij pa po Poljskem. Uspehi so bili sijajni, in to — kakor nam v zgoraj omenjeni knjigi pripoveduje p. de Los-Rios — ne le med nižjimi sloji, marveč tudi med visokimi svetnimi in duhovnimi veljaki.

Pobožnost posvetitve Mariji je bila v sveti Cerkvi zmerom na dobrem glasu. Učenj možje, na pri-

mer p. Kornelij a Lapide in drugi, so jo natanko preiskali, pa ji niso vedeli ničesar očitati, ampak so jo še pohvalili in slehernemu toplo nasvetovali. Nekoč so jezuitje nadškofu Ferdinandu Bavarskemu dali v potrdilo majhno knjižico o tej posvetitvi, in nadškof jo je takoj odobril s pristavkom, naj duhovniki njene nauke širijo, kolikor je v njih moči. Kaj lepo zagovarja službo Marijino tudi kardinal de Bérulle (Beríl), ko pobija naravnost satanske napade nasprotnikov, češ, da uči novotarstvo in prazno vero. Pravi, da nikakor ni novotarstvo, če se posvetimo Mariji, saj ji je bil pokoren že sam Jezus Kristus; še manj je to praznoversko, ker je le nekako dopolnilo naše krstne obljube.

Ako še dostavimo, kar nam poroča M. Boudon, da namreč posvetitve Mariji tudi papeži niso nikoli grajali, ampak jo nekateri celo odobravalí in priporočali, mora biti jasno vsakemu, da je ta

pobožna vaja v resnici stara in hvalevredna in da je mnogi žalibog le ne razumejo in zato premalo cenijo.

Posvetitev Mariji je z a n e s - l j i v a pot k Jezusu drugič zavoljo tega, ker je Mariji lastno, da nas vodi k Jezusu, kakor je lastno Jezusu, da nas vodi k nebeškemu Očetu. Pa to nekaterim ne more v glavo. Pravijo, da nas prevelika pobožnost do Marije lahko še zapelje v kako versko zmoto. Le kako jim to na misel pride! Ali je mogoče, da bi nas ona, ki nam je rodila luč sveta, Jezusa Kristusa; ona, ki je polna milosti in v najtesnejši zvezi z Bogom: ali je mogoče, pravim, da bi nas taka stvar v zmoto vodila in s tem ovirala na poti bogoljubnosti? Ne, nikakor ne! O kakšni drugi, morda celo sveti stvari, bi kaj podobnega pač mogli misliti, o Mariji pa ne, nikdar in nikoli ne. Nasprotno, prav zato kristjani tako počasi napredujejo v svetosti, ker premalo ča-

ste Devico Marijo. Ne pomislijo, da je ona bila in ostane drevo nadnaravnega življenja, delilka božjih milosti, bramba zoper hudobnega duha, zvesta pomočnica vsem, kateri se k njej zatekajo. »Kdor prav časti Marijo, nanjo pogosto misli, o njej rad govori, gotovo ni v satanovi oblasti,« veli neki svetnik in pristavi: »Kakor je dihanje znamenje telesnega življenja, tako je pogostna in zaupna misel na Marijo znamenje dušnega življenja.«

Nikar se torej ne bojmo stopiti pod zastavo Marijinega varstva in hoditi pot, ki jo je pokazal Zveličar sam, učlovečena modrost in naš najvišji Gospod. Ta pot je lahka, polna milosti, tolažbe in pomoči božje; pa k r a t k a je in s v e t a, brez najmanjšega madeža, brez sence vsakega greha, ter nas varno in z a n e s l j i v o navaja k Jezusu in po njem k resnični krščanski popolnosti.

6. Posvetitev Mariji nam dela mirno vest.

Šesti nagib. — Pravi častilec Marijin se bo kmalu otresel napadne tenkovestnosti in zadobil otroško zaupanje v Boga. V dokaz naj navedem kratko zgodbo iz življenja dominikanke Neže od Jezusa. Ta pobožna redovnica je živela v samostanu Langeac (Lanžák) v pokrajini Auvergne (Ovérnj) ter leta 1634. istotam umrla v duhu svetosti. V mladih letih je trpela velike dušne bridkosti. Kar zasliši nekega dne glas, veleč ji: »Ako se hočeš odkrižati svojih nadlog in zavarovati pred dušnimi sovražniki, se brž ko mogoče popolnoma posveti Mariji!« Neža je ubogala, čeprav dotlej še ni ničesar vedela o tej pobožni vaji. Opašala si je železno verižico ter jo nosila do smrti. In glej, minile so jo dušne težave, in začutila je v srcu mir in zadovoljnost. Njen zgled so z enakimi uspehi posnemali tudi drugi, med njimi M. Olier,

ustanovnik semenišča svetega Sulpicija. Nekega dne se redovnici prikaže Mati božja v spremstvu svete Cecilije ter ji v znamenje veselja nad njeno posvetitvijo dá na vrat zlato verižico; sveta Cecilija se pa oglasi, rekoč: »Blagor jim, ki zvesto služijo nebeški Kraljici, ker ti bodo uživali pravi notranji mir.«

7. S posvetitvijo Mariji koristimo tudi bližnjemu.

Sedmi nagib. — Ako se popolnoma izročimo rajski Gospe, ji s tem darujemo tudi vsa svoja zadostilna in prosilna dela, da jih ona porabi po svoji volji, bodisi za izpreobrnjenje grešnikov, bodisi v pomoč dušam v vicah. In pomislimo, kako neizmerno delo krščanske ljubezni že storimo, če izpreobrnemo na ta način samo enega grešnika k Bogu ali rešimo samo eno dušo iz vic. A treba je poudariti, da naša zadostilna in prosilna dela zadobe v prečistih

rokah Marijinih večjo moč in da zato tem več koristijo dušam v vicah in tem več pripomorejo k izpreobrnjenju grešnikov. Najmanjše zadostilno ali prosilno delo, ki ga darujemo nebeški Kraljici, lahko potolaži jezo neskončno pravičnega Boga ter ga nagne k usmiljenju. Morda bo po smrti marsikdo spoznal, da je ravno z Marijino pomočjo rešil iz vic veliko duš in izpreobrnil mnogo grešnikov. O, v koliko veselje mu bo to ob sodbi, a v koliko slavo šele v večnosti!

8. Posvetitev Mariji je izvrsten pomoček za stanovitnost.

Osmi nagib. — Zakaj se grešniki, ko so se poboljšali, tako radi povrnejo v stare grehe, in zakaj celo mnogi pravični kar nič ne napredujejo v dobrem? Zategadelj, ker preveč zaupajo v same sebe. Kako pa nasprotno Marijin služabnik dela za svoje zveličanje le s

pomočjo svoje nebeške zavetnice! K njej pribeži v vsaki bridkosti, kakor pribeži otrok k svoji materi ali zvest služabnik k svoji gospe, ter ji pravi: »O dobra Mati in Gospa, vem, da nisem vreden milosti, ki si mi jih že izprosila; vem tudi, da imam te milosti v slabi posodi in da jih sam ne morem ohraniti; zato te prosim, o zvesta in mogočna Gospa, sprejmi jih ti in brani jih hudega. Če me ti varuješ, ne bom ničesar zgubil; če me ti podpiraš, ne bom padel; če me ti braniš, sem varen pred sovražniki.« In po pravici tako govori. K temu ga navaja že sveti Bernard, rekoč: »Če te Marija podpira, ne boš padel; če te ona varuje, se ti ni ničesar bati; če te ona vodi, se ne boš utrudil; če ti je ona milostljiva, se boš rešil;«¹ in sveti Bonaventura, ko veli: »Pre-sveta Devica tudi nam pomaga k svetosti; varuje nam čednosti, zasluge in milosti; brani nas zoper

¹ S. Bern. Serm. 2. super Missus est.

hudobnega duha in posreduje za nas pri svojem Sinu.«¹

Da, Marija, naša druga Eva, je res — kakor pravi neki svetnik — liki mogočno sidro, ki nas varuje, da se ne potopimo v razburkanem morju življenja. Blagor jim, ki se oklenejo tega sidra! Ne, teh ne bodo zagrnili valovi sveta in zakladov milosti jim vihar izkušnjav ne bo iztrgal. Blagor jim, ki pribeže k nebeški Kraljici, kakor so ljudje ob vesoljnem potopu pribežali v Noetovo ladjo; ne bodo se pogubili v valovih strasti, kjer tone toliko duš; zakaj nikdar še ni bilo slišati, da bi bila Marija koga zapustila, ki je pod njeno varstvo pribežal, njo pomoči prosil in se njeni priprošnji priporočal. Zato pa, ubogi Adamovi otroci, pohitite k njej in izročite ji svoje dušne zaklade! Nikar ne devajte zlata svoje krščanske ljubezni, srebra svoje čistosti, žive vode božje milosti, vina svojih zaslug in čed-

¹ S. Bonav. in Specul. S. V.

nosti — ne devajte, pravim, teh zakladov v svoje stare, slabe, razpokane in trhle posode — ali z drugimi besedami: ne zaupajte jih samim sebi; sicer vas jih bo oropal hudobni duh ali jih boste pa sami zapravili z nerednim samoljubjem. Prepustite jih rajši milostnemu Srcu Marijinemu! To vam je posoda duhovna, posoda časti vredna, posoda vse svetosti, varno pribežališče vseh, katerim je mar duhovnega življenja.

Morda poreče kdo, da pretiravam in govorim zgolj iz prevelike gorečnosti. Povem mu, da me ne razume, bodisi ker je tako zakrknjen, da nima zmisla za duhovne reči, bodisi ker ga je tolik napuh, da prezira vse, česar ne razume. Bogoljubni kristjani me bodo pa umeli in ubogali, in Marija, ki se ji bodo velikodušno posvetili, jim bo dobrotno pomagala čednostno živeti, da bodo smelo govorili s svetim Janezom Damaščanom: »Če nate zaupam, o

božja Porodnica, se bom rešil; če me ti braniš, se mi ni ničesar bati; če me ti podpiraš, bom premagal svoje sovražnike; zakaj tebe častiti se pravi, imeti ključ do nebes.«

Č e t r t i o d d e l e k.

Rebeka in Jakob — predpodoba Marije in dobrih, njej vdanih kristjanov.

Vse, kar sem dozdej povedal o Mariji in njenih služabnikih, je krasno upodobljeno v svetopisemski zgodbi o Ezavu in Jakobu. Premislimo to predpodobo malo natančneje! Najprej si oglejmo zgodbo samo!

Jakob je bil od svojega brata Ezava za skledo leče kupil prvo-rojenstvo. V potrdilo te pravice je pa potreboval še blagoslova očeta Izaka. In po prizadevanju matere Rebeke je tudi tega prejel. Bilo je namreč tako. Izak se je bil že močno postaral, oči so mu otemnele, in smrt je čutil blizu.

Nekega dne pokliče k sebi starejšega sina Ezava, rekoč: »Pojdi na lov, in ko kaj ujameš, mi napravi jed, kakršno veš, da imam rad; prinesi mi jo, da jem in te blagoslovim, preden umrjem.« Rebeka je to slišala, brž poklicala Jakoba ter mu dejala: »Tvoj brat Ezav je šel na lov, da pripravi očetu divjačino in prejme od njega blagoslov. Sedaj pa, moj sin, poslušaj, kaj ti svetujem. Pojdi k čedi in prinesi mi dva najlepša kozliča; jaz potem hitro napravim očetu zaželeno jed, a ti mu jo ponesesh, in on blagoslovi tebe namesto Ezava.« Jakob odgovori: »Ali moj brat je ves obraščen, in kaj bo, ako me oče spozna in izreče nad menoj prekletstvo namesto blagoslova?« Mati mu veli: »Pridi n a m e tisto prekletstvo! Le pojdi in prinesi, kar sem ukazala.« Jakob uboga, in jed je kmalu gotova. Zdaj ga mati obleče v obleko brata Ezava, ovije po rokah in po vratu s kozličevino in pošlje z jedjo k očetu,

ki ga bodo — si je mislila — zmotile vsaj Jakobove kosmate roke, če že ne bo mogel verjeti njegovemu glasu. In res, Izak ne zaupa Jakobovi besedi; zatoorej mu veli, naj stopi bliže, da ga otiplje. Nato pravi: »Glas je sicer Jakobov, roke pa so Ezavove.« In ni ga spoznal. In vzel je in jedel in rekel: »Stopi k meni, moj sin in poljubi me!« Jakob uboga, in Izak ga, ko začuti duh njegovih, oziroma Ezavovih oblačil, blagoslovi, želeč mu rose neba in rodovitnosti zemlje. Postavi ga za gospoda njegovih bratov in slednjič veli: »Kdor te bo klel, bodi preklet, in kdor te bo blagoslavljal, bodi sam poln blagoslova.« A glej, zdajci vstopi Ezav, ponudi očetu divjačino ter ga prosi blagoslova. Sveti očak prestrašen spozna svojo zmoto, toda blagoslova ne prekliče, ampak še potrdi, ker vidi, da vodi stvar božja moč. Ezav pa divje zarjove, očita bratu prevaro in izprašuje očeta, ali nima morda

zanj še kakega blagoslova. Ganjen silnih tožbâ, blagoslovi Izak tudi Ezava, a s pristavkom, da bo moral biti pokoren Jakobu. To je Ezava navdalo s strupenim sovraštvom do Jakoba. Rekel je v svojem srcu: »Pride dan smrti mojega očeta, in ubijem brata Jakoba.« K sreči mu je skrbna in modra mati Rebeka preprečila krvavi namen.

Cerkveni očetje in razlagalci svetega pisma pravijo, da je v tej zgodbi Jakob predpodoba dobrih, Ezav pa hudobnih. Nas sicer bolj zanima prva predpodoba, vendar si predočimo tudi drugo.

1. Ezav, prvorojenec, je bil močan in silen človek, spreten lokostrelec in izboren lovec;

2. doma mu skoraj ni bilo mar, ampak živel je, zaupajoč na svoje moči, najrajši zunaj na lovu;

3. veselje delati svoji materi, ga ni bilo kaj volja;

4. bil je tako požrešen, da je za skledo leče prodal prvorojenstvo;

5. bil je kakor Kajn poln zavisti do svojega brata ter ga je kruto preganjal.

Slično ravnaajo hudobni.

1. Zanašajo se zgolj na svojo moč in spretnost. In res so v posvetnih rečeh silno močni in razumni, v nebeških pa grozno slabi in nevedni.

2. Zato jim ni nič do svojega doma, to je do svoje duše. Samota, duhovno življenje, notranja pobožnost — vse to jim ne diši; pravijo, da kvečemu omejeci, hinavci in mračnjaki ne marajo za svet in bolj skrbe za dušo nego za telo.

3. Češčenje Matere Marije jim je deveta skrb. Res, da semintam izblebetajo njej v čast kako molitev; ali da bi Marijo resnično in otroško ljubili, za to jim manjka blagočutnega srca Jakobovega. Vedno se spotikajo, če pobožne duše prosijo njenega varstva, češ, da k zveličanju to ni potrebno.

4. Hudobni prodajajo prvo-rojenstvo, to je nebeško veselje,

za skledo leče, to je za zemeljsko uživanje. Hodijo od zabave do zabave, a na blagoslov nebeškega Očeta pozabljajo. Svet je, ki nanj vedno mislijo, ki ga ljubijo, o njem govore, zanj delajo ter tako za trenotek veselja, za kapljo časti, za grižljaj uživanja prodajajo milost svetega krsta, obleko nedolžnosti, dediščino nebes.

5. Hudobni preganjajo dobre, najsi že skrivaj ali očitno; povsod jih izpodrivajo, zaničujejo, čeznje zabavljajo, jih zasmehujejo in žalijo, odirajo in goljufujejo, zatirajo, preganjajo in v prah teptajo; sami se pa vesele in radujejo, si dobro strežejo, bogaté, se ponašajo ter žive, kakor se jim ljubi.

Zdaj pa poglejmo Jakoba, predpodobo dobrih!

1. Jakob, Ezavov mlajši brat, je bil slaboten, krotak in miroljuben; bil je večjidel doma, da je laže veselje delal svoji materi; če je kdaj z doma šel, tega nikoli ni

storil iz lastnega nagiba, ampak vselej po naročilu materinem.

2. Svojo mater je ljubil in spoštoval, pri njej se je čutil zadovoljnega in srečnega. Skrbno se je ogibal vsega, kar bi jo moglo žaliti; a storil je vse, kar bi jo utegnilo razveseliti.

3. Bil ji je pokoren v vseh rečeh; ubogal jo je natanko, urno in z veseljem. Ko mu je na primer velela, naj ji pripelje dva kozliča, da ž njima očetu Izaku napravi jed, se ni nič izgovarjal, da bi zadostoval en sam kozlič, ampak je nemudoma izvršil ukaz.

4. Zaupal ji je popolnoma; k njej se je zatekal v potrebah, njo prosil sveta v dvomih.

5. Posnemal je njene čednosti ter se tako vrednega storil, namesto Ezava prejeti očetov blagoslov.

Podobno delajo tudi dobri.

1. Navadno so doma pri materi, to se pravi, ljubijo samoto, radi premišlujejo in molijo, kakor jih

uči Mati Marija. Časih sicer pridejo med svet, a le iz ljubezni do Boga in njegove presvete Matere, da izpolnijo stanovske dolžnosti. Drugače pa v javnosti malo nastopajo; veliko rajši so sami in v družbi Device Marije, kjer izpolnjujejo same sebe.

O Jezus, kako dobro je biti pri tvoji Materi. Blagor mu, ki stanuje v njeni hiši, kjer si prvi prebival ti. Tukaj mu deliš bogatih milosti in tukaj lahko napreduje v čednostih.

2. Dobri srčno ljubijo Marijo, svojo Mater; ogibljejo se vsega, kar bi jo utegnilo žaliti, radi pa store vse, kar bi jo moglo razveseliti. Njej se popolnoma izroče in z njeno pomočjo upajo doseči spravo z Bogom in nakloniti si njegovega blagoslova. O, ko bi jih hoteli posnemati vsi, katerim je res do krščanskega življenja. Toda žal, premnogi časte Marijo samo z usti, v srcu pa ne čutijo nikake ljubezni do nje.

3. Dobri natanko ubogajo Marijo, kakor je Jakob zvesto poslušal mater Rebeko ali kakor so služabniki na ženitnini v Kani ubogali Marijo, ko jim je dejala: »Karkoli vam poreče (Jezus), storite!«¹ In kakor je Jakob očetov blagoslov, ki bi ga bil moral dobiti Ezav, skoro na čudovit način prejel zato, ker je ubogal svojo mater; kakor so služabniki v Kani ravno vsled pokorščine do Marije postali vredni prvega čudeža Jezusovega, ki jim je na prošnjo svoje Matere izpremenil vodo v vino: tako bodo dobri deležni božjih milosti zato, ker vdano služijo Mariji; hudobni pa bodo izgubili božji blagoslov prav zategadelj, ker ne marajo častiti Device Marije.

4. Dobri popolnoma zaupajo Mariji, svoji mogočni Materi; k njej se zatekajo, nanjo se ozirajo kot na zvezdo vodnico, njej razkrivajo svoje bridkosti, njo prosijo pomoči v dušnih in telesnih nad-

¹ Jan. 2. 5.

logah. Njenim deviškimi rokami se darujejo, da jih objame s svojo ljubeznijo, jih nagne h kesanju nad grehi in združi z Jezusom, svojim božjim Sinom.

5. Dobri hodijo po potih Mater Marije, to se pravi, posnemajo njene čednosti. Blagor jim, blagor že na tem svetu, ker jim bo Marija izprosila neštevilnih milosti; blagor jim v smrti, ker takrat nebeška Mati svoje služabnike navadno sama obišče in spremi v rajsko veselje; blagor jim vso večnost, ker se še nikdar ni pogubil kateri Marijinih resničnih častilcev. Gorje pa hudobnim, gorje v življenju, gorje v smrti, gorje v večnosti, ker ne marajo hoditi po potu Marijinih čednosti, misleč, da so storili vse, če so se vpisali v katero njenih bratovščin ali če so opravili njej na čast kako zgolj zunanjost pobožnost.

O sveta Devica, moja dobra Mati, kako srečni so, kateri zvesto hodijo tvoja pota in poslušajo tvoje

nauke; kako nesrečni pa, kateri zaničujejo ali celo zlorabljaajo tvoje češčenje in nočejo posnemati tvojih čednosti.

Predstaviti si nam je še Rebeko, predpodobo Marijino.

1. Rebeka je kot skrbna mati resnično ljubila svojega Jakoba ter si vse prizadela, da mu nakloni očetov blagoslov;

2. vodila ga je in podpirala z modrimi sveti;

3. varovala ga nevarnosti, zlasti Ezavovega zalezovanja.

Podobno se obnaša tudi Marija do sebi vdanih častilcev.

1. Marija, njih duhovna mati, jih ljubi. Pa kako močna je njena ljubezen! Mislamo si mater, ki bi ljubila svojega edinega otroka z ljubeznijo vseh mater, kar jih ima svet; kajne, ta mati bi zelo ljubila svojega otroka; ali Marija svoje služabnike še neizmerno bolj ljubi. Želi jim samo dobro, in podpira jih, kjer le more. Zlasti pa jim prigovarja, naj si naklonijo blagoslov

nebeškega Očeta, to je, naj si pomnožujejo nadnaravno življenje milosti božje. In kaj menite, kako jim pomaga k temu? Slično, kakor je Rebeka Jakobu pripomogla do očetovega blagoslova. Sleče jih namreč posvetnega duha, obleče v zasluge njih starejšega brata Jezusa Kristusa, ovije z njih lastnimi zaslugami, dá jim povrhu še svoje zasluge, in tako ozaljšane pošlje pred božji prestol. Nebeški Oče jih spozna sicer za grešnike, nevredne njegovih dobrot; ali sijajna obleka njih duše ga vendar nagne k usmiljenju. In blagoslovi jih z dvojnim blagoslovom: pomnoži jim posvečujočo milost in dá jim tudi potrebnih časnih dobrot. Postavi jih za gospodarje hudobnih, to se pravi, obljubi jim nebeško veselje, kjer bodo z drugimi pravičnimi vred »gospodovali narodom«.¹

Pa še z drugim, posebno uspešnim pomočkom hoče Marija svojim služabnikom utrditi nadnaravno

¹ Modr. 3. 8.

življenje. Ponuja jim namreč najslajše jedi z nebeške mize, ponuja jim kruha, ki ga je sama pripravila in ki je vir nadnaravnega življenja; vabi jih, naj radi prejemajo Jezusa v svetem Rešnjem Telesu, govoreč jim: »Pridite k meni vsi, kateri me želite, in nasitite se mojega Sadu,¹ pridite, jejte moj kruh in pijte vino, ki sem ga vam namešala!«² Blagor jim, ki poslušajo njeno vabilo! Kako sladak jim bo postal jarem Gospodov in kako lahko njegovo breme!

2. In ko je Marija svojim služabnikom utrdila nadnaravno življenje, ali mislite, da jim potem odtegne svojo milostno roko? O, nikakor ne! Še vedno jim ostane zvezda vodnica na potu v nebesa; še vedno jih rada podpira, kadar omagujejo, dvigne, kadar padejo, posvari in materinsko kaznuje, če kaj zagreše.

3. A ne le vodnica, tudi mogočna zavetnica jim še zmeraj

¹ Sir. 24, 26.

² Preg. 9, 5.

ostane, da v nevarnostih ne padejo, ampak srečno hodijo po poti božje ljubezni. Povem vam, prej bi jim dala v pomoč milijone angelov, nego bi se kdaj moglo reči, da se je pogubil kateri njej vdanih služabnikov.

Drugo poglavje.

Milostí alí sadoví posvetítve Mariji.

Prva milost.

Spoznavanje samega sebe.

Pravi častilec Marijin bo kmalu spoznal, kako slab in omahljiv je, če ga ne podpira milost božja; zato se bo rad poniževal in s tem delal podlago nadaljnjim čednostim.

Druga milost.

Resnična vera.

Marija bo svojim služabnikom pomagala zlasti do žive, trdne in stanovitne vere. Ta vera jim bo potem kakor svetilnik, da bodo ž

njim razsvetljevali tiste, ki žive še v temi in smrtni senci, ter ogrevali mrzla srca, ki potrebujejo ognja božje ljubezni.

Tretja milost.

Dušni mir.

Marija, mati lepe ljubezni, nas bo, ako jo bomo prav častili, osvobodila vsega suženjskega in napačnega strahu ter nam vlila v dušo otroške ljubezni do Boga, da bomo veselo hodili pot njegovih zapovedi in se zaupno nanj obračali v dušnih in telesnih potrebah.

Četrta milost.

Zaupanje v Boga in Marijo.

Služabniki rajske Device se v sleherni brédčnosti obrnejo do svoje ljube Gospe, proseč jo, naj ona pri Bogu zanje posreduje. In Marija jih vsekdar prijazno sprejme ter jim pomaga, da si naklonijo božje usmiljenje. Zato so trdno prepričani, da bodo z njeno pomočjo prejeli od Boga vsega, česar potre-

bujejo za dušo in telo. Ponosno govore s svetim Bonaventurom: »Glej, o Gospa, moja rešiteljica, če nate zaupam, se mi ni ničesar bati, ker ti si moja moč in hvala v Gospodu . . . Tvoj sem ves, in vse moje je tvoje; o častitljiva in nad vse blagoslovljena Devica, hočem te kakor pečat pritisniti na svoje srce, ker tvoja ljubezen je močna kakor smrt.«

P e t a m i l o s t.

Gorečnost.

Marija bo svojim pravim častilcem zadobila milost, da bodo voljno storili vse, kar je Bogu v čast, njim samim pa v zveličanje. Njih srce si bo popolnoma prilastila, ga upodobila po svojem srcu ter odprla božjim zapovedim in opominom.

Š e s t a m i l o s t.

Uspešen napredek v duhovnem življenju.

Mnogi si veliko prizadevajo za bogoljubno življenje; ali navse-

zadnje morajo kljub temu reči:
 »Vso noč smo lovili, pa nismo nič
 ujeli«. ¹ Dà, tudi jaz vam pravim:
 »Veliko ste se trudili, pa malo do-
 segli«. ² Primerjal bi vas umetniku,
 ki porabi vso svojo spretnost, da
 bi izklesal podobo Jezusovo, a se
 mu vendar delo tako rado pone-
 sreči. Kajne, ko bi hotel ta kipar
 podobo kar uliti s pomočjo natan-
 ko izdelanega vzorca, bi pa bila
 njegova stvar dokaj lažja. Tudi vi
 bi se hitreje duhovno prispodobili
 Jezusu, ko bi se oprijeli vzorca,
 ki vam ga priporočam jaz, to se
 pravi, ko bi se posvetili brez-
 madežni Devici Mariji. Ona, ki jo
 po pravici imenujemo posodo du-
 hovno, posodo vse svetosti, saj
 nam je rodila Kristusa, svetost
 samo — ona, pravim, bo tudi vas
 kmalu duhovno izpopolnila, če jo
 boste le prosili za to.

¹ Luk. 5, 5.

² Hag. 1, 6.

Sedma milost.

Večja božja čast.

Kdor zvesto služi Mariji, ji daruje vsa svoja dejanja in nehanja, da jih ona obrne v svoje namene. In ti njeni nameni so tako čisti, da je vsled njih v življenju izkazovala Bogu z najmanjšim vsakdanjim delom večjo čast, nego mučenci z najhujšimi mukami in svetniki z največjimi junaškimi čini; ti njeni nameni so tako vzvišeni, da si je ž njimi pridobila neizmerno milosti in zaslug, več nego je zvezd na nebu, kapljic v morju in peska na njegovem bregu. Koliko vrednost morajo pač zadobiti v njenih rekah tudi naša dobra dela, ki jih njej darujemo.

Dalje ne smemo pozabiti, da se ta, ki prav časti Marijo, pri delu za svoje zveličanje zmeraj opira na njeno pomoč, in to ga navaja k ponižnosti, in ponižni so Bogu posebno dragi, njim je zlasti obljubil svojo milost.

Slednjič Marije ne častimo nikoli, ne da bi obenem tudi ona namesto nas ne častila Boga; ali z drugimi besedami: kadarkoli častimo Marijo, častimo vselej tudi Boga, ki je z njo v najtesnejši zvezi.

Tretje poglavje.

Posebne vaje te pobožnosti.

Prvi oddelek.

Zunanje vaje.

Čeprav je ta pobožnost bistveno notranja, obsega vendar več zunanjih vaj, ki jih ne smemo zanemariti: To je treba storiti in orega ne opustiti. To pa zato, ker zunanje vaje, če jih dobro opravljamo, podpirajo notranje in spominjajo človeka, ki je tudi čutno bitje, tega, kar je storil ali kar mora storiti; pa tudi zato, ker morejo spodbujati bližnjega, ki jih vidi, česar notranje niso zmožne. Naj torej ne pride kak posvetnjak

ali kritik z ugovorom, da je prava pobožnost v srcu, da se je treba izogibati zunanjosti, da tiči v njej lahko ničemurnost, da je treba prikrivati svojo pobožnost. Odgovorim jim s svojim Učenikom: Ljudje naj vaša dobra dela vidiijo, da slave vašega Očeta, ki je v nebesih: ne kakor bi morali, pravi sv. Gregorij, svoja dela in zunanje pobožnosti vršiti, da ugajamo ljudem in žanjemo kako pohvalo; to bi bila ničemurnost; temveč zato jih včasih opravljamo pred ljudmi, da s tem ugajamo Bogu in širimo njegovo proslavo, ne da bi se kaj menili za zaničevanje ali hvalo ljudi.

Navedel bom le v kratkem obrisu nekaj zunanjih vaj, ki pa jih ne imenujem zato tako, kakor da bi se vršile brez notranjosti, ampak zato, ker imajo na sebi nekaj zunanjega, da jih tako ločimo od teh, ki so čisto notranje.

Prva vaja.

Tisti, ki se bodo hoteli okleniti te posebne pobožnosti, ki še ne obstoja kot bratovščina,¹ dasi bi bilo to želeti, tisti, pravim, bodo najprej porabili vsaj dvanajst dni, da se otresejo posvetnega duha, ki je nasproten duhu Jezusa Kristusa; to sem povedal že v prvem delu te priprave na kraljestvo Jezusa Kristusa. Potem bodo porabili tri tedne, da se napolnijo z Jezusom Kristusom po sveti Devici. Pri tem se lahko drže tega-le reda.

Prvi teden naj jim služijo vse njih molitve in bogoljubna dela v to, da si izprosijo samospoznanje in kesanje nad svojimi grehi; vse naj vrše v duhu ponižnosti. V ta namen, če hočejo, lahko premišlujejo to, kar sem govoril o naši pokvarjeni naravi, in si v šestih dneh tega tedna predstavljajo, da so polži, želve, nečiste živali, kače in kozli; ali pa naj preudarjajo te tri

¹ Sedaj je ustanovljena bratovščina z imenom »Marija, kraljica src«.

besede svetega Bernarda: Pomisli, kaj si bil, gnilobno seme; kaj si, posoda odpadkov; kaj boš, jed črvov. Našega Gospoda in njegovega Svetega Duha naj prosijo razsvetljenja z besedami: »Daj, Gospod, da vidim«; ali: »Naj spoznam samega sebe«; ali: »Pridi, Sveti Duh«, in naj molijo vsak dan »Zdrava, morska zvezda« in litanije Svetega Duha ali litanije svete Device.

Drugi teden se naj trudijo v vseh svojih vsakdanjih molitvah in delih, da spoznajo najsvetejšo Devico. Za to spoznanje naj prosijo Svetega Duha. Berejo in premišlujejo lahko to, kar smo mi povedali o blaženi Devici. Molijo naj kakor prvi teden litanije Svetega Duha in »Zdrava, morska zvezda«, in poleg tega vsak dan ves rožni venec ali vsaj en del v ta namen.

Tretji teden naj porabijo v to, da spoznajo Jezusa Kristusa. Berejo ali premišlujejo lahko vse to, kar smo o tem povedali, ter ob-

enem molijo molitev svetega Avguščina, ki se nahaja v prvem delu te razprave. Z istim svetnikom lahko ponavljajo sto in stokrat na dan: »Gospod, naj Te spoznam,« ali: »Gospod, naj vidim, kdo si Ti!« Kakor prejšnja tedna naj molijo litanije Svetega Duha in »Zdrava, morska zvezda« ter naj pristavijo vsak dan litanije presvetega Imena Jezusovega.

Na koncu vseh treh tednov se naj spovedo in prejmejo sv. obhajilo z namenom, da se darujejo Jezusu Kristusu kot sužnji po rokah Marijinih. Po obhajilu, ki ga bodo prejeli, vkolikor mogoče, po spodaj navedenem načinu, naj molijo obrazec svoje posvetitve, ki ga najdejo tudi kasneje; treba bo, da si ga napišejo sami, ali kdo drugi zanje, če ni tiskan, in da ga podpišejo na dan svoje posvetitve. Prav je, da ta dan plačajo Jezusu Kristusu in sveti Devici kak davek, bodisi kot pokoro za svojo nekdanjo nezvestobo do krstne

obljube, bodisi da pokažejo svojo popolno odvisnost od Jezusovega in Marijinega gospodstva. Ta davke naj bo primeren posameznikovi pobožnosti in zmožnosti, kakor post, mrtvenje, miloščina, sveča: tudi če bi iz vdanosti darovali eno iglo z dobrim srcem, bi bilo to zadosti za Jezusa, ki gleda samo na dobro voljo. Vsaj vsako leto naj isti dan ponove isto posvetitev in opravljajo prav te vaje tri tedne. Celo vsak mesec, vsak dan lahko obnove to, kar so storili s sledečimi kratkimi besedami: »Ves sem tvoj in vse, kar imam, je tvoje,« o moj ljubeznivi Jezus, po Mariji, tvoji sveti Materi.

Druga vaja.

Molijo naj vsak dan svojega življenja — seveda popolnoma prostovoljno — mali rožni venec svete Device, sestavljen iz treh očenašev in dvanajst češčenamarij, na čast dvanajstero predpravic in

odlik najsvetejše Device. Ta vaja je zelo stara; podlago ima v svetem pismu. Sveti Janez je videl ženo, venčano z dvanajstim zvezdami, oblečeno v solnce in imajočo luno pod svojimi nogami. Ta žena je, kakor pravijo razlagalci svetega pisma, najsvetejša Devica. Na več načinov se ta mali venec lahko moli, toda predolgo bi bilo navajati jih na tem mestu. Sveti Duh jih bo naučil tiste, ki bodo najbolj zvesti tej pobožnosti. Sploh pa, da molimo ta rožni venec čisto preprosto, je treba najprej reči: »Daj, da te hvalim, sveta Devica; daj mi moč zoper tvoje sovražnike!« Potem sledi apostolska vera, potem en očenaš, nato štiri češčenamarije in en »Čast bodi...« Tako trikrat. Za sklep se moli: »Pod tvoje varstvo...«

Tretja vaja.

Zelo hvalevredno, slavno in koristno za tiste, ki so tako postali sužnji Jezusovi in Marijini,

je, da nosijo kot znak svojega ljubezenskega usužnjenja železne verižice s posebnim blagoslovom.¹

Ti zunanji znaki v resnici niso bistveni, tako da jih lahko kdo opusti, dasi se je oklenil te pobožnosti. Vendar si ne morem kaj, da bi na vso moč ne hvalil tistih, ki so se otresli sramotnih verig satanske sužnosti, v katere jih je zamotal izvirni greh in morda osebni grehi, in ki so se prostovoljno odločili za slavno sužnost pri Jezusu Kristusu ter si s svetim Pavlom štejejo v slavo, biti v verigah za Jezusa Kristusa, verigah, tisočkrat slavnějšíh in dragocenejših — dasi iz železa — nego vse zlate ovratnice vladarjev.

¹ Menil bi kdo, da so gotovi odloki rimskih kongregacij zabranili brez izjeme rabo verižic. Mi ne vidimo ničesar v teh dekretih, kar bi prepovedalo to navado posameznikom, predvsem če se nosijo te verižice kot znak usužnjenja Jezusu in Mariji, kar je pravzaprav pobožnost blaženega Grignona Montf. (Glej *Analecta Iuris Pontificii*, I. ser. col. 757.)

Včasih ni bilo nič bolj nečastnega nego križ, sedaj pa je ta les najslavnejša stvar krščanstva. Isto recimo o suženjskih okovih. Nič sramotnejšega ni bilo pri starih narodih in celo dandanes pri poganih; toda med kristjani ni nič odličnejšega, nego te verige Jezusa Kristusa, ker nas odvežejo in nas rešijo ostudnih vezi greha in hudobnega duha, ker nam podarijo svobodo in nas zvežejo z Jezusom in Marijo, ne s silo in močjo, kakor sužnje na galeji, ampak z ljubeznijo, kakor otroke: »Pritegnil jih bom k sebi,« govori Bog po ustih enega izmed prerokov, »z verigami ljubezni«;¹ z verigami torej, ki so močne kakor smrt in celo bolj močne v gotovem zmislu pri onih, ki hočejo v svoji zvestobi nositi te slavne znake do smrti. Kajti čeprav smrt razdene njih telesa in jih obleče v gnilobo, vezi njih suženjstva ne bo razrušila; ker so iz železa, ne bodo lahko raz-

¹ Oz. 11, 4.

padle, in na dan vstajenja teles, pri veliki poslednji sodbi, bodo morda te verižice, ki bodo še vezale njih kosti, deležne njih slave in izpremenjene v verižice luči in slave. Srečni torej, tisočkrat srečni sužnji Jezusa v Mariji, ki nosijo svoje verižice do groba.

Ti-le so razlogi, zakaj nosimo te verižice:

1. Da spominjajo kristjana krstnih obljub in dolžnosti, njih popolne obnove, ki jo je izvršil s to pobožnostjo, in stroge obveznosti, ki zahteva, da jim je zvest. Ker se človek mnogokrat dá bolj voditi čutom, nego veri, in tako lahko pozabi svoje dolžnosti do Boga, če nima kakega zunanjega predmeta, ki mu jih kliče v spomin, zato te male verige čudovito služijo kristjanu, da ga spominjajo verig greha in suženjstva pod hudobnim duhom, česar ga je oprostil sveti krst, in odvisnosti od Jezusa, ki jo je obljubil pri svetem krstu in potrdil kasneje s ponovitvijo

svojih obljub; in eden izmed vzrokov, zakaj je tako malo kristjanov, ki mislijo na dolžnosti glede svetega krsta in žive v taki razbrzdanosti kakor pogani, kakor da niso ničesar obljubili Bogu, je to, ker nimajo na sebi nikakega zunanjega znaka, ki bi jih na to opominjal.

2. Te verižice nosimo, da pokažemo, da se ne sramujemo suženjstva in služabništva Jezusa Kristusa in da se odpovemo suženjstvu sveta, greha in hudobnega duha. 3. Nosimo jih, da se ohranimo in obvarujemo verig greha in satana. Kajti nositi moramo ali verige hudobije ali pa verige ljubezni in zveličanja.

Dragi brat, striva okove grehov in grešnikov, sveta in posvetnjakov, hudobca in njegovih pomočnikov in vrziva daleč od sebe njih nesrečni jarem. »Zdrobimo njih vezi in vrzimo s sebe njih jarem.«¹ Vtakniva noge, da se poslužim izrazov Svetega Duha, v veličastne

¹ Psalm, 2, 3.

okove Jezusa Kristusa in vrat v njegove ovratnice. (Prim. Sir. 6, 25, 26.: »Deni svojo nogo v njene okove in v njene ovratnice svoj vrat; upogni svoja pleča in nosi jo in ne naveličaj se njenih vezi«.) Pomni, da Sveti Duh, preden govori te besede, dušo nanje pripravi, da ne zavrne njegovega važnega nasveta. To so njegove besede: »Poslušaj, sin, in sprejmi svèt razuma in ne zavrzi mojega svèta!«¹

Pač hočeš, predragi prijatelj, da se tu združim s Svetim Duhom, da ti dam isti svèt: »Njegove vezi so vezi zveličanja«.² Ker mora Jezus Kristus na križu vse pritegniti k sebi, naj hočejo ali ne, bo pritegnil pogubljene z verigami njih grehov, da jih priklene kakor hudodelce in vraga na svoj večni srd in na svojo maščevalno pravico; toda izvoljene bo potegnil

¹ Sir. 6, 24.

² Sir. 6, 37.

posebno v teh poslednjih časih s sponami ljubezni: »Vse bom potegnil nase«. ¹ »Vlekel jih bom v sponah ljubezni«. ² Ti zvesti sužnji ali vklenjenci Jezusa Kristusa (vincti Christi) lahko nosijo svoje verižice ali na vratu ali na nogah. Oče Vincencij Caraffa (Karáfa), sedmi general družbe Jezusove, ki je umrl leta 1643. v sluhu svetosti, je nosil kot znak svojega služabništva na nogah železen obroček in je obžaloval, ker ni mogel očitno nositi svoje verige. Mati Agneza od Jezusa, o kateri smo govorili, je nosila verižico iz železa okrog svojih ledij. Nekaterе druge osebe so jo nosile za vratom, da so se pokorile za ovratnice iz biserov, ki so jih bile nosile v svetu. Drugi so jo nosili na ramah, da so se pri svojih ročnih delih spominjali, da so sužnji Jezusa Kristusa.

¹ Jan. 12, 32.

² Oz. 11, 4.

Četrta vaja.

Četrta vaja vsebuje prav veliko pobožnost do velike skrivnosti učlovečenja Besede, ki se praznuje 25. marca: to je posebna skrivnost te pobožnosti, ker jo je namreč navdihnili sam Sveti Duh: 1. da častimo in posnemamo neizrekljivo odvisnost, v katero je stopil Jezus glede Marije zaradi slave Boga, svojega Očeta, in zaradi našega zveličanja, odvisnost, ki se posebno javlja v učlovečenju, po katerem je postal Jezus ujetnik in suženj v naročju božanske Marije, od nje odvisen v vseh stvareh; 2. da se zahvaljujemo Bogu za brezprimerne milosti, ki jih je izkazal Mariji, zlasti, da jo je izbral za svojo najvrednejšo Mater, kar se je zgodilo pri tej skrivnosti. To sta glavna namena suženjstva Jezusa Kristusa v Mariji.

Zapazili ste, da navadno pravim: suženj Jezusov v Mariji, suženj Marijin v Jezusu. Seveda se lahko reče, kakor so govorili

mnogi do sedaj: suženj Marijin, usužnjenje sveti Devici; toda jaz menim, da se je bolje imenovati sužnja Jezusovega v Mariji, kakor je to svetoval Tronson, ravnatelj semenišča svetega Sulpicija, poznan po svoji redki modrosti in dovršeni pobožnosti, nekemu duhovniku, ki je vprašal v tej zadevi za svèt. Tu so razlogi za to:

1. Živimo v veku ošabnosti in imamo veliko število napuhnjenih učenjakov, silnih in kritičnih duhov, ki najdejo kaj graje vrednega celo v najbolj utemeljenih in trdnih pobožnostnih vajah. Da jim ne damo povoda k presoji, je boljše, da se reče: suženjstvo Jezusa v Mariji in da se nazivljemo »suženj Jezusa Kristusa«, nego »suženj Marije«, tako da zaznamujemo to pobožnost rajši po njenem zadnjem namenu, ki je Jezus Kristus, nego po poti in sredstvu, da dospemo k temu namenu, ki je Marija; dasi bi lahko brez pomisleka storili to ali ono, kakor to delam

jaz. Tako n. pr. človek, ki gre iz Maribora v Trst skozi Ljubljano,¹ prav lahko reče, da gre v Ljubljano in da gre v Trst; samo s tem razločkom, da mu je Ljubljana le točka ob naravnostni poti v Trst, Trst pa sam zadnji namen in cilj njegovega potovanja.

2. Ker je glavna skrivnost, ki jo slavimo in častimo pri tej pobožnosti, skrivnost učlovečenja, kjer vidimo Jezusa le v Mariji, in sicer učlovečenega v njenem naročju, je bolj umestno reči usužnjenje Jezusu v Mariji, Jezusu, stolujočemu in kraljujočemu v Mariji glasom lepe prošnje toliko velikih mož: »O Jezus, živeč v Mariji, pridi in živi v nas z duhom svoje svetosti« itd.

3. Ta način izražanja kaže lepše tesno zvezo, ki obstoja med Jezusom in Marijo. Združena sta tako tesno, da je eden popolnoma v drugem: Jezus je ves v Mariji

¹ Izvirnik ima imena francoskih mest: Orléans, Tours, Amboise.

in Marija vsa v Jezusu, ali bolje rečeno, Marija ni več, ampak Jezus je popolnoma sam v Mariji, tako da bi preje ločili luč od solnca nego Marijo od Jezusa. Zato lahko imenujemo našega Gospoda Marijinega Jezusa in sveto Devico Jezusovo Marijo.

Ker mi čas ne pusti, da bi se tu ustavil in razlagal vzvišenost in velikost skrivnosti Jezusa, živečega in kraljujočega v Mariji, ali učlovečenja Besede, se moram zadovoljiti, da povem v treh besedah, da je to prva skrivnost Jezusa Kristusa, najbolj skrita, najbolj vzvišena in najmanj poznana; da je v tej skrivnosti izbral Jezus vse izvoljene v soglasju z Marijo v svoji deviški Materi, ki jo zaradi tega svetniki imenujejo hram božjih skrivnosti; da je izvršil v tej skrivnosti vse skrivnosti svojega življenja, ki so sledile pozneje, in sicer s tem, da jih je prevzel nase: »Prihajajoč na svet, govori Jezus: Glej, prihajam, da izvršim, o Bog,

tvojo voljo«¹; in da je torej ta skrivnost prestol usmiljenja, radodarnosti in slave božje. Prestol usmiljenja do nas, ker kakor se moremo bližati Jezusu le po Mariji, ne moremo videti Jezusa, niti ž njim govoriti, če ne po Marijinem posredovanju. Jezus, ki vedno usliši svojo drago Mater, izkazuje vedno svojo milost in usmiljenje ubogim grešnikom: »Pristopimo torej z zaupanjem k prestolu milosti«. ² Prestol njegove radodarnosti nasproti Mariji, ker je ta novi Adam, dokler je bival v tem resničnem zemeljskem raju, storil v njem skrivaj toliko čudežev, da jih niti angeli, niti ljudje ne morejo umeti. Zato nazivajo svetniki Marijo velikost božjo (*magnificentia Dei*), kakor da bi Bog ne bil veličasten, če ne v Mariji.

To je prestol slave za njegovega Očeta, kajti v Mariji je Jezus Kristus popolnoma pomiril svojega

¹ Hebr. 10, 5—9.

² Hebr. 4, 16.

Očeta, razdraženega zoper ljudi, vrnil mu slavo, katere ga je bil oropal greh, preskrbel mu z žrtvovanjem svoje volje in samega sebe več slave, nego bi mu je mogle dati vse daritve starega zakona, in mu končno izkazal neskončno čast, kakršne ni bil nikdar prejel od človeka.

Peta vaja.

Z veliko pobožnostjo bodo molili češčenamarijo ali angelsko češčenje, čigar vrednost, zaslužnost, vzvišenost in potrebnost pozna malo kristjanov, dasi so sicer prosvitljeni. Treba je bilo, da se je sveta Devica prikazala večkrat velikim, zelo razsvetljenim svetnikom, da jim je pokazala zaslužnost te molitve, kakor svetemu Dominiku, svetemu Janezu Kapistranu, blaženemu Alanu de la Roche (Roš). Napisali so cele knjige o čudežih in o uspešnosti te molitve za izpreobrnitev duš; oznanjali so glasno, pridigovali

javno, da je zveličanje vsakega posamič navezano na to molitev, kakor se je rešenje sploh začelo s češčenamarijo; da je ta molitev povzročila, da je naša suha in nerodovitna zemlja rodila sad življenja in da je prav ta molitev, dobro opravljena, po kateri mora vzkliti v naših dušah beseda božja in roditi sad življenja, Jezusa Kristusa; da je češčenamarija nebeška rosa, ki orosi zemljo, to je dušo, da prinese svoj sad v svojem času, in da duša, ki ni orošena po tej molitvi, ne rodi sadu in prinaša samo trnje in osat in je blizu prekletstva.

To-le je razodela najsvetejša Devica blaženemu Alanu de la Roche, kakor je zapisano v njegovi knjigi »O vrednosti sv. rožnega venca«: »Vedi, moj sin, in sporoči to vsem, da je verjetno in bližnje znamenje večnega pogubljenja, ako se kdo z mlačnostjo in vnemarnostjo odvraca od molitve angelškega pozdrava, ki je prenovil ves

svet«. To so pač tolažilne besede, pa tudi strašne, tako da bi jih komaj verjeli, če bi jim ne imeli za poroke tega svetega moža, svetega Dominika pred njim in pozneje več velikih oseb z izkušnjo več stoletij. Kajti vedno se je opazilo, da ti, ki nosijo znak zavrženja, kakor vsi krivoverci, brezbožniki, ošabneži in posvetnjaki, sovražijo ali zaničujejo češčenamarijo in rožni venec. Krivoverci se še uče očenaša in ga molijo, toda češčenamarije ali rožnega venca pa nika-
kor ne; tak strah imajo pred njim, da bi rajši nosili kačo na sebi, nego rožni venec. Pravtako je z ošabneži, dasi so katoličani. Ker imajo ista nagnjenja kakor njih oče Lucifer, imajo za češčenamarijo samo zaničevanje in brezbržnost ter smatrajo rožni venec za pobožnost, ki je dobra samo za nevedne in za tiste, ki ne znajo čitati. Nasprotno je pokazalo izkustvo, da tisti, ki imajo sicer velike znake izvoljenja, ljubijo, okušajo in mo-

lijo z veseljem češčenamarijo in da čimbolj so združeni z Bogom, tembolj ljubijo to molitev. To je tudi povedala sveta Devica blaženemu Alanu v zvezi z besedami, ki sem jih pravkar navedel.

Ne vem niti kako, niti zakaj se to godi, toda resnično je vendarle. Jaz nimam boljšega tajnega sredstva, da spoznam, ali je kaka oseba združena z Bogom, nego da povprašam ali ljubi češčenamarijo in rožni venec. Pravim: ljubi, kajti lahko se zgodi, da je kaki osebi naravno ali celo nadnaravno nemogoče moliti te dve molitvi, toda ljubi jih vedno in pridobiva druge zanje. Izvoljene duše, sužnji Jezusovi v Mariji, pomnite, da je češčenamarija najlepša izmed vseh molitev za očenašem; to je najboljši poklon, ki ga morete napraviti Mariji, kajti to je poklon, s katerim je poslal Najvišji k njej nadangela, da bi pridobil njeno srce; in vplival je s tako močjo nanjo, in sicer s tajnimi miki, ki jih vse-

buje, da je Marija kljub svoji globoki ponižnosti privolila v učlovečenje Besede. Prav s tem poklonom si bodele tudi vi osvojili brez dvoma njeno srce, če ga le govorite kakor treba.

Češčenamarija, dobro moljena, to se pravi s pazljivostjo, pobožnostjo, ponižnostjo, je po besedah svetnikov hudobnemu duhu sovražnica, ki ga zapodi v beg, in kladivo, ki ga stare; posvečenje duše, veselje angelov, melodija izvoljenih, spev novega zakona, radost Marijina in slava presvete Trojice. Češčenamarija je nebeška rosa, ki oplodi dušo, čist in ljubezniv poljub, ki ga damo Mariji, rdeča vrtnica, ki jo ji podarimo, dragocen biser, ki ga ji žrtvujemo, čaša ambrozije in božanskega nektarja, ki ga ji nudimo. Vse te primere smo našli pri svetnikih.

Prosim vas torej iskreno, pri ljubezni, ki jo imam do vas v Jezusu in Mariji, ne bodi vam zadosti, moliti samo mali venec svete

Devica, ampak molite tudi navadni rožni venec in celo, ako imate čas, vsak dan velikega in v trenutku smrti bodete blagoslavljali dan in uro, ko ste mi verjeli; in po bogati setvi, blagoslavljeni od Jezusa in Marije, bodete želi večni blagoslov nebes (2. Kor. 9, 6.).

Šesta vaja.

Po zgledu blažene Marije d'Oignies (Onjí) in več drugih svetnikov naj pogosto molijo »Magnificat« (Duša moja poveljuje Gospoda) v zahvalo za milosti, ki jih je Bog izkazal najsvetejši Devici. To je edina molitev, edina pesem, ki jo je zložila sveta Devica, ali bolje rečeno, Jezus v njej, ker je on sam govoril skozi njena usta. To je največja daritev proslave, ki jo je prejel Bog od stvari v postavi milosti. To je po eni strani najponižnejši in najhvaležnejši, po drugi pa najvzvišenejši in najveličastnejši izmed vseh spevov: ob-

sega namreč tako velike in tako skrite tajnosti, da niti angeli ne vedo zanje. Gerson (Gersón), ki je bil tako pobožen in tako izobražen učenik, je porabil velik del svojega življenja, da je napisal o najtežjih predmetih razprave, polne učenosti in pobožnosti, potem se je šele h koncu življenja lotil tresoč se razlaganja Marijinega slavo-speva, da bi venčal vsa svoja dela. V folio-zvezku, ki ga je napisal o tej tvarini, poroča več čudovitih stvari o tem lepem in božjem spevu. Med drugim pravi, da ga je najsvetejša Devica sama pogosto molila, posebno po svetem obhajilu kot zahvalo. Učeni Benconij našteva, razlagajoč pravtako Magnifikat, več čudežev, storjenih z njegovo močjo, in pravi, da se hudobci tresejo in beže, kadar slišijo besede: »Moč izkazuje s svojo roko in razkropi napuhnjence v mislih njihovega srca«.

Sedma vaja.

Zvesti Marijini služabniki morajo pokvarjeni svet zelo prezirati, sovražiti in bežati pred njim ter se posluževati pri zaničevanju sveta vaj, ki smo jih navedli v prvem delu.

Drugi oddlek.

Posebne in notranje vaje za tiste, ki hočejo postati popolni.

Poleg zunanjih pobožnostnih vaj, ki sem jih pravkar naštel in ki se ne smejo opustiti iz lenobe ali preziranja, vkolikor dopuščajo stan ali okolnosti posameznika, naj navedem tu notranje vaje, in sicer zelo posvečujoče, za one duše, ki jih kliče Sveti Duh k visoki popolnosti.

Te so obsežene v štirih besedah: vršimo vsa svoja opravila po Mariji, z Marijo, v Mariji in za Marijo, da jih tem popolnejše vršimo po Jezusu, z Jezusom, v Jezusu in za Jezusa.

1. Po Mariji.

Treba je izvrševati svoja opravila po Mariji, to se pravi: treba je ubogati v vseh rečeh najsvetejšo Devico in se dati v vseh rečeh voditi njenemu Duhu, ki je Sveti Duh božji. Tisti, ki jih vodi Duh božji, so sinovi božji.¹ Tisti, ki jih vodi Duh Marijin, so otroci Marijini, torej otroci božji, kakor smo pokazali; in med toliko častilci svete Device so resnični in zvesti le tisti, ki jih navdaja njen Duh. Dejal sem, da je Duh Marijin Duh božji, ker se Marija ni nikdar ravnala po svojem lastnem Duhu, ampak vedno po Duhu božjem, ki si jo je tako osvojil, da je postal njen lastni Duh.

Zato pravi sveti Ambrož: »V vsakem posamezniku naj bo duša Marijina, da poveljuje Gospoda; v vsakem Duh Marijin, da se raduje v Bogu«. Kako srečna je duša, katero si je po zgledu dobrega jezuitskega brata z imenom Rodri-

¹ Rimlj. 8, 14.

guez, umrlega v sluhu svetosti, popolnoma osvojil in obvladal Duh Marijin, ki je sladek in močan, goreč in moder, ponižen in pogumen, čist in globok duh!

Da se duša prepusti vodstvu tega Duha Marijinega, je treba: 1. Odpovedati se svojemu lastnemu duhu, svoji lastni razsodnosti in volji, preden kaj delamo, n. pr. preden opravimo svojo molitev, preden mašujemo ali smo pri sveti maši, preden prejmemo sveto obhajilo; kajti tema našega lastnega duha in hudobnost naše lastne volje in našega delovanja, bi ovirali Marijinega Duha, če bi se po njiju ravnali, dasi bi se nam morda zdeli dobri.

2. Treba se je izročiti Marijinemu Duhu, da nas giblje in vodi, kakor ona hoče. Moramo se dati njenim deviškim rokam in ostati v njih kakor orodje v delavčevih rokah, kakor gosli v rokah dobrega igralca. Treba se je izgubiti in se ji tako prepustiti kakor kamen,

ki ga vržeš v morje. To se izvrši enostavno in trenotno z enim samim pogledom duha, z majhnim činom volje ali z besedo, tako da n. pr. rečemo: Odpovem se same-mu sebi, dam se tebi, draga Mati. In čeprav v tem činu združenja ne čutimo nikake sladkosti, je vendarle resničen; prav tako, kakor če bi z enako resnostjo rekli — kar Bog obvaruj —: Dam se vragu, dasi bi to izgovorili brez kake občutne izpremembe: zato bi ne bili nič manj resnično vragovi.

3. Med delom in po delu moramo od časa do časa obnoviti isti čin darovanja in združenja. Čim-večkrat to storimo, tembolj se bomo posvetili in tem prej dospeli do združenja z Jezusom Kristusom, ki vedno nujno sledi združenju z Marijo, ker je Duh Marijin Duh Jezusov.

2. Z Marijo.

Treba je izvrševati svoja opravila z Marijo, to se pravi: pri svojih delih se moramo ozirati na Ma-

rijo kakor na dovršen vzor vsake čednosti in popolnosti, ki ga je obličil Sv. Duh v zgolj stvari, da bi ga mi posnemali po svojih slabih močeh. Torej moramo pri vsakem opravilu preudariti, kako ga je izvršila Marija, ali bi ga izvršila, če bi bila na našem mestu. Zato moramo preiskovati in premišljevati velike čednosti, v katerih se je vadila v svojem življenju, predvsem:

1. njeno živo vero, po kateri je verovala angelovo besedo brez obotavljanja; verovala je zvesto in stanovitno tja do vznožja križa;
2. njeno globoko ponižnost, ki jo je navajala, da se je prikrivala, molčala, se uklanjala vsem in se imela za zadnjo;
3. njeno popolnoma božansko čistost, ki ni imela in ne bo imela nikdar enake pod nebom, in slednjič vse njene druge kreposti.

Pomnimo — ponavljam drugič — da je Marija veliki in edini vzorec božji, zmožna, da z malo stroški in v kratkem času napravi žive slike Boga; in da se duša, ki je našla ta

vzorec in se je vanj izgubila, kmalu izpremeni v Jezusa Kristusa, ki ga ta vzorec naravno predstavlja.

3. V Mariji.

Treba je izvrševati svoja opravila v Mariji. Da prav razumemo to vajo, moramo vedeti: 1. da je najsvetejša Devica pravi zemeljski raj novega Adama, raj, ki mu je bil stari le predpoda. V tem zemeljskem raju se torej nahajajo bogastva, lepote, redkosti in nepopisne sladkosti, ki jih je zapustil novi Adam, Jezus Kristus. V tem raju mu je ugajalo bivati devet mesecev, tu je delal svoje čudeže in razkazoval svoja bogastva z božansko razkošnostjo. Ta najsvetejši kraj obstoji iz same deviške in neomadeževane prsti, iz katere je bil tvorjen in hranjen po delovanju Svetega Duha, ki tu stane, novi Adam brez najmanjšega madeža. V tem zemskem raju je v resnici drevo življenja, ki je rodilo

Jezusa Kristusa, sad življenja; drevo spoznanja dobrega in slabega, ki je dalo svetu luč. Na tem božjem kraju rastejo drevesa, ki jih je nasadila božja roka ter jih orosila s svojim božjim maziljenjem, ki so rodila in rodé vse sadove božjega okusa; tu vidiš gredice, posejane z lepimi in vsakovrstnimi cvetkami čednosti, katerih duh opaja celo anđele. Na tem kraju so zeleni travniki upanja, nepristopni stolpi moči, očarajoči domovi zaupanja. Samo Sveti Duh more podeliti spoznanje resnice, ki je skrita pod podobami tvarnih reči. Tu je zrak najpopolnejše čistosti, lepo solnce božanstva brez sence, jasen dan svetega človeštva, vedno žareče ognjišče ljubezni, kjer vsako železo, ki pride noter, zažari in se izpremeni v zlato. Reka ponižnosti je tu, ki prihaja iz zemlje, se deli v štiri veje in namaka ves ta očarani prostor: to so štiri poglavitne čednosti.

Sv. Duh imenuje po ustih svetih očetov sveto Devico tudi vzhodna vrata, skozi katera veliki duhovnik Jezus Kristus prihaja in odhaja na svetu: Tu je vstopil prvič in tu bo prišel vdrugo.

Treba je tudi vedeti, da je blažena Devica svetišče božanstva, počivališče presvete Trojice, prestol božji, mesto božje, oltar božji, tempel božji, svet božji. Vsi ti različni pridevki in hvalospevi so popolnoma resnični z ozirom na razne čudeže, ki jih je storil Najvišji v Mariji. O koliko bogastvo! O kakšna slava! O kolika radost, kako velika sreča, da se moremo nastaniti in bivati v Mariji, kjer je postavil Najvišji prestol svoji najvišji slavi. Toda težko je grešnikom, kakor smo mi, imeti dovoljenje, zmožnost in razsvetljenje, da stopimo v tako visok in svet kraj, ki ga ne čuva kerub kakor starodavni zemski raj, ampak Sv. Duh sam, ki si ga je neomejeno prilastil in ki pravi o njem: »Zaprto

vrt si, sestra, moja nevesta, zaprt vrt, zapečaten studenec«¹ — Marija je zatvorjena, Marija je zapečaten; nesrečni otroci Adama in Eve, izgnani iz zemeljskega raja, morejo priti nazaj samo po posebni milosti Svetega Duha, ki jo morajo zaslužiti. Potem, ko smo po svoji zvestobi dosegli to odlično milost, moramo bivati v lepi notranjosti Marijini z radostjo, počivati v miru, tu iskati opore z zaupanjem, skriti se v varnosti in se izgubiti brez pridržka, zato da se v tem deviškem naročju duša:

1. hrani z mlekom njene milosti in materinskega usmiljenja;
2. osvobodi zmot, bojazni in dvomov;
3. da je tu na varnem pred vsemi svojimi sovražniki, svetom, hudobnim duhom in grehom, ki tu nikdar niso imeli pristopa: zato pravi, da tisti, ki delajo v njej, ne greše. (Qui operantur in me, non peccabunt. Eccli 24, 30), to se pravi, da kdor biva v duhu v sveti Devici, ne

¹ Vis. pes. 4, 12.

stori nikdar posebnega greha; in da se 4. vpodobi po Jezusu Kristusu in Jezus Kristus v njej, kajti ona je po besedah svetih očetov hram božjih skrivnosti, kjer so bili vpodobljeni Jezus Kristus in vsi izvoljeni: Tu je rojen vsakteri.¹

4. Za Marijo.

Končno je treba izvrševati vsa svoja opravila za Marijo. Ker si se namreč posvetil njeni službi, je prav, da storiš zanjo vse tako kakor služabnik, hlapec in suženj, seveda ne tako, da bi jo smatral kot zadnji cilj svoje službe, ki je Jezus Kristus sam, ampak kot bližnji cilj in skrivnosti polno središče in lahek pripomoček, da dospemo k njemu. Kakor dober služabnik in suženj ne smeš nikdar biti brez dela, ampak oprt na njeno varstvo moraš za to vzvišeno Gospodvalko začeti in izvršiti velike reči. Braniti moraš njene prednosti, če jih ji kratijo, varovati njeno čast,

¹ Ps. 86, 5.

če je napadena, pridobiti, če je mogoče, vse ljudi za njeno službo in za to pravo in trajno pobožnost; govoriti in klicati moraš protitistim, ki zlorablajo pobožnost do nje, s tem da žalijo njenega Sina, in obenem razširjati ta resnično pravi način njenega češčenja. Kot povračilo za te male usluge ne smeš zahtevati nič drugega nego čast, biti pod tako ljubeznivo kneginjo, in srečo, obstoječo v tem, da si po njej spojen z Jezusom, njenim Sinom, v času in večnosti z nerazrušno vezjo.

Slava Jezusu v Mariji!

Slava Mariji v Jezusu!

Slava Bogu samemu!

Tretji oddelek.

Način, kako naj prejemamo sv. obhajilo v duhu te pobožnosti do blažene Device.

1. Pred svetim obhajilom.

1. Ponižaj se globoko pred Bogom! 2. Odreci se svoji pokvar-

jeni naravi in svojim lastnim pripravam, naj ti jih samoljubje v še tako lepi luči predstavlja. 3. Ponovi svojo posvetitev, rekoč: »Ves sem tvoj, ljuba Gospa, z vsem, kar imam.« 4. Prosi to dobro Mater, naj ti posodi svoje srce, da sprejmeš vanj njenega Sina z ravno takimi občutki. Opozori jo, da zahteva čast njenega Sina, da ga ne polože v srce, ki je tako umazano kakor tvoje in tako nestanovitno, da bi prav gotovo zatemnilo njegovo čast ali ga izgubilo; toda če hoče Marija priti k tebi stanovat, more to storiti zaradi oblasti, ki jo ima čez srca; in da bo tako sama pripravila svojemu Sinu dostojen, brezmadežen sprejem, brez nevarnosti žalitve ali izgube: Bog je v njegovi sredi, ne bo se zganilo (mesto božje).¹ Govori ji zaupno, da je vse to, kar si ji dal od svojih dobrin, le malenkostno počesčenje, da pa ji hočeš dati s svetim obhajilom isto darilo, ki ga ji je dal

¹ Ps. 45, 6.

večni Oče, in da bo z njim bolj počesčena, nego če bi ji daroval vse dobrine sveta; in končno, da Jezus, ki jo na poseben način ljubi, še vedno želi v njej se radovati in počivati, čeprav v tvoji duši, bolj ubogi in bolj siromašni nego hlev, kamor je prišel Jezus prav rad, ker je bila notri Marija. Prosi jo za njeno srce s temi nežnimi besedami: »Sprejemem te v vso svojo lastnino; daj mi svoje srce, o Marija!« (Accipio te in mea omnia; praebe mihi cor tuum, o Maria!)

2. Med svetim obhajilom.

Pripravljen na sprejem Jezusa Kristusa, reci potem ko izmoli mašnik »Pater noster«, trikrat: »Gospod, nisem vreden . . .«, in sicer tako, kakor da prvič govoriš nebeškemu Očetu, da nisi vreden prejeti njegovega edino-rojenega Sina zaradi zlih misli in nehvaležnosti nasproti tako dobremu Očetu, da pa je Marija tukaj, njegova zvesta služabnica:

Glej, dekla sem Gospodova, ki prosi v tebi in za tebe in ki ti daje prav posebno zaupanje pred njegovim veličastvom: »Ker ti sam, o Gospod, si me utrdil v upanju.« (Ps. 4, 10.)

Reci Sinu: »Gospod, nisem vreden . . .«, da nisi vreden, da bi ga prejel, zaradi nepotrebnih in hudobnih besed in zaradi svoje nezvestobe v njegovi službi, da ga pa vseeno prosiš, naj se te usmili, da ga povedeš v hišo njegove lastne in tvoje Matere in da mu ne boš dal miru, dokler se ne nastani v njej: »Prišla sem ga in ga ne izpustim, dokler ga ne popeljem v hišo moje Matere, v počivališče moje roditeljice.«¹ Prosi ga, naj vstane in pride na kraj svojega pokoja in v skrinjo svetosti: »Vstani, Gospod, k svojemu počivališču, ti in skrinja tvoje svetosti!«² Povej mu, da nikakor ne staviš svojega zaupanja v svoje zasluženje, svojo

¹ Vis. pes. 3, 4.

² Ps. 131, 8.

moč in svoje priprave kakor Ezav, ampak v Marijo, svojo drago Mater, kakor mali Jakob v skrb Rebekino; da se drzneš, dasi grešnik in Ezav, približati se njegovi svetosti, oprt ob čednosti njegove svete Matere in okrašen z njimi.

Govori Svetemu Duhu: »Gospod, nisem vreden . . .«, da nisi vreden, da bi sprejel mojstrsko delo njegove ljubezni zaradi mlačnosti in grešnosti svojih opravil in zaradi svojega protivljenja njegovim navdihom, toda da je vse tvoje zaupanje v Mariji, njegovi zvesti Nevesti. S svetim Bernardom reci: Le-ta je moje največje zaupanje; ta ves razlog mojega upa. Lahko ga prosiš, naj pride k Mariji kot svoji nerazdružljivi Nevesti, češ, da je njeno naročje tako čisto in njeno srce tako goreče kakor nek-daj in da se niti Jezus niti Marija ne bodeta upodobila, niti našla dostojnega bivališča v tvoji duši, če ne pride k tebi Sv. Duh.

kaj, njegova zvesta Nevesta.

3. Po svetem obhajilu.

Po svetem obhajilu zapri oči in pelji, notranje zbran, Jezusa Kristusa v Marijino srce. Podari ga njegovi Materi, ki ga bo sprejela ljubeznivo in mu dala častno mesto, ki ga bo ponižno molila, popolno ga ljubila, tesno ga objela in opravila v duhu in resnici še več dolžnosti nasproti njemu, ki so nam v naši globoki temi neznane. Ali pa se globoko ponižaj v svojem srcu pred Jezusom, ki prebiva v Mariji; ali bodi kakor suženj pred vrati palače, kjer govori Kralj s Kraljico; in medtem ko govorita drug z drugim, ne da bi tebe potrebovala, pojdi v duhu v nebesa in po vsej zemlji in prosi stvari, naj hvalijo, molijo in ljubijo namesto tebe Jezusa v Mariji: Pridite, molimo, pridite! Lahko tudi prosiš sam, združen z Marijo, Jezusa za prihod njegovega kraljestva na zemljo po njegovi sveti Materi, ali za božjo modrost, ali ljubezen, za

odpuščenje svojih grehov ali za kako drugo milost, toda vedno po Mariji in v Mariji, zavedajoč se svoje pokvarjenosti, govori: »Ne oziraj se, o Gospod, na moje grehe, ampak tvoje oči naj vidiijo v meni le kreposti in zasluge Marijine!« In spominjajoč se svojih grehov, pristavi: »Sovražen človek je to storil«; ali: »Krivičnega in zvijačnega človeka me reši«; ali: »Ti, o Jezus, moraš zato rasti v moji duši, jaz pa moram giniti; Marija, moja dobra Mati, ti moraš v meni rasti, a jaz moram postati manjši nego sem bil dosedaj.« »O Jezus in Marija, rastita v meni in množita se zunaj mene v drugih!« (Crescite et multiplicamini.)

Še nebroj drugih misli je, ki jih daje Sv. Duh in jih bo dajal, če boš res zbran, vdan mrtvenju in zvest tej veliki in vzvišeni pobožnosti, katero sem te ravnokar učil. Toda pomni vedno, da bo Jezus tembolj proslavljen, čimbolj se boš izročil pri svetem obhajilu Mariji-

nemu vplivu. Marija pa bo tembolj delovala za Jezusa in Jezus v Mariji, čim globokejša se boš ponižal in čim bolj ju boš poslušal v miru in molku, ne da bi si prizadeval gledati, okušati ali čutiti, kajti pravični živi vseskozi iz vere, predvsem pa pri svetem obhajilu, ki je čin vere: »Moj pravični živi iz vere.«¹

Posvetitev samega sebe Jezusu Kristusu, učlovečení Modrosti, po rokah Marijinih.

O večna in učlovečena Modrost!
O najljubeznivejši in najčastivrednejši Jezus, pravi Bog in pravi človek, edinorojeni Sin večnega Očeta in Marije, vedne Device, molim te iz globokosti v naročju in sijaju tvojega Očeta v večnosti in v deviškem naročju Marije, tvoje najvrednejše Matere, v času tvojega učlovečenja.

¹ Hebr. 10, 38.

Zahvalim se ti, ker si vzel nase podobo sužnja in sam sebe v nič del, da si potegnil mene iz suženjstva satanovega. Hvalim in slavim te, ker si se hotel v vseh stvarih podvreči Mariji, svoji sveti Materi, da si me po njej storil tebi zvestega služabnika. Toda joj! v svoji nehvaležnosti in nezvestobi nisem držal obljub, ki sem jih tako slovesno storil pri svetem krstu. Nisem izpolnjeval svojih dolžnosti; ne zaslužim imenovati se tvoj otrok ali tvoj suženj, in ker ni v meni ničesar, kar bi ne zaslužilo tvojega preziranja in tvoje jeze, se ne upam več sam od sebe približati se tvojemu svetemu in vzvišenemu Veličastvu. Zato se zatekam k priprošnji tvoje najsvetejše Matere, ki si mi jo dal za srednico med seboj in med menoj. Po njenem posredovanju se nadejam od tebe kesanja in odpuščenja grehov, podelitve in ohranitve modrosti.

Zato te pozdravljam, o brezmadežna Marija, živi šotor božanstva, kjer hoče biti večna Modrost skrita in moljena od angelov in ljudi. Pozdravljam te, Kraljica nebes in zemlje; tvojemu gospostvu je podložno vse, kar je pod Bogom. Pozdravljam te, varno pribežališče grešnikov, saj je tvoje usmiljenje namenjeno vsem; usliši moje hrepenenje po božji modrosti in sprejmi zato obljube in darove, ki ti jih darujem v svoji nevrednosti.

Jaz N, nezvest grešnik, ponovim in potrdim danes v tvoje roke svojo krstno obljubo. Odpovem se za vselej hudobnemu duhu, njegovemu napuhu in njegovim delom ter se popolnoma darujem Jezusu Kristusu, učlovečeni Modrosti, da bom nosil svoj križ za njim vse dni svojega življenja. In da mu bom bolj zvest nego sem bil dosedaj, izvolim tebe, o Marija, v navzočnosti vsega nebeškega dvora za svojo Mater in Gospodovalko. Darujem in posvetim ti kot

suženj svoje telo in svojo dušo, svoje notranje in zunanje dobrine in obenem vrednost preteklih, sedanjih in bodočih dobrih del, prepuščajoč ti popolno in neomejeno pravico, razpolagati z menoj in vsem mojim, brez izjeme, kakor se tebi prav zdi in je v večjo čast božjo, v času in večnosti. Sprejmi, o dobrotljiva Devica, to malo darilo mojega usužnjenja; v čast in v edinosti s pokorščino, ki jo je hotela večna Modrost skazovati tvojemu materinstvu; v proslavo oblasti, ki jo imata vidva nad menoj ubogim črvičkom in grešnikom; v zahvalo za prednosti, s katerimi te je odlikovala sveta Trojica. Zatrdim, da bom odslej kot tvoj resnični suženj iskal le tvoje časti in te ubogal v vseh rečeh. O čudovita Mati, predstavi me svojemu ljubemu Sinu kot večnega sužnja, da me sprejme po tebi, kakor me je odkupil po tebi. Mati milosti, dodeli mi milost, da dosežem resnično modrost božjo in

da me sprejmeš v ta namen v število tistih, ki jih ti učiš, vodiš, hraniš in braniš kakor svoje otroke in sužnje. O verna Devica, daj, da bom v vseh rečeh tako popoln učenec, posnemalec in služabnik učlovečene Modrosti, Jezusa Kristusa, tvojega Sina, da po tvoji priprošnji dospem po tvojem zgledu do polnosti njegove čednosti na zemlji in njegove slave v nebesih. Amen.

»Kdor more umeti, naj ume.«

»Kdo je tako moder, da to razume?«

BOG SAM.

Molitev blaženega Grinjona Montfortskega za svojo Marijino družbo.

Spomni se, o Gospod, spomni se svoje družbe, ki je bila tvoja lastnina od začetka, saj si mislil nanjo od vekomaj: držal si jo v svoji vsemogočni roki, ko si z eno besedo dvignil vesoljstvo iz nič, in hranil si jo skrito v svojem

srcu, ko jo je tvoj Sin, umirajoč na križu, s svojo smrtjo posvetil in jo izročil kakor dragocen zaklad v skrb svoji sveti Materi. (Memento congregationis tuae, quam possedisti ab initio.)

Usmili se, o Gospod, načrtov svojega usmiljenja; zbudi može svoje desnice, take, kakor si jih pokazal v preroškem spoznanju nekaterim izmed svojih največjih služabnikov, svetemu Frančišku Pavlanskemu, svetemu Vincenciju Fererskemu, sveti Katarini Sien-ski in toliko drugim velikim dušam v minolem veku in celo v tem, v katerem živimo mi.

Spomni se! Vsemogočni Bog, spomni se te družbe in z vsemogočnostjo svoje roke, ki ni prikrajšana, stori, da stopi v svet, se razvije in izpopolni.

O veliki Bog, ki lahko iz sirovih kamnov narediš prav toliko otrok Abrahamovih, reci samo eno besedo — kot Bog — in pošlji do-

bre delavce v svojo žetev in dobre misijonarje v svojo Cerkev.

Spomni se! Bog dobrote, spomni se davnih del svojega usmiljenja in po istem usmiljenju se spomni te družbe. Spomni se obljub, ki si nam jih ponavljal po prerokih in po svojem Sinu samem, da nas boš uslišal v naših pravičnih prošnjah. Spomni se prošenj, s katerimi so te prosili v tej zadevi tvoji služabniki in služabnice toliko stoletij. Naj pridejo njih klici, njih vzdih, njih solze in njih prelita kri pred tvoje obličje, da mogočno ganejo tvoje usmiljenje. Toda predvsem se spomni svojega ljubega Sina: Ozri se v obličje svojega Maziljenca.¹ Tvoje oči naj vidijo njegov smrtni boj, njegovo osramočenje in njegovo ljubeznivo tožbo na Oljski gori, ko govori: »Kakšen dobiček je v moji krvi?«² Njegova kruta smrt in kri, ki jo je prelil,

¹ Ps. 83, 10.

² Ps. 29, 10.

glasno kličeta tvoje usmiljenje, da se s pomočjo te družbe ustanovi nad razvalinami sovražnega kraljestva njegovo kraljestvo.

Spomni se! Spomni se, o Gospod, te družbe z deli svoje pravice! »Čas je, da nastopiš, Gospod; tvojo postavo teptajo.«¹ Čas je, da storiš, kar si obljubil. Tvojo božjo postavo prestopajo, tvojega evangelija nočejo poznati in tvojo vero zapuščajo. Reke hudobije preplavljajo vso zemljo in odnašajo celo tvoje služabnike s seboj; vsa zemlja je silno opustošena; brezbožnost je na prestolu; tvoje svetišče je onečaščeno in gnusoba je celo na svetem kraju. Ali boš tako prepustil razdejanju vse, o pravični Gospod, o Bog maščevanja? Ali se bo končno zgodilo z vsem kakor s Sodomo in Gomoro? Boš li vedno molčal? Ali ni treba, da se zgodi tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji in da pride tvoje kraljestvo? Ali nisi pokazal neka-

¹ Ps. 110, 126.

terim svojim prijateljem vnaprej bodočega prenovljenja svoje Cerkve? Ali naj se Judje ne izpreobrnejo k resnici? Ali ne čaka tega Cerkev? Ali ti ne kličejo vsi svetniki nebes: »Pravico! Kaznuj!« Ali ti ne govore vsi pravični na zemlji: »Amen, pridi, Gospod.«¹ Ali ne vzdihujejo vse stvari, celo brezumne, pod težo neštevilnih grehov Babilona in ne prosijo, da prideš in preustvariš vse? »Vse stvarstvo vzdihuje.«²

Gospod Jezus, spomni se svoje družbe! Spomni se in daj svoji Materi novo družbo, da prenoviš po njej vse stvari in da po Mariji leta milosti končaš, kakor si jih po njej začel.

Daj svoji Materi o t r o k, s l u -
ž a b n i k o v, drugače umrjem! Daj
svoji Materi! Za tvojo Mater te pro-
sim. Spomni se njenega naročja in
njenih prsi in ne zavrni me; spom-
ni se, čigav sin da si, in usliši me;

¹ Skrivno razod. 22, 20.

² Rimlj. 8, 22.

spomni se, kaj je Marija nam in kaj si ti njej in izpolni moje prošnje! Česa te prosim? Nič za svojo ugodnost, vse za tvojo čast. Česa te prosim? Tega, kar mi moreš, da, drznem se reči, tega, kar mi moraš dodeliti kot resnični Bog, ki ti je bila dana vsa oblast v nebesih in na zemlji, in kot najboljši izmed vseh otrok, ki svojo Mater neskončno ljubiš.

Česa te prosim? Otrok. Duhovnikov, prostih po tvoji prostosti, odtrganih od vsega, brez očeta, brez matere, brez bratov, brez sester, brez sorodnikov po mesu, brez prijateljev po svetu, brez premoženja, brez ovir, brez skrbi in celo brez lastne volje.

Otrok. Sužnjev tvoje ljubezni in tvoje volje; mož po tvojem srcu, ki brez lastne volje, ki jih omadežuje in ovira, vrše v vsem tvojo voljo in kakor sami novi Davidi porazijo vse tvoje sovražnike s palico svetega križa in pračo sve-

tega rožnega venca v rokah. (In baculo Cruce et in virga Virgine.)

Otrok. Duš, dvignjenih nad zemljo in polnih nebeške rose, ktere brez obotavljanja povsodí lete po dihu Svetega Duha. To so deloma oni, ki so jih videli tvoji preroki, ko so vpraševali: »Kdo so ti, ki letijo kakor oblaki?«¹ — »Kamor jih je gnal duh, tja so šli.«²

Otrok. Ljudi, ki ti bodo vedno na razpolago, vedno pripravljeni ubogati te, na glas svojih predstojnikov kakor Samuel: »Tu sem,« vedno pripravljeni iti in vse pretrpeti s teboj in za tebe kakor apostoli: »Pojdimo tudi mi, da umrjemo z njim.«³

Otrok. Pravih otrok Marije, tvoje svete Matere, ki jih rodi in spočne njena ljubezen, nosí jih na svojem naročju in na svojih prsih, hrani s svojim mlekom, vzgaja s

¹ Isai 60, 8.

² Eceh. 1, 12.

³ Jan. 11, 16.

svojo skrbjo, opira s svojo roko in bogati s svojimi milostmi.

Otrok. Pravih služabnikov svete Device, ki bi šli kakor sveti Dominik vsepovsodi s svetečo in žgočo bakljo svetega evangelija v ustih in s svetim rožnim vencem v roki, da lajajo kakor zvesti psi nad volkovi, ki hočejo raztrgati čredo Jezusa Kristusa, da goré kakor ogenj in razsvetljujejo temo sveta kakor solnca; in ki bi strli, koder bi šli, glavo stare kače s pomočjo prave pobožnosti do Marije, namreč notranje, brez hinavščine; zunanje, brez posebnjaštva; pametne, brez nevednosti; nežne, brez vne-marnosti; stanovitne, brez lehko-miselnosti, in svete, brez predrznosti, tako da se popolnoma izpolni tvoje prekletstvo: »Sovraštvo bom naredil med teboj in med ženo in med tvojim zarodom in njenim zarodom; ona ti bo glavo strla.«¹

Res je, veliki Bog, da bo svet, kakor si naprej povedal, na vso

¹ I. Moz. 3, 15.

moč zalezoval peto te skrivnostne žene, to se pravi, male družbe njenih otrok, ki bodo nastopili ob koncu sveta, in da bo vladalo veliko sovraštvo med tem blaženim potomstvom Marijinim in med prekletim zarodom satanovim; toda to sovraštvo je povse božje in edino, ki si mu početnik ti: »Sovraštvo bom naredil.« Toda ti boji in ta preganjanja, s katerimi bodo otroci Belialovega rodu stiskali zarod tvoje svete Matere, bodo le k temu pripomogli, da se bo pokazala v tem lepšem sijaju moč naše milosti, pogum njih kreposti in ugled tvoje Matere; kajti v začetku sveta si ji dal nalogo, da s svojo ponižnostjo stare tega ošabneža: Ona ti bo glavo strla.

Drugače umrjem. Ali ni bolje zame, da umrjem, nego da vidim tebe, moj Bog, vsak dan tako kruto in nekaznovano žaljenega in da vidim sebe vse dni v nevarnosti, da me odneso hudourniki hudobije, ki naraščajo v vsakem tre-

notku, ne da bi se jim kaj ustavilo? Oj, laže bi pretrpel tisoč smrti. Ali mi pošlji pomoč iz neba, ali pa vzemi mojo dušo! Da, če bi ne imel upanja, da boš uslišal preje ali sleje — z ozirom na svojo čast — tega revnega grešnika, kakor si že uslišal toliko drugih: »Ta siromak je klical in Gospod ga je uslišal,«¹ bi te prosil brezpogojno kakor prerok: »Vzemi mojo dušo!«²

Toda zaupanje v tvoje usmiljenje mi polaga na jezik besede drugega preroka: »Ne bom umrl, ampak živel bom in oznanjeval dela Gospodova,«³ dokler ne bom mogel govoriti s Simeonom: »Zdaj odpustiš svojega hlapca, Gospod . . . v miru, ker so videle moje oči itd.«⁴

Spomni se! Sveti Duh, spomni se in ustvarjaj in oblikuj s svojo božansko in zvesto nevesto Marijo

¹ Ps. 33, 6.

² Kralj. 19, 4.

³ Ps. 117, 17.

⁴ Luk. 2, 29.

otroke božje! Z njo in v njej si proizvedel Jezusa Kristusa, prvega izvoljenih; z njo in v njej stvarjaj vse njegove ude. V Sveti Trojici ne rodiš nobene božje osebe, toda izvun nje oblikuješ sam vse božje osebe, in vsi svetniki, ki so bili in ki bodo do konca sveta, so delo tvoje ljubezni, združene z Marijo. Posebno kraljestvo Boga Očeta je trajalo do vesoljnega potopa in se je končalo s potopom vodâ; kraljestvo Jezusa Kristusa je prenehalo s potopom krvi, a tvoje kraljestvo, Duh Očetov in Sinov, se nadaljuje v sedanjosti in se bo končalo s potopom ognja, ljubezni in pravice.

Kdaj bo prišel ta potop ognja, čiste ljubezni, ki jo moraš na vsej zemlji prižgati na tako sladak in tako silen način, da se bodo v njej vneli vsi narodi, Turki, malikovalci in celo Judje, in da se bodo izpreobrnili. »Nihče se ne more odtegniti njegovemu žaru.«¹

¹ Ps. 18, 7.

Naj se vname! Naj zažori božji ogenj, ki ga je Jezus Kristus prinesel na zemljo, preden prižgeš ogenj svoje jeze, ki bo vse izpremenil v prah. »Pošlji svojega Duha, in prerojeni bomo in prenovil boš obličje zemlje.«¹ Pošlji tega Duha, ki je ogenj sam, na zemljo, da ustvari ognja polnih duhovnikov, da se po njih delovanju obličje zemlje prenovi in tvoja Cerkev preobrazi. Spomni se svoje družbe! Družbo, odbrano družbo, izvoljen-ce izvoljenih moraš ustvariti v svetu in izmed sveta: »Jaz sem vas odbral od sveta.«² Čredo mirnih jagenj moraš zbrati sredi toliko volkov; jato čistih golobov in kraljevih orlov sredi toliko krokarjev; roj čebel sredi toliko sršenov; čredo poskočnih jelenov sredi toliko želv; vojsko pogumnih levov sredi toliko bojazljivih zajcev. Oj Gospod, »zberi nas izmed narodov!« zberi nas, združi nas, da

¹ Ps. 103, 30.

² Jan. 15, 19.

bomo dajali za to vso čast tvojemu svetemu in mogočnemu imenu.

To slavno družbo si napovedal svojemu preroku, ki jo je opisal z zelo temnimi in skrivnostnimi, toda božjimi besedami: »Rad si dal dežja svoji dedini, o Bog; in če je obnemogla, si jo ti pokrepčal. V njej bivajo tvoje živali; pripravil si jo, o Bog, v milosti za siromaka. Gospod bo dal sporočilo njim, kateri ga bodo oznanjali z veliko močjo. On je kralj vojnih trum ljubljencev, on dá hišni gospodinji, da razdeli plen. Ko počivate v sredi svojega deleža, ste kakor srebrno perje golobovo, njegov hrbet pa se blešči v zlatem lesku. Kadar Bog razprši kralje ž nje, so beli kakor od snega na Selmonu. Božja gora je rodovitna gora, bogata gora, rodovitna gora. Zakaj se ozirate na druge bogate gore? Ta je gora, na kateri hoče Bog prebivati: zares, Bog bo prebival ve-
komaj.«¹

¹ Ps. 67, 10—17.

Kaj je ta blagodejni dež, o Gospod, ki si ga ti ločil in odbral za svojo oslabeledo dedino, če ne sveti misijonarji, sinovi tvoje neveste Marije, ki jih moraš zbrati in ločiti od sveta v blagor svoji Cerkvi, tako oslavljeni in tako omadeževani po pregrehah svojih otrok? In te živali in ubogi, ki bodo bivali v tvoji dedini in ki se bodo hranili z božjo sladkostjo, ki si jim jo pripravil, ali niso to revni misijonarji, prepuščeni Previdnosti in nasičeni s tvojimi božjimi sladkostmi; ali niso to one skrivnostne živali pri Ecehielu, ki bodo imele človekoljubnost človeka po svoji nesebični in dobrotljivi ljubezni do bližnjega, pogum leva po svoji sveti jezi in veliki in modri gorečnosti proti hudobnim duhovom in otrokom Babilona, moč vola po svojih apostolskih delih in mrtvenju mesa in končno zanos orla po svojem premišljevanju Boga.

To so misijonarji, ki jih hočeš poslati v svojo Cerkev. Imeli bodo

človeško oko za bližnjega, levovo zoper tvoje sovražnike, volovo zoper sebe in orlovo za tebe. Ti posnemalci apostolov bodo pridigovali z veliko močjo in krepostjo, tako sijajno, da bodo genili vse duhove in vsa srca, kjerkoli bodo pridigovali. Njim boš dal svojo besedo, dà, svoja usta in svojo modrost: »Dal vam bom usta in modrost, kateri se ne bodo mogli ustavljati vsi vaši nasprotniki.«¹

Sredi teh ljubljениh duš, o ljubeznivi Jezus, se boš nastanil kot kralj vojnih trum, kajti v vseh svojih misijonih ne bodo imeli drugega namena, kakor dati ti vso slavo plena, ki ga bodo iztrgali sovražnikom: »Kralj vojnih trum ljubljениčevih, on dá hišni gospodinji, da razdeli plen.«²

Po svojem popolnem zaupanju v Previdnost in po svoji pobožnosti do Marije bodo imeli posrebrene peruti golobove, to se pravi,

¹ Luk. 21, 15.

² Ps. 67, 12.

čistost nauka in nravi, in pozlačen hrbet, to se pravi, popolno ljubezen do bližnjega, prenašajoč njegove slabosti, in veliko ljubezen do Jezusa Kristusa, voljno noseč njegov križ.

Ti sam, o Jezus, Kralj nebes in Kralj vseh kraljev, boš odločil od sveta te misijonarje kakor kralje in jih boš storil bolj bele nego sneg na gori Selmon: božja gora, razkošna in rodovitna gora, mogočna in bogata gora, gora, ki Bogu čudovito ugaja in na kateri prebiva in bo prebival do konca.

Kaj je, Gospod, Bog resnice, ta skrivnostna gora, o kateri si nam razodel toliko skrivnosti, če ne Marija, tvoja draga nevesta, ki si postavil njene temelje na vrhove najvišjih gorâ . . . »Njegovi podstavi so na svetih gorah«¹ . . . »gora na slemenu gorâ«.² Srečni, tisočkrat srečni duhovniki, ki si jih tako modro izbral in odločil, da

¹ Ps. 86.

² Mih. 4, 2.

bivajo s teboj na tej bogati in božji gori, da tu postanejo po svojem zaničevanju sveta in po svojem povzdigovanju k Bogu kralji večnosti; da tu postanejo po svoji združitvi z Marijo, tvojo najlepšo, najčistejšo in popolnoma brezmadežno nevesto, bolj beli nego sneg; da se tu obogaté z nebeško roso in zemeljsko maščobo, z vsem časnim in večnim blagoslovom, s katerim je Marija prenapolnjena.

S te visoke gore bodo metalí kakor novi Mojzesi s svojími gorečimi prošnjami kopja na svoje sovražnike, da jih porazijo ali izpreobrnejo. Na tej gori bodo prejeli iz ust Jezusa Kristusa samega, ki vedno biva tu, spoznanje njegovih osmero blagrov. Na tej božji gori bodo izpremenjeni ž njim kakor na Taboru, bodo umrli ž njim kakor na Kalvariji in pojdejo ž njim v nebesa kakor na Oljíski gori.

Spomni se svoje družbe! Tvoja naloga je, da ustanoviš s svojo milostjo to družbo. Če bi tu človek

prvi začel, bi ne bilo nič; če bi ti hotel pomagati, bi vse pokvaril, vse preobrnil. S v o j e d r u Ź b e: to je tvoje delo, veliki Bog: izvrši svoje popolnoma božje delo; zberi, skliči, združi iz vseh krajev svojega gospostva svoje izvoljence in napravi iz njih vojni zbor zoper svoje sovražnike!

Ali ne vidiš, Gospod, Bog vojnih trum, poveljnikov, ki zbirajo čete, mogočnikov, ki pripravljajo vojske, admiralov, ki združujejo cela brodovja, trgovcev, ki se zbirajo v velikem številu na tržiščih? Koliko roparjev, brezbožnikov, pijancev, razuzdancev se druži dan za dnem v trumah proti tebi, in to s tako lahkoto in spretnostjo!

In na naši strani, o veliki Bog! ali se kljub toliki slavi in koristi, toliki sladkosti in prednosti tvoje službe ne bo skoro nihče zavzel za tvojo sveto stvar? Ali se res ne bo uvrstil skoro noben vojak pod tvojo zastavo? Ali ne bo nikakega svetega Mihaela, da zakliče sredi

svojih bratov ves goreč za tvojo
čast: »Kdo je kakor Bog?«

Oj, dovoli mi, da kličem po-
vsodi: Ogenj! ogenj! ogenj! na po-
moč! na pomoč! na pomoč! Ogenj
v hiši božji! Ogenj v dušah! Ogenj
celo v svetišču! Na pomoč našemu
bratu, ki ga moré! Na pomoč na-
šim otrokom, ki jih davijo! Na po-
moč našemu ljubemu Očetu, ki ga
hočejo zabosti! Kdor je Gospodov,
pridruži se meni!¹ O, da bi prišli
vsi dobri duhovniki z vsega kr-
ščanskega sveta, tisti, ki so sedaj
sredi vročega boja, in tisti, ki so
se odtegnili borbi in se zakopali v
puščave in samote; o da bi vsi ti
prišli in se nam pridružili — kajti
v združenju je moč —, da bi tako
ustvarili armado, dobro urejeno za
vojsko in pripravljeno, skupno na-
pasti sovražnike božje, ki so že
zagnali bojni klic: »Zazveneli so,
zahreščali, zbesneli nebrojni. Zdro-
bimo njih vezi in vrzimo s sebe
njih jarem! On pa, ki biva v ne-

¹ 2. Moz. 32, 26.

besih, se jim posmehuje. Vstane naj Bog in razprše naj se njegovi sovražniki. Vstani, Gospod, zakaj si zaspal? Vstani!«

Gospod, dvigni se! Zakaj se zdi, kakor da spiš? Dvigni se v vsej svoji moči, usmiljenju in pravici in si ustvari izvoljeno družbo za telesno stražo, da bo čuvala tvojo hišo, branila tvojo slavo in obenem rešila duše, ki so te stale vso tvojo kri, da bo tako en sam ovčnjak in en sam pastir in da te bodo vsi poveličevali v tvojem svetišču. Amen.

Molitve

v duhu prave pobožnosti do Marije.

Jutranja molitev.

O preljubezniva Gospa, o pre-sveta in preusmiljena Devica Ma-rija, hvalim in častim te, da si me nocoj milostno varovala in zame Boga hvalila. Pozdravljam te z vsemi angeli in svetniki in z vsemi pobožnimi dušami, ki so ti posebno vdane.

Tebi se popolnoma posvetim, po tvojih rokah darujem preslad-kemu Srcu Jezusovemu vse, kar

bom danes mislil in govoril, delal in trpel.

Želim se udeležiti vseh svetih maš, ki se bodo danes darovale, in vseh odpustkov, ki jih morem danes dobiti s svojimi molitvami in drugimi dobrimi deli.

Trdno sklenem, ogibati se vsakega greha, posebno pa tistega, ki mi je prišel že v navado. Izprosi mi milost, o Marija, da bom vestno izpolnjeval ta svoj sklep.

Sladko Srce Jezusovo, daj, da te bom ljubil vedno bolj in bolj.
(300 dni odp. vsakikrat. — Pij IX. 26. nov. 1876.)

Sladko Srce Marijino, bodi moje rešenje.
(300 dni odp. vsakikrat. — Pij IX. 30. sept. 1852.)

Sveti angel varih, moj sveti patron in vsi svetniki božji, prosite zame.

Oče naš. Češčena Marija. Vera. Čast bodi.

Tri božje čednosti.

O moj Bog! Vêrujem v tebe, ker si neskončno resničen; upam v tebe, ker si vsemogočen, neskončno dobrotljiv in zvest; ljubim te nad vse, ker si neskončno popoln in vse ljubezni vreden.

Apostolstvo molitve.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presvetem Srcu in ga še zdaj po vsem svetu neprenehoma hvališ v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, ti radovoljno darujem po zgledu presvetega Srca preblazene Marije, vedno Device brezmadežne, danes in vsak trenutek današnjega dne vse svoje namene in misli, vsa čustva in želje, vsa dela in besede.

(100 dni odp. enkrat na dan. — Leon XIII. 19. dec. 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za tvojo sveto Cerkev in nje pogla-

varja, kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostolstva v tem mesecu in današnji dan.

Zadostuje tudi krajša molitev:

K S r c u J e z u s o v e m u.

O presladko Srce Jezusovo, po rokah preblažene Device Marije darujem molitve, dela in trpljenje današnjega dne tebi v spravo za vse žalitve, ki jih trpiš v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, s teboj vred pa Bogu Očetu v vse tiste namene, v katere se mu ti sam vsak dan daruješ na naših oltarjih. Amen.

P o s v e t i t e v M a t e r i b o ž j i.

Češčena Marija . . .

O Gospa moja, o Matí moja, tebi se vsega darujem; — in da se ti vdanega skažem, — ti danes posvetim svoje oči, svoja ušesa, svoja usta, svoje srce, — sebe popolnoma vsega. — Ker sem torej tvoj,

o dobra Mati, — varuj me, brani me kakor svojo last in posest.

(Ako zjutraj in zvečer moliš še eno češčenamarijo in to molitev, prejmeš 100 dni odp. — Pij IX. 5. avg. 1851.)

Priporočitev angelu varihu.

Angel božji, varih moj,
Po višji dobroti sem varovanec
tvoj.

Razsvetluj in varuj me,
Vladaš in vodi me! Amen.

(100 dni odpustka vsakikrat. — Pij VII. 15. maja 1821.)

Večerna molitev.

Spet je minul dan in spet sem korak bliže večnosti. Hvala ti, presveta Mati Marija, za milosti, ki si mi jih danes naklonila! Ponesi zanje mojo srčno zahvalo svojemu božjemu Sinu, ker le ti ga moreš spodobno zahvaliti.

Toda kako nezvest sem bil tudi danes tebi in tvojemu Jezusu! Kolikrat sem žalil vajini presveti Srci! Odpusti mi, o nebeška Mati, in prosi svojega Sina, naj mi tudi on odpusti.

Izprašaj si vest! Ali si opravil dobra dela, kakor ti je velevala vest? — Ali si se varoval greha v mislih — v besedah — v dejanju? — Kako si se ogibal onega greha, ki ti je prišel že v navado? — Ali si zvesto dopolnil vse dolžnosti svojega stanu? — Vzdihni in reci:

Grešil sem, ker sem tebe, o Marija, premalo pomoči prosil. Zana-prej ti hočem z novim zaupanjem in z novo ljubeznijo zvesto služiti. Pojdi torej k mojemu ljubemu Jezusu, ki sem ga razžalil, in prosi ga, naj mi odpusti, saj tvoja beseda vse premore pri njem.

Ob koncu dne ti znova posve-tim svoje srce, o Marija! Poslej naj živi le tebi in tvojemu Jezusu! Priporočim ti tudi svoje starše, so-rodnike in dobrotnike, žive in

mrtve. Varuj me torej, o Devica, in brani me kakor svojo last in posest. Amen.

Prošnja do presv. Srca Marijinega.

O preljubeznivo Srce Marijino! Ker ponoči sam ne morem hvaliti Boga, te prosim, hvali ga ti namesto mene! Ob vsakem utripu mojega srca ponesi tisočero hvalo in čast presveti Trojici in presladkemu Srcu Jezusovemu, in slednji moj dih sprejmi kot znamenje ljubezni do tebe in tvojega Sina.

O ljuba Mati, sprejmi me nocoj v svoje varstvo in blagoslovi me v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.

»S p o m n i s e.«

Spomni se, o premila Devica Marija, — da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti koga zapustila, ki je pod tvoje varstvo pribežal, — tebe pomoči prosil in se tvoji priprošnji priporočal.

S tem zaupanjem navdan hitim k tebi, o devic Devica in Mati; — k tebi pridem, in pred teboj vzdihujoč grešnik stojim; — nikar ne zavrzi, o Mati Besede, mojih besed, temveč milostno me poslušaj in usliši. Amen.

(300 dni odp. vsakikrat. — Pij IX. 11. decembra 1846.)

O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo.

(100 dni odp. enkrat na dan. — Leon XIII. 15. marca 1884.)

Češčeno bodi sveto in brezmadežno spočetje preblazene Device Marije, Matere božje.

(300 dni odpustka vsakikrat. — Leon XIII. 10. sept. 1878.)

Jezus, Marija, Jožef! Vam podarim svoje srce in svojo dušo.

Jezus, Marija, Jožef! Stojte mi na strani v zadnjem boju.

Jezus, Marija, Jožef! Naj združen z vami mirno izdihnem svojo dušo.

(300 dni odpustka vsakikrat, ako se molijo vsi trije vzdihljaji; 100 dni vsakikrat, ako se moli le eden. — Pij VII. 28. aprila 1807.)

O p o m i n: Kadar bolj utegneš, moli tudi del rožnega venca; ako moliš le zgornjo večerno molitev, prištavi Oče naš, Češčena Marija, Čast bodi Očetu.

Sveta maša.

(Način, kako se je udeležimo združenj z Marijo.) ¹

Marija govori duši. Ko se prične sveta maša, misli sam pri sebi: Sedaj stojim na gori Kalvariji! — — — Zberi svoje misli in združi svoja čustva s čuvstvi mojega srca. Ko moli mašnik konfiteor, misli na smrtni boj Jezusov na Oljiski gori . . . Spomni se svojih grehov, iskreno jih obžaluj in povzdigni svoje srce k meni; jaz te bom učila, kako se daruj z mojim Sinom.

¹ Na ta način se je udeleževal svete maše sv. Leonard Porto-Mavriški. To združenje z Marijo pri sveti daritvi je v duhu prave pobožnosti do Marije, katero je razširjal bl. Grinjon.

Od začetka do evangelija.

Hvala in čast neskončnemu veličastvu božjemu.

Marija govori duši. Sveta maša je hvalna daritev. Človek je ustvarjen, da Boga hvali, toda vse češčenje angelov in svetnikov v nebesih ter vseh ljudi na zemlji je ničevno pred Bogom, ki je neskončen. Le Jezus Kristus, učlovečena Modrost, more v svojem ponižanju pri daritvi svete maše Boga dostojno hvaliti in častiti. Daruj zato z menoj to ponižanje mojega Sina, ponižuj sam sebe v ta namen globoko in reci združen z menoj poln zaupanja in ljubezni:

— Moj Bog, molim Te in spoznavam kot svojega kralja in gospoda svojega življenja. Priznam, da imam vse, kar sem in kar premorem, iz Tvoje dobrotljive roke. Ker pa Tvoje neskončno veličastvo zasluži neskončno čast in spoštovanje in Ti jaz v svoji veliki revščini ne morem dati, kar sem Ti dolžan, zato Ti darujem ponižanja svojega Odrešenika. Poklanjam Ti zase in za vse stvari

češčenje, ki Ti ga Jezus Kristus izkazuje na tem oltarju. Ozri se, o Gospod, na Svojega božjega Sina, ki ga neizmerno ljubiš. Kar dela Jezus, hočem storiti z njim tudi jaz. Ponižujem se z njim pred Tvojim najvišjim veličastvom, molim Te, združen s češčenjem in nameni Tvojega Sina, in da to izvršim na popolnejši način, Ti darujem ta ponižanja po Mariji.

O Mati mojega Boga, pomagaj mi, da počastim vredno svojega Boga, in bodi zato vsa pri meni! Daruj z menoj in zame čuvstva svojega srca in posebno neizrekljivo veselje nad neskončno častjo, ki se izkazuje božjemu veličastvu po tej daritvi. Amen.

Marija govori duši. Obujaj v srcu neprestano taka čuvstva, ne da bi se oziral na zunanjo obliko. Čim bolj se poglobiš v čuvstva mojega srca, v tem obilnejši meri ti izprosim duha ponižnosti.

Od evangelija do izpreminjevanja.

Zadoščenje za storjene grehe.

Marija govori duši. Ozri se na svoje grehe in poglej, kolika je tvoja krivda. En sam smrtni greh odtehta na tehtnici božje pravičnosti vsa dobra dela svetnikov. In da je bilo zadoščeno božji pravičnosti, je bilo potreba, da je prelil moj Sin na križu svojo kri. Ko daruje mašnik na oltarju zate to dragoceno kri, se spomni solz, ki sem jih jaz sama prelila zate na gori Kalvariji in pozneje po vnebohodu svojega Sina, kadar sem šla po žalostnem križevem potu in bila pri daritvi, ki jo je opravil moj duhovni sin sv. Janez. Pri tej misli toči z menoj solze in reci v globoki ponižnosti:

Tu, o moj Bog, je ona nehvaležna duša, ki je grešila tolikokrat proti Tebi, ki pa sedaj studi svoje brezštevne grehe iz vsega srca. Kaj naj Ti darujem v zadoščenje Tebi prijetnejšega, kakor ponižanja, s katerimi je zadostila večna Modrost, Jezus Kristus, Tvoj Sin, Tvoji božji pravičnosti in katera Ti tam na oltarju zopet daruje?

Sprejmi torej, o Gospod, s solzami Marijinimi vsa zasluženja Jezusova, kri Jezusovo, Jezusa samega v osebi, Tvojega Sina od vekomaj, Sina Marijinega v času, ki se hoče zame iznova darovati kot klavna daritev. Jezus je na tem oltarju moj srednik in zagovornik in s svojo dragoceno krvjo prosi odpuščenja zame; zato pa združujem svoj glas s prošnjo te dragocene krvi in prosim odpuščenja za neštevilne grehe, ki sem jih sam storil, in za grehe vsega sveta. Kri Jezusova kliče k Tebi za usmiljenje, in moje skesano srce se pridružuje tej prošnji. Moj Bog, če Te ne ganejo moje solze, naj Te vsaj solze Tvojega Sina in molitve Marijine. Če je dosegel Jezus na lesu sv. križa odpuščenje za ves človeški rod, zakaj ga ne bi tudi zame na tem oltarju? Gospod, zaradi te dragocene krvi in po ljubezni Marijini, po Tvoji preljubljeni hčerki, upam, da mi odpustiš vse moje grehe, ki jih hočem do

konca življenja bridko obžalovati. Dodeli, o Gospod, tudi vsem grešnikom sveta kesanje in odpuščanje!

O nebeška Mati, ti vidiš mojo bolečino; izprosi mi solze svetega Petra, žalost svete Magdalene in kesanje toliko svetnikov, ki so postali iz grešnikov pravi spokorniki, da dosežem po zasluženju svete daritve popolno odpuščanje vseh svojih grehov. Amen.

Marija govori duši. Obžaluj tako večkrat globoko in iz srca svoje grehe. Tvoje kesanje bom darovala svojemu božjemu Sinu, in bodi prepričan, da zadostiš na ta način za vse svoje grehe, ki si jih storil s svojo nezvestobo do Boga.

Od izpreminjevanja do obhajila.

Zahvala za izkazane dobrote.

Marija govori duši. Domisli se dobrot, ki ti jih je Bog izkazoval do današnjega dne . . . Neizmerne so . . . Ah, kakor jaz morčš tudi ti često vzklikniti iz vse duše: Velike reči mi je storil On, ki je mogočen! In še koliko več hoče dobri

Bog zate storiti v bodoče! Pomisli pa, da se mu morem dostojno zahvaliti le po Jezusu, ki je prišel v ta namen na oltar. Premišljuj božjega Odrešenika, ki se zahvaljuje svojemu Očetu namestu tebe; pridruži se hvali nebeških angelov in svetnikov; predvsem pa vedi, da sem jaz pri tebi, in reci Bogu s svetim veseljem:

O moj Bog, kako nežno si me ljubil! Glej me, poln sem Tvojih dobrot; obsipal si me z njimi doslej, v časnem življenju, še bolj pa me bogatiš v večnosti. Spoznam, da je Tvoje usmiljenje brez mej, zato pa sem voljan dati Ti, kar Ti dolgujem. Sprejmi, o Gospod, v zahvalo za tako številne dobrote to čisto, brezmadežno hostijo, ki Ti jo darujem, združen z Marijo, po rokah duhovnikovih. Ta dar, ki Ti je nad vse prijeten, vem, da poplača vse dobrote, ki si mi jih izkazal. Ker ima neskončno vrednost, odtehta vse darove, ki sem jih prejel od Tebe in jih še prejmem v bodoče.

Angeli božji in vi, sveti nebeščani, posebno pa ti, nebeška De-

vica, moja Mati, združite se z menoj, da hvalimo Boga, in darujte Mu v zahvalo za brezštevilne milosti vse svete maše, ki se danes opravljajo po svetu. Prosite Ga, da se milostljivo ozre na moje hvaležno srce z ozirom na ljubeznivo zahvalo Svojega Sina tu na oltarju. Amen.

Marija govori duši. Obnavljaj v srcu čuvstva hvaležnosti; pridruži se hvalnicam mojega srca. S kakim veseljem bo sprejel dobri Bog tak izraz srčne hvaležnosti.

Pri obhajilu mašnikovem.

Prošnja za potrebne milosti.

Marija govori duši. V četrtem delu svete maše ne pozabi na duhovno obhajilo, če že ne moreš v resnici pristopiti k mizi Gospodovi, zakaj ta pobožna vaja nas tesno druží s Kristusom. Misli si, kakor je delalo mnogo mojih služabnikov, da ti jaz podajam Jezuščka, ki se takorekoč znova rodi na oltarju. Odpri svoje srce ljubezni Jezusovi, ki zate moli in prosi. Če bi ti zagotovila, da pone-

sem tvoje prošnje k Bogu in da bom tam tvoja zagovornica, kako veliko bi bilo tvoje zaupanje, da boš uslišan. Toda v resnici je celo Jezus Kristus sam, moj preljubi Sin, tvoj zagovornik in daruje zate nebeškemu Očetu svojo drago kri. Prosi tedaj mnogo in z velikim zaupanjem ter reci, združen z menoj, z globoko ponižnostjo:

Bog mojega srca, priznavam, da nisem vreden Tvojih darov; zaradi svojih neštetihi grehov ne zaslužim, to dobro vem, da bi me uslišal. Toda poglej obličje Kristusa, svojega Sina; ozri se na ta klavni dar, ki si ga zame poslal na svet, ki žrtvuje zame svojo kri in življenje ter pošilja svojo priprošnjo zame v nebo. Sprejmi jo, o Gospod, dobrohotno in z ozirom na zasluženje Jezusovo mi dodeli vse milosti, ki veš, da jih potrebujem za svoje zveličanje. Nebeška Mati, ti, ki vse premoreš pri svojem Sinu, ti vidiš mojo veliko revščino. Prosim se te upam tedaj, dosezi mi s svojo priprošnjo pri Jezusu odpuščenje grehov, spozna-

nje samega sebe in tesno združenje s teboj in mojim ljubim Jezusom. Daj, o nebeška Gospa, da dosežem visoko stopnjo v vseh čednostih in vse, kar je potrebno k zveličanju. Izprosi tudi vse milosti za moje bližnje, in sicer za povišanje svete Cerkve, za izpreobrnjenje nevernikov in grešnikov, posebno tistih, ki so mi dragi, ter končno za rešitev vernih duš iz vic. Amen.

Marija govori duši. Prosi z zaupanjem in ne boj se, da bi postal ubog On, ki tako rad dá: prosi zase, za svoje starše, sorodnike in dobrotnike, za Cerkev in njene pastirje . . . Moli zaupljivo in s prepričanjem, da bodo tvoje molitve skupaj z mojimi pri Jezusu brezdvomno uslišane!

Po sveti maši se še enkrat zahvali Bogu . . . Nato pojdi domov s čuvstvom, kakor da zapuščaš goro Kalvarijo. Predno greš na dnevno delo, pusti po zgledu sv. Monike, sv. Terezije in drugih srce v molitvi pri oltarju, med delom pa se spominjaj, da je tvoje srce pri Jezusu. Ta misel ti bo clirnila gorečnost in olajševala zmagó nad glavno napako.

Spovedne molitve.

Vse milosti, pravijo cerkveni učeniki, nam Bog deli po svoji Materi Mariji. Marija je namreč srednica med nami in Bogom. Rodila nam je Zveličarja in sploh sodelovala pri našem odrešenju. Koliko je na primer trpela tudi ona, ko je videla svojega Sina vsega ranjenega na križu. Živo je občutila hudobijo naših grehov, ki so Jezusu povzročili tako trpljenje. Spominjaj se njenih bolečin, ko se bližaš zakramentu svete pokore! Vrzi se prednjo na kolena in prosi jo, naj ti nakloni vsaj mrvico tiste žalosti nad grehi, ki jo je ona občutila, ko je stala pod križem.

Molitev pred spovedjo.

O preusmiljena Mati, s svojim Sinom vred si tudi ti trpela neizrekljive bolečine zavoľjo mojih grehov, z njim vred si tudi ti pokoro zame delala. Kako naj se ti izkažem dovolj hvaležnega za toliko milost! O moja Mati, ozri se

milostno name in pomagaj mi, da tudi jaz spoznam hudobijo svojih grehov; izprosi mi milost, da se jih skesano spovem in svoje življenje poboljšam.

O mogočna Mati Jezusova, z ranami svojega božjega Sina in z bolečinami, ki si jih trpela zaradi mene, me očisti vseh dušnih ran! Po mašnikovih rokah me operi v krvi mojega Jezusa, da bo tako moje srce bolj podobno tvojemu brezmadežnemu Srcu in da začnem zvesteje služiti tvojemu Sinu. Amen.

Pridi, Sveti Duh, razsvetli mi um, da prav spoznam svoje grehe; nagni mi voljo, da se jih resnično skesam, odkritosrčno spovem, zanje zadostim in se resno poboljšam.

O Marija, usmiljena Mati, izprosi mi milost, da vredno prejmem zakrament svete pokore.

Zdaj skrbno izprašaj svojo vest! Premisli, kaj si grešil zoper Boga, zoper samega sebe, zoper bližnjega... kaj si hudega storil in

dobrega opustil... v mislih in željah, besedah in dejanju...

Kes in trdni sklep.

O moj Bog! — Ti in vsi moji grehi so mi resnično žal, — ker sem z njimi zaslužil, da me po vsej pravici kaznuješ. Žal so mi, ker sem Tebe, svojega najboljšega Očeta, — največjo in preljubeznivo dobroto, z njimi razžalil. — Trdno sklenem, s Tvojo milostjo svoje življenje poboljšati, — bližnje priložnosti v greh se varovati in nič več ne grešiti. Odslej Ti hočem zvesteje služiti. Daj mi milost, da izpolnim ta svoj sklep. Amen.

Molitev po spovedi.

Zahvalim se Ti, nebeški Oče, za Tvojo milost. — Veliko je bilo moje zadolženje, ali še večje je Tvoje usmiljenje. — Bil sem izgubljen sin; zdaj pa si me zopet sprejel za Svojega otroka, — ker nočeš smrti grešnikove, ampak da se spokori in živi.

Moj Odrešenik, Jezus Kristus, — svojo kri si prelil na križu za grešnike — in postavil zakrament svete pokore, da bi jih rešil večne smrti! — Iz dna svojega srca Ti želim biti hvaležen; — zato ponovim danes svoj sklep: — nikoli več Te nočem žaliti. — Bolje je zame, da bi se zgrudil mrtev na zemljo, — kakor da bi še kdaj živel v smrtnem grehu. — Jezus, v Tvoje usmiljenje upam: — pridi na pomoč moji slabosti, — da ne padem nikdar več.

Sveta Marija, — tebi prav posebno priporočim svoje sklepe. — Tebi ne bo odrekel nobene prošnje tvoj Sin, Jezus Kristus: — o, izprosi mi milost stanovitnosti do zadnje ure mojega življenja. Amen.

Naloženo pokoro opravi natančno tako, kakor je bila naložena, in brez odlašanja. Če je pokora taka, da jo lahko takoj opraviš, jo opravi precej v cerkvi.

Obhajilne molitve.

Navodilo Grinjona montfortskega, kako prejemajmo sveto obhajilo v edini z Marijo.

Molitve pred svetim obhajilom.

O čudežna ljubezen! Na duhovnikovo besedo je prišlo z nebeških višav Jagnje božje. Na oltarju biva Jezus, Sin presvete Device, in se želi združiti z menoj. Sveta vera mi govori, da ga molijo trume angelov, in molili ga bodo v mojem srcu, kakor hitro pride k meni.

Prosi Marijo ponižnosti, čistosti, ljubezni in zaupanja.

Ali je mogoče, o presladki Zveličar, da se želiš združiti z menoj, tako ubogo in tebe nevredno stvarjo? Kako velik je razloček med teboj in menoj! Ti si vse-mogočni Bog, a jaz ničvredna stvar. Ti si tako bogat, a jaz tako siromašen. Ti si dobrotljivost, ljubez-

nivost, čistost sama, a jaz sem tako mrzel in mlačen, tako hudoben in omadeževan s tolikimi grehi. O, kakšno je moje dosedanje življenje! Srce mi je polnila le mrzlost, mlačnost in nehvaležnost do Tebe. Greh mi je le preveč pokvaril in okužil dušo.

O moj Bog! V moji duši zija celo brezdno hudobije. Nemogoče mi je, da bi pripravil Tebi v svojem srcu vredno prebivališče. Ničesar namreč nimam, kar bi Ti dal. Ne morem Ti pokazati ne one vere, ne ponižnosti, ne zaupanja, ne ljubezni in srčnega hrepenenja, ki ga po pravici pričakuješ od mene. O, kako pomanjkljiva in Tebe nevredna je moja priprava.

Vendar se nikar ne obrni od mene, o ljubeznivi Zveličar! Glej, rad se odpovem samemu sebi in vsemu grehu. Resnično mi je žal, da sem žalil Tebe, največjo dobroto.

Zatečem se pa tudi k Njej, ki si jo vedno ljubil in ki jo boš tudi

zanaprej vedno ljubil. Marija, tvoja in tudi moja Mati, naj Te sprejme v mojem srcu tako, kakor se spodobi zate.

O nebeška Devica in Gospa moja! V tem trenutku se Ti iznova posvetim, kakor sem se ti posvetil z vsem, kar sem in kar imam. Odslej naj bom v resnici ves tvoj in tudi ti bodi moja popolna lastnina. Saj mi je izročil tebe za mater tvoj Sin, ki ga hočem sedaj prejeti. Saj sem te tudi sam izbral za svojo Mater in Gospo.

Zato glej name, o Marija, v tem trenutku, ko hočem postati svetišče Jezusa samega. Zakaj v mojem srcu more najti Kralj nebes in zemlje le ubogo in nedostojno prebivališče. Oh, skoraj mu ne upam odpreti vrat v tako grešno, tako omahljivo in mlačno srce. Sprejmi ga ti, o Mati moja, namesto mene v moji duši! Pri tebi namreč najde vedno svoje veselje. Povsod je srečen, kjerkoli si ti in naj si bo tudi v hlevcu betlehenskem. Res je,

moje srce je še ubožnejše od hlevca betlehemskega; a vendar bo Kristus rad prišel vanje, če vidi, da je tu njegova preljubljena Mati. Pridi torej, o Marija! Nadomesti moje mlačno in grehov polno srce s svojim čistim in svetim srcem, ki neprestano plamti ljubezni do tvojega Sina. Pridi in okraši mojo dušo s svojimi čednostmi in zaslugami. Pripravi jo tako, kot je bila pripravljena tvoja duša tedaj, ko se je učlovečil tvoj Sin, ali takrat, ko si ga prejemala po njegovem vnebohodu v svetem obhajilu. Kako rad se bo Kristus nastanil sredi lilij (čednosti) svoje deviško čiste Matere! Kako bo počesčen in proslavljen, ko ga boš ti zame v ponižnosti molila, poveljevala in zahvaljevala! In kako srečen bom jaz, ko ti podarim Jezusa! Dal ti bom ravno tisti dar, kot ti ga je dal nebeški Oče, ko se je učlovečil njegov Sin.

O, kako bi bil vesel, če bi ti mogel podariti vsa človeška srca.

Pa saj premorem še več. K meni prihaja Kralj nebes in zemlje. Tega ti hočem podariti. V njem in po njem te bom dostojno častil, hvalil in zahvaljeval za tolike milosti, ki si mi jih izkazovala v življenju. Zato pridi, o Marija, in nadomesti moje srce s svojim srcem!

Neposredno pred svetim
obhajilom.

Zaupno se obrni sedaj, ko si popolnoma zedinjen v duhu z Marijo in ko je okrašena tvoja duša z njenimi čednostmi in zaslugami do presvete Trojice.

Molitev k Bogu Očetu.
O moj Bog! Ali je mar mogoče, da prejmem v tem trenutku isto milost, ki si jo podelil preblaženi Devici? Ali naj res pride tvoj Sin, ki je s teboj enega bistva, v moje srce in se z menoj najtesneje združi? Se li naj res približam Njemu, nad katerim imaš ti svoje veselje? Prevečkrat sem se izkazal nehvaležnega za tvoje dobrote in

prevečkrat sem žalil tvojo ljubezen do mene. A vendar se bližam, poln zaupanja, da prejmem Jezusa, tvojega Sina. Zakaj Marija — ki jo ljubiš bolj kot vse druge in ki je vsa ozaljšana s čednostmi — bo sprejela tvojega Sina namesto mene v mojem srcu. Ona mu bo izkazala tisto ljubezen in hvaležnost, ki bi mu jo moral skazati jaz, a je ne morem. Zanašam se na njene čednosti, zlasti na njeno ponižnost, čistost in ljubezen. Prepričan sem tudi, da mi bo ona izprosila največ milosti za Jezusom pri tebi. Nikar ne glej torej name, temveč na njo, ki je govorila: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi«.

M o l i t e v k B o g u S i n u.
Kdo sem jaz, o Jezus! Ti si večna Modrost, odsvit Očeta, Beseda božja, ki je vse ustvarila — in ti prideš k meni, ničvredni in grešni stvari? O, lahko bi vzkliknil s Petrom: »Pojdi proč od mene, o Gospod, ker sem grešen človek.«

Toda ne, nikar ne hodi od mene, o presladki Jezus, temveč pridi raje k meni. Pri meni je namreč tvoja Mati. Ozaljšala je moje srce s svojimi čednostmi in zaslugami. Ustavi se, o Gospod, in pridi v Srce Marijino, s katerim je moje srce popolnoma združeno. Saj je Marijino Srce raj tvojega veselja, sveta skrinja zaveze, kjer posvečuješ duše. In v to Srce Marijino te popeljem, o Gospod, ko prideš k meni. V tem srcu se hočem s teboj pogovarjati kot s svojim bratom in poslušati tvoje modre nauke. In podariti ti hočem vina najčistejše ljubezni in cvetja najlepših čednosti.

M o l i t e v k B o g u S v e t e m u D u h u. O Sveti Duh, Bog ljubezni in moči, jaz nisem vreden, da bi postal deležen največjega čudeža tvoje ljubezni. Ali naj mar res pride v moje srce sam Sin božji, čigar mati je Marija, tvoja deviška in brezmadežna nevesta, ki si jo ozaljšal z najlepšimi čednostmi. O

da, če pomislim, da je bila Marija v onem trenutku, ko je postala Mati božja, vsa lepa in polna milosti, potem se moram po pravici bati. Zakaj neštetokrat sem se ustavljal tvoji milosti in omadeževal sem svoje življenje s tolikerimi grehi. Toda ozri se, o Sveti Duh, na svojo nevesto, po kateri in v kateri hočeš še enkrat upodobiti Jezusa v mojem srcu. Na njo stavim vse svoje zaupanje. Zato ne glej, o Sveti Duh, na mojo nevrednost, temveč na čednosti Marijine. Pridi v moje srce; zakaj tu je tvoja nevesta. Pridi, Posvečevalec duš, v mojo dušo, ustanovi v njej kraljestvo Marijino, upodobi v meni po njej Jezusa, da bom mogel klicati: »Nič več ne živim jaz, temveč Jezus živi v meni«.

Molitve po svetem obhajilu.

Zahvala v edinosti z Marijo.

Ko si prejel Jezusa v sv. obhajilu, skrbí za zbranost duha. Zateci se k Mariji! Njej podari Jezusa, ki si ga

prejel v svoje srce. Prosi jo, naj ga tudi ona sprejme in naj mu pripravi v svojem srcu dostojno prebivališče. Priporoči se ji, da ga ona namesto tebe ponižno moli, ljubeznivo objame in nadomesti tvojo slabo ljubezen do njega.

Kakšen prizor mi kaže vera! Angele vidim, kako so obrnjeni v molitvi do mene. Postal sem svetišče živega Boga, ki ga molijo v meni.

O Jezus, učlovečena Modrost! Moje srce je torej prestol, kjer ti skazujejo nebesa svoje češčenje. Nevreden sem, o Kralj nebes in zemlje, da bivaš v mojem srcu. Zato glej na Srce Marijino, ki te hoče sprejeti! Glej na tisto Srce, ki ga ljubiš in nad katerim imaš svoje veselje. Vstopi torej v to Srce. Meni je nemogoče tebe dostojno počastiti. Zame naj te časti Marija. Slave naj te zame angeli in svetniki. Jaz te morem častiti edino s tem, da ponižno priznam, da sem ničvreden grešnik pred teboj.

Nemogoče mi je zadostno počastiti tvojega Sina, o nebeška Mati. Zato se obračam do tebe. Izročim ti tvojega Sina. Prosim te, da ga v mojem imenu dostojno počastiš, moliš in zahvališ. Izprosi mi tudi potrebnih milosti, zlasti tistih, ki jih potrebujem, da postanem tvoj vredni otrok. Prosim te dalje, priporoči mu vse zadeve svete Cerkve in njenega poglavarja, vse potrebe mojih sorodnikov in dobrotnikov, uboge duše v vicah in vse, ki potrebujejo pomoči na zemlji.

S k l e p : Spominjaj se večkrat črez dan, n. pr. ko slišiš uro biti, v edinosti z Marijo velike sreče, ki te je doletela v svetem obhajilu.

P r o š n j a p o s v e t e m o b - h a j i l u .

»Boga tako malo ljubimo, ker ga bolj ne poznamo. Zato prosi Jezusa v edinosti z Marijo, da zavlada med nami po svoji najsvetejši Materi.«
(Bl. Grinjon montfortski.)

O ljubezni vredni Zveličar! zakaj te ljudje tako malo poznamo,

ljubimo in molimo? Zakaj tavajo še celi narodi v temi nevere in v smrtni senci greha? O Bog ljubezni! pridi k nam tvoje kraljestvo! O Gospod! pokliči v svoj vinograd več apostolov! Užgi v njih srcih ogenj svoje svete ljubezni. Položi jim na jezik takih besedi, da bodo mogli z njimi omehčati tudi najtrša srca! Pošlji jih na vse strani sveta, da oznanijo narodom resnico tvojega nauka.

Tvoj Oče ti je dal, o Jezus, oblast nad vsemi narodi in kralji sveta. Odrešil si vse s svojo lastno krvjo. Zato te prosim po Mariji in z Marijo: Pridi tvoje kraljestvo in razširi se po vsej zemlji.

Pa o Gospod! kako malo posvečujemo in častimo tvoje sveto ime celo mi, ki te poznamo. Dolžni smo ti čast in zahvalo, a le preveč zaničujemo in sramotimo tvoje sveto ime. Kdaj bo prenehala naša hudobija? Kdaj bomo deležni po tvojem usmiljenju milosti, da te začnemo vsi častiti? O, saj vem:

Ti hočeš, da goreče in vztrajno molijo tisti, ki že zdaj tebi zvesto služijo, da se razširi tvoje kraljestvo med nami.

Prosim te torej, o božji Odrešenik! pošlji v naša srca plamen ljubezni, ki jih vname zate. Ker pa hočeš, da pride tvoje kraljestvo k nam in se širi po Mariji, zato užgi v nas tudi vedno večjo ljubezen do svoje presvete Matere. Daj nam milosti, da jo spoznamo vedno bolj in bolj. O Gospod! kdaj pride oni čas, ki si ga nam obljubil, da bo zakraljevala Marija v naših srcih, da jih bo popolnoma pridobila zate? Kdaj pride oni čas, ko bodo ljudje kar prepojeni od ljubezni do tvoje Matere? Kdaj postanejo naše duše žive podobe njenega Srca, da bomo častili in ljubili tebe, kakor se spodobi?

O Jezus, ozri se name, ki kličem: Pridi k nam kraljestvo Marijino, da se razširi med nami tvoje kraljestvo. Daj, da spoznamo, ča-

kaj te ljudje tako malo poznamo.

stimo in ljubimo tvojo Mater vedno bolj in bolj.

P o č e š č e n j e i n z a h v a l a.

»Prosi Jezusa v edinosti z Marijo, da ti odpusti grehe.« (Bl. Grinjon montfortski.)

Neskončno sveti Bog, ki te greh razžali in pokora potolaži, molim te, združen z angeli, v Srcu Marijinem. Tvoj apostol me opominja, da se približam tvojemu prestolu in prosim odpuščanja grehov.

Ozri se torej name, ubovega grešnika, ki klečim ob nogah Marijinih! Ozri se na njo, ki je sedež tvoje milosti! Ozri se na njo, ki si jo izbral za mater, da bi spravil človeštvo z Bogom, prizanesel grešnikom in pritegnil k sebi vse ljudi! Ustvaril si me, o moj Bog, da služim samo tebi. Hotel si, da naj bom srečen v tvoji službi. A jaz sem se tolikrat ustavljal tvoji milosti. Zlorabil sem svoje dušne in telesne moči. Nisem poslušal glasu svoje vesti. Zapravil sem ne-

številno milosti. O predobri Jezus! sedaj mi dodeli milosti, da se odpovem samemu sebi. Odtrgaj me od sveta, da se ne bom menil več za njegove prevare! Vdihni mi želje po večnih dobrotah! Krivičnega in zapeljivega človeka me reši! Nikar se ne spominjaj, o Bog usmiljenja, tistih dni mojega življenja, ko se mi polni srce z bridkostjo, če se jih domislim! Ozri se raje na zasluženje Marijino! Pred očmi imej samo svojo presveto Mater. Po njej in z njo ti hočem zadostiti za vse grehe svojega življenja. Ona naj ti skaže dolžno čast za vse misli, s katerimi sem žalil tvojo najčistejšo in neskončno ljubezen! Ona naj ti dá zadoščenje za vsa moja čuvstva, ki so nasprotna ljubezni, ponižnosti in krotosti tvojega božjega srca! Ona naj ti nadomesti ono veliko vdanost, s katero bi moral prenašati po tvojem zgledu vse težave in ponižanja! O Bog, prestvari moje srce! Daj mi takega kesanja in

ljubezni, kot jo je imela sveta Magdalena, ko si ji dejal: »Odpuščenj so ti grehi, ker si veliko ljubila.« Daj mi velikodušno srce, da bom voljno prenašal vse težave! Daj mi tako srce, da zadostim za svoje grehe in izpolnim dobre sklepe, ki sem ti jih obljubil! Zakaj sedaj — ko sem otrok Marijin — vem, da zahtevaš od mene zlasti to, da ti služimo z velikodušnim srcem. Doslej sem le samega sebe ljubil in le sebe iskal. Odslej pa naj bo vse moje življenje popolnoma tebi posvečeno! Zvesto ti hočem služiti tudi ob uri trpljenja in bridkosti. Ohrani me v ljubezni do tebe! Daj mi pa tudi milosti, da se združim v tvojem kraljestvu s teboj po Mariji!

Daruj Bogu vse trpljenje in zasluženje današnjega dne v zadoščenje za grehe, s katerimi si žalil Jezusa in Marijo!

Lavretanske litanije Matere božje.

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik svetá,

Bog Sveti Duh,

Sveta Trojica, en sam Bog,

Sveta Marija, prosi za nas!

Sveta Mati božja,

Sveta devic Devica,

Mati Kristusova,

Mati milosti božje,

Mati prečista,

Mati brezmadežna,
 Mati nedolžna,
 Mati deviška,
 Mati ljubezniva,
 Mati čudovita,
 Mati dobrega sveta,
 Mati Stvarnikova,
 Mati Odrešenikova,
 Devica najmodrejša,
 Devica častitljiva,
 Devica hvalevredna,
 Devica mogočna,
 Devica milostljiva,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Roža skrivnostna,
 Stolp Davidov,
 Stolp slonokosteni,
 Hiša zlata,
 Skrinja zaveze,
 Vrata nebeška,
 Zgodnja danica,

Zdravje bolnikov,
 Pribežališče grešnikov,
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristjanov,
 Kraljica angelov,
 Kraljica očakov,
 Kraljica prerokov,
 Kraljica apostolov,
 Kraljica mučencev,
 Kraljica spoznavavcev,
 Kraljica devic,
 Kraljica vseh svetnikov,
 Kraljica brez madeža izvirnega
 greha spočeta,
 Kraljica presvetega rožnega venca,
 Jagnje božje, ki odjemlješ grehe
 sveta, prizanesi nam, o Go-
 spod!
 Jagnje božje, ki odjemlješ grehe
 sveta, usliši nas, o Gospod!
 Jagnje božje, ki odjemlješ grehe
 sveta, usmili se nas!
 (300 dni odpustka vsakikrat. Pij VII.,
 30. septembra 1817.)

Molitev k Materi božji.

Pod tvoje varstvo pribežimo, o
 sveta božja Porodnica, ne zavrzi

naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej vseh nevarnosti, o častitljiva in blagoslovljena Devica, naša gospa, naša srednica, naša besednica! S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči!

V. Prosi za nas, sveta božja Porodnica.

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o. Podeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog, da se bomo vedno veselili zdravja na duši in na telesu, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije, vselej Device, sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitve ob pripravi za posvetitev Mariji.

Molitve, primerne ob pripravi za posvetitev Mariji, so navedene pri prvi vaji popolne pobožnosti do Marije (glej str. 175—178); te molitve so zbrane v posebnega priporočila vredni knjižici dr. Ant. Zdešarja, »Kratko navodilo za pravo pobožnost do Matere božje, kraljice src«, ki je izšla med natiskom te knjige in ima nastopno vsebino: A. Bistvo in namen prave pobožnosti do Marije (str. 3—16), B. Pripravljavni mesec: I. Prvih dvanajst dni. II. Prva šestdnevica. III. Druga šestdnevica. IV. Tretja šestdnevica (str. 17—44). C. Nekatere molitve (str. 45—62).

Bratovščina Marije, kraljice src.

V pospeševanje popolne pobožnosti do Marije se je po mislih in po želji bl. Ludovika Grinjona Montfortskega ustanovila v Rimu posebna »bratovščina Marije, kraljice src« z odlokom z dne 16. junija 1906. (Glej str. 175.) V to bratovščino vpisujejo čč. gg. misijonarji pri sv. Jožefu nad Celjem.

KAZALO.

	Stran
Predgovor k slovenski izdaji	V
Predgovor p. F. W. Fabra k angleški izdaji	XI
Uvod	1

PRVI DEL.

Pobožnost k presveti Devici v splošnem.

Prvo poglavje.

Vzvišenost in potreba pobožnosti k presveti Devici.

Prvi oddelek. — Marija in učlovenje	10
Drugi oddelek. — Marija in posvečenje duš	14
Tretji oddelek. — Posledice:	
1. Marija, kraljica src	25
2. Marija je ljudem potrebna	27
Četrty oddelek. — Posebna vloga Marijina v poslednjih časih. —	
Preroški pogled	31

Drugo poglavje.

Katera pobožnost do presvete Device je prava.

	Stran
Prvi oddelek. — Temeljne resnice	45
Prva resnica: Jezus Kristus, naš zadnji namen	45
Druga resnica: Mi smo Jezusovi in Marijini	54
Tretja resnica: Potreba samoodpovedi	63
Četrta resnica: Potreba srednice pri Jezusu	68
Peta resnica: O nevarnostih, ki nam prete, da izgubimo duhovne dobrate	72
Drugi oddelek. — O napačnih pobožnostih do presvete Device	77
1. O izbirčnih Marijinih častilcih	77
2. O ozkosrčnih Marijinih častilcih	79
3. O zunanjih častilcih Marijinih	82
4. O predrznih Marijinih častilcih	83
5. O omahljivih častilcih Marijinih	87
6. O hinavskih Marijinih častilcih	88

7. O samopridnih Marijinih častilcih	89
Tretji oddelek. — O pravi po- božnosti do preblazene Device.	
Znaki te pobožnosti	90

DRUGI DEL.

O najimenitnejši pobožnosti do presvete Device ali o popolni posvetitvi Jezusu po Mariji.

Prvo poglavje.

Kakšna je popolna pobožnost do presvete Device.

Prvi oddelek. — Na koliko nači- nov lahko častimo Marijo	99
Drugi oddelek. — Kako se po- polnoma posvetimo Jezusu po Mariji	107
Tretji oddelek. — Kaj nas na- giblje, da se popolnoma po- svetimo Jezusu po Mariji	121
1. Taka posvetitev je vzvi- šena	121
2. Posvetiti se po Mariji Je- zusu je za nas jako pri- merno in koristno	125

3. Uspehi popolne posvetitve Jezusu po Mariji so čudoviti	131
4. Naša pobožnost do presvete Device najbolj pospešuje čast božjo	138
5. Posvetitev Mariji nas združuje z Jezusom	139
6. Posvetitev Mariji nam dela mirno vest	149
7. S posvetitvijo Mariji koristimo tudi bližnjemu	150
8. Posvetitev Mariji je izvrsten pomoček za stanoovitnost	151
Četrty oddelek. — Rebeka in Jakob — predpodoba Marije in dobrih, njej vdanih kristjanov	155

Drugo poglavje.

Milosti ali sadovi posvetitve Mariji.

Prva milost: Spoznavanje samega sebe	168
Druga milost: Resnična vera	168
Tretja milost: Dušni mir	169
Četrta milost: Zaupanje v Boga in Marijo	169
Peta milost: Gorečnost	170
Šesta milost: Uspešen napredek o duhovnem življenju	171
Sedma milost: Večja božja čast	172

Tretje poglavje.

Posebne vaje te pobožnosti.

Stran

Prvi oddelek. — Zunanje vaje. (I.—VII.)	173—198
Drugi oddelek. — Posebne in notranje vaje za tiste, ki ho- čejo postati popolni	198
1. Po Mariji	199
2. Z Marijo	201
3. V Mariji	203
4. Za Marijo	207
Tretji oddelek. — Način, kako naj prejemamo sv. obhajilo v duhu te pobožnosti do bla- žene Device	208
1. Pred svetim obhajilom	208
2. Med svetim obhajilom	210
3. Po svetem obhajilu	213

Posvetitev samega sebe Jezusu Kristusu, učlovečeni Modrosti, po rokah Marijinih	215
Molitev blaž. Grinjona Montfort- skega za svojo Marijino družbo	219

Molitve

v duhu prave pobožnosti do Marije.

Jutranja molitev	239
Večerna molitev	243

	Stran
Sveta maša. (Način, kako se je udeležimo združeni z Marijo) .	247
Spovedne molitve	257
Obhajilne molitve. (Navodilo bl. Grinjona montfortskega, kako prejemajmo sveto obhajilo v edinosti z Marijo)	261
Molitve pred svetim obhajilom	261
Molitve po svetem obhajilu. — Zahvala v edinosti z Marijo	268
Prošnja po svetem obhajilu .	270
Počeščenje in zahvala . . .	273
Lavretanske litanije Matere božje	276
Molitve ob pripravi za posvetitev Mariji.	280
Bratovščina Marije, kraljice src	281

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000503601

3
5
0
1

F

M

A
J
N

